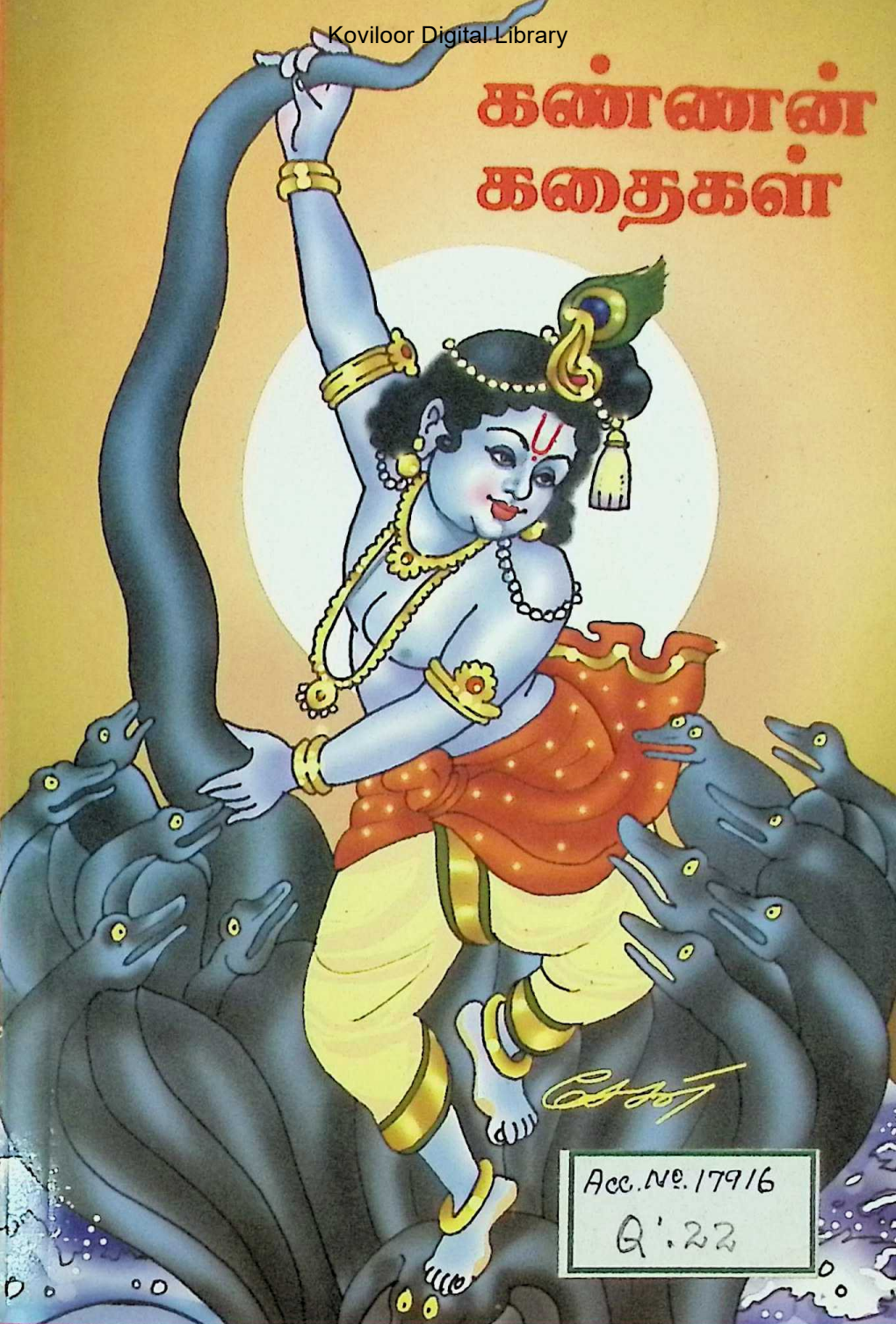

கண்ணன் கதைகள்

Acc. No. 17916

Q. 22

திருப்பூர் கிருஷ்ணன்

கண்ணன் கதைகள்

திருப்பூர் கிருஷ்ணன்

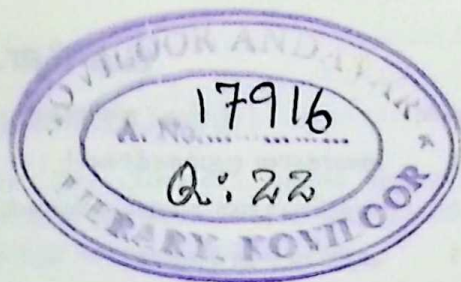
திருப்பூர் குமரன் பதிப்பகம்

57-பி, பத்மாவதி நகர், காமராஜ் சாலை, விருகம்பாக்கம்,
சென்னை - 600 092 (வடபழனி ஆவிச்சி பள்ளி பின்புறம்)

சாலிகிராமம் பேருந்து நிலையம் அருகில்)

தொலைபேசி : 044 - 2377 1473, 092822 34525

Publishing Editor	K. Aravind, M.S.W.
Title of the Book	Kannan Kathaigal
Author	Thiruppur Krishnan
Copy Right	Author
Subject	Short Stories
First Edition	May, 2014
Size of the Book	Demmy 1/8
No. of Copies	1000
No. of Pages	128 + vi
Paper used for text	80 GSM N.S. Maplitho
Printing Point	11 pt
Published by	Thiruppur Kumaran Padhippagam 57B, Padmavathy Nagar, Virugambakkam, Chennai - 600 092 (Kamaraj Salai, Vadapalani Avichi School Backside, Near Saligramam Bus Stand) Ph : 044 - 2377 1473, Mob : 92822 34525 Email : thiruppurkrishnan@hotmail.com
Art by	Artist Sekar
Cover Design	D. Raghuraj
Printed by	Shri Vignesh Prints 65/33, IInd Street, Pudur, Ashok Nagar Chennai - 600 083. Ph : 044 - 2471 4196 / 2489 6628
Price	Rs. 130/-

சமர்ப்பணம்
அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும்...

உள்ளே...

வ.எண்	தலைப்பு	பக்க எண்
1	அவர்களை ஒதுக்காதீர்கள்!	1
2	காத்திருப்பான் கமலக் கண்ணன்!	6
3	அந்த முன்று கத்திகள்!	10
4	சீதையாக மாறிய ராதை!	15
5	தெய்வத்தின் அருளுக்கு இணையானது!	19
6	உணவும் உள்ளுணர்வும்!	23
7	சித்திரத்தில் சிக்காத கடவுள்!	28
8	அக்கரையில் ஒரு முனிவர்!	33
9	விரும்பிய வடிவில் வருவான்!	38
10	எழுதாத ஓலையைப் படிக்காமல் படித்தவள்!	43
11	தங்கத்தில் ஐந்து அம்புகள்!	48
12	கண்ணனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் போர்!	53
13	நாவிதராய் வடிவெடுத்த நாராயணன்!	58
14	வேண்டுதல் எப்படி இருக்கவேண்டும்?	63
15	நல்லதைச் செய்ய நாள் கடத்தாதே!	68
16	எப்படிச் செய்ய வேண்டும் அன்னதானம்?	73
17	ஆடுகிறான் கண்ணன்!	78
18	கண்ணனுக்கும் ஒரு சபரி!	83
19	காணும் இடமெல்லாம் கண்ணனே!	88
20	தேடி வந்த தெய்வம்!	93
21	கள்வரிடமிருந்து காத்த கடவுள்!	98
22	முற்பகலும் பிற்பகலும்!	103
23	அந்த வரட்டிகள் அப்படித்தான்!	108
24	சித்துவேலைகள் ஆன்மீகமல்ல!	113
25	கல்வியா, பக்தியா?	118
26	கண்ணன் திருவடி எண்ணுக மனமே!	123

முன்னுரை

ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ப்பணம் !

கண்ணன் தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை. அவன் குறும்புகள் சொல்லி மாளாதவை. மகாகவி பாரதியார் உள்பட எத்தனையோ பேர் கிருஷ்ண பக்தியில் தோய்ந்து வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீஅரவிந்தர் கிருஷ்ண சக்தியைத் தன்னில் இறக்கிக் கொண்ட மகான். ஸ்ரீகிருஷ்ணரைச் சிறையில் நேரில் தரிசனம் செய்யும் பேறுபெற்றவர். தான் அவ்விதம் நேரில் கண்ணனைக் கண்டதை, உத்தர்பாரா என்ற இடத்தில் உலகறிய அவர் அறிவிக்கவும் செய்தார்.

நமது சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களில் 'ரகுபதி ராகவ ராஜாராம்' என்ற பஜனைப் பாடல் பாடிய மகாத்மா காந்தி மட்டும்தான் தீவிர ராம பக்தராக இருந்தார். பாரதியார், அரவிந்தர் உள்ளிட்ட மற்ற பலர் கிருஷ்ண பக்தர்களே.

சொந்த நாட்டைப் பெறும் உரிமைக்காகப் போரிட்ட தியாகிகளை, தனக்குச் சொந்தமான நாட்டைத் தம்பிக்கு விட்டுக்கொடுத்த ராமன் அதிகம் கவரவில்லை போலும் ! தனக்குச் சொந்தமில்லாவிட்டாலும் தர்மபுத்திரரின் நாட்டை அவருக்கு வாங்கிக் கொடுத்த கண்ணனே சுதந்திரத் தியாகிகளைக் கவர்ந்ததில் வியப்பில்லை. சங்கீதப் பிரியரான பாரதியைப் புல்லாங்குழல் கண்ணன் கவந்ததும் இயல்புதான்.

கண்ணன் சொன்ன கீதை, உலகிற்குக் கிடைத்த சொல்லமுதம். மகாத்மா காந்தி, பாரதியார், பாலகங்காதர திலகர், வினோபாஜி என்று கீதையால் கவரப்பட்ட தேசத் தலைவர்களும் இலக்கியவாதிகளும் எண்ணற்றவர்கள். அவர்களில் பலர் அவரவர் மொழிகளில் எழுதிய கீதை விளக்கம் அந்தந்தப் பிரதேச பாரத மக்களைத் தட்டி எழுப்பியிருக்கிறது. வள்ளுவரின் திருக்குறளும் கண்ணனின் கீதையும் உலகிற்கே வழிகாட்டும் ஆற்றல் படைத்த ஒப்பற்ற படைப்புகள்.

கண்ணனும் கந்தனும் குழந்தை வடிவிலும் அருள்பாலிக்கும் தெய்வங்கள். ராமனுக்குக் குழந்தை வடிவிலான லீலைகள் அதிகமில்லை. ராமன் அதிகம் குறும்பு செய்யாத சமர்த்துக் குழந்தை ! கண்ணன் செய்த குறும்புகளுக்கு அளவே இல்லை.

திருட்டிலும் பேர்பெற்றவன் பால கிருஷ்ணன். அவன் வெண்ணெயை மட்டுமா திருடினான் ! பக்தர்களின் வெண்ணெய் போல் வெளுத்த

மனங்களையும் அல்லவா சேர்த்தே திருடினான் ! வாலிப வயதிலோ கோபியர் உள்ளங்களையெல்லாம் ஒட்டுமொத்தமாகக் கொள்ளையடித்தான் !

பாரத தேசத்தில் வற்றாது ஓடும் முக்கியமான இருபெரும் ஜீவநதிகளில் ஒன்று ராமபக்தி என்றால் இன்னொன்று கிருஷ்ண பக்தி. கண்ணன் கதைகள் என்ற இந்நூல், கண்ணன் தொடர்பான 26 கதைகளைத் தன்னகத்தே தாங்கியுள்ளது.

இதில் உள்ள கதைகள் மதுரைப் பதிப்பான தினமலர் ஆன்மிக மலரில் தொடராக வெளிவந்தவை. தினமலர் இணை வெளியீட்டாளரான திரு எல். ராமசுப்பு அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றிகள் என்றும் உரியன. இக்கதைகள் வெளிவந்த காலத்தில், பெரிதும் ஊக்குவித்தவர் தினமலர் ஆன்மிக மலர்ப் பொறுப்பாசிரியரான திரு செல்லப்பா அவர்கள். அவருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

தொடரைத் தன் அழகிய ஓவியங்களால் வாரந்தோறும் பெருமைப்படுத்தியவர் என் இனிய நண்பர் ஓவியர் சேகர். அவரே இந்நூலுக்கு அட்டை ஓவியம் தீட்டியிருப்பது என்னை மகிழ வைக்கிறது. அவருக்கும் என் நன்றி.

கண்ணனைக் குறித்த காவியமான நாராயண பட்டதிரி எழுதிய நாராயணீயத்தைத் தங்கள் வாழ்வின் வேதம்போல் கருதி ஓயாமல் பாராயணம் செய்த என் தந்தை திரு பி.எஸ். சுப்பிரமணியம் அவர்களையும், அவ்விதமே நாராயணீயத்தில் தோய்ந்து வாழ்ந்த என் தாய் திருமதி கே. ஜானகி அவர்களையும் கண்ணன் கதைகள் நூல் வெளியாகும் இந்தத் தருணத்தில் நெகிழ்ச்சியுடன் நினைத்து வணங்குகிறேன்.

கிருஷ்ண பக்தி என்பது ஒரு பெரிய கடல். இந்நூலைப் படிப்பவர்கள் அந்தக் கடலின் சில நீர்த்திவலைகள் தங்கள் மேல் பட்டதாக உணர்ந்தால் அதுவே இந்நூலின் வெற்றி. ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானின் பேரருளால் நம் நாட்டில் சுபிட்சமும் அமைதியும் நிலவவும், எல்லா மக்களும் எல்லா மங்கலங்களையும் பெற்று வாழவும் ஸ்ரீகிருஷ்ணரையே பிரார்த்திக்கிறேன்.

அன்புடன்,
திருப்பூர் கிருஷ்ணன்.

1

அவர்களை ஒதுக்காதீர்கள்!

உத்தங்க மகரிஷி அந்த வனாந்திரமான பி ர தே ச த் தி ல் க ா ல் க ண் க நடந்துகொண்டிருந்தார். தாகம் அவரை வாட்டி வதைத்தது.

என்ன தாகம் இது! உயிரே போய்விடும்போல் அல்லவா இருக்கிறது? அவர் வழிபடும் கடவுளான கண்ணன் அவரைச் சோதிக்கிறானா?

ஆம். உண்மையிலேயே கண்ணன் தான் அவரைச் சோதிக்கிறான் என்பதை அவர் அறியவில்லை. அவர் உள்ளத்தில் உறையும் கண்ணன் விஷமமாகக் கண்சிமிட்டிக் கொண்டதையும் அவர் உணரவில்லை. கண்ணன் தன் சோதனையில் உத்தங்கர் தேறுகிறாரா என்றறியக் குறும்பு கொப்பளிக்கக் காத்திருந்தான்.

முனிவர் அல்லவா அவர்? எனவே உண்ணும் உணவின் அளவு மிகவும் குறைவுதான். பெரும்பாலும் கனிகளைத் தவிர எதையும் அவர் உண்பதில்லை. எப்போதாவது யாரேனும் அடியவர்கள் உபசரித்தால் பசும்பால் மட்டும் அருந்துவதுண்டு. மற்றபடி காற்றும் நீருமே ஆகாரம்.

ஆனால் இன்றென்ன இப்படி ஒரு தாகம்! தண்ணீர் தண்ணீர் என்று உடல் தவிக்கிறதே!

அந்த வனத்தில் மனித வாடையே காணவில்லை. யாரேனும் தென்பட்டால் ஒரு குவளை நீர் கேட்டுப் பருகலாம். போகட்டும். இந்த வனத்தில் ஏன் ஒரு பொய்கை கூடத் தென்படவில்லை?

2 ■ கண்ணன் கதைகள்

உத்தங்கர் தாகத்தின் கொடுமை பொறுக்காமல் காலோய்ந்து உட்கார்ந்துவிட்டார். இப்படியொரு தாகத்தை அவர் வாழ்நாளில் என்றும் உணர்ந்ததில்லை.

‘கண்ணா! என் உணர்வுகளையெல்லாம் வென்று விட்டதாக மமதை கொண்டேன். ஆனால் இந்தப் பாழும் தாக உணர்வை வெல்ல முடியவில்லையப்பா! பாலை நிலம் போல் தென்படும் இந்தத் தண்ணீர்நீர் பிரதேசத்தில், தண்ணீருக்கு எங்கே போவேன்? இந்த வனத்தைக் கடந்து அருகிலுள்ள ஊர்போய்ச் சேர்வதற்குள் தாகத்தால் என் பிராணனே போய்விடும் போல் இருக்கிறதே? கண்ணக் கடவுளே! எங்கிருந்தாவது எனக்கு ஒரு குவளை நீர் கிடைக்க நீ அருளக் கூடாதா?’

அவர் வாய்விட்டே கதறினார். அவர் நினைத்தாலே போதும். அவர் உள்ளத்தில் உறையும் கண்ணனுக்கு அது கேட்கும்! ஆனால் வாய்விட்டுக் கதறியும் கூட அந்தக் கதறல் ஏன் அவன் செவியை எட்டவில்லை?

அஸ்தினாபுரத்தில் பாஞ்சாலி கதறிய கதறலைக் கேட்டு, துவாரகையிலிருந்து சேலை வழங்கியவன். இன்று தன் கதறலைக் கேட்டு ஒரு குவளை தண்ணீர் வழங்க மறுப்பதேன்? பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட பரந்தாமனுக்கு ஒரு குவளை நீர் தருவதில் என்ன சிரமம்? கண்ணனின் கருணைக் கடல் வற்றி விட்டதா?

பாஞ்சாலியைப் பற்றி நினைத்ததும் உத்தங்கருக்கு பாரதப் போரின் நினைவு வந்தது. கூடவே பாரதப் போர் முடிந்தபின் கண்ணன் அவருக்கு வழங்கிய ஒரு வாக்குறுதியும் ஞாபகத்தில் வந்தது.

அப்படியானால் இப்போது கண்ணன் அவருக்குத் தண்ணீர் தந்தாக வேண்டுமே? பரம்பொருள் வாக்குத் தவறுமா என்ன? உத்தங்கர் திகைத்தார். அவர் மனத்தில் பழைய நினைவுகள் படம் படமாய் விரிந்தன.

பாரதப் போர் முடிந்துவிட்ட காலகட்டம். பாண்டவர்கள் அரசாட்சி அமைத்து விட்டார்கள். பாண்டவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கண்ணன் துவாரகைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்.

பார்த்தசாரதியாய் அர்ச்சுனனுக்குத் தேரோட்டிய கண்ணன் இப்போது தானே தேரோட்டிக் கொண்டு துவாரகை திரும்பும் வழியில், உத்தங்க மகரிஷி கண்ணனைக் கண்டார்.

பாரதப் போர் நிலவரம் எதுவும் உத்தங்கருக்குத் தெரியாது. அவர் தவத்திலேயே ஆழ்ந்திருந்த மகரிஷி. கண்ணனை வணங்கி வெகுபிரியமாய் விசாரித்தார்.

‘கண்ணா! பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் இடையே நட்புறவை ஏற்படுத்தினாய் அல்லவா? எல்லோரும் நலம்தானே? பீஷ்மர் எப்படி இருக்கிறார்?’

கண்ணன் பணிவோடு நடந்த அனைத்தையும் சொன்னான். பீஷ்மர் இறந்துவிட்டார். கௌரவர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். வள்ளல் கர்ணனும் கூட மாண்டுபோனான். இப்போது தர்மபுத்திரரின் அரசு ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தச் செய்திகளை முதன்முறையாகக் கேட்ட உத்தங்கரின் கோபம் எல்லை மீறியது. கண்ணன் கடவுள் என்ற எண்ணத்தைக் கூட அந்தக் கோபம் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டது.

‘என்ன சொல்கிறாய் கண்ணா? நீ நினைத்தால் அவர்களிடையே சமாதானத்தை ஏற்படுத்தியிருக்க முடியாதா? ஏராளமான பேர் கொல்லப்படுவதில் என்ன ஆனந்தம் உனக்கு? நீ நினைத்தது தானே நடக்கும்? அவ்விதமெனில் நீ ஏன் அனைவரையும் காப்பாற்றவேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை? இதோ உன்னைச் சபிக்கப் போகிறேன்!’

உத்தங்கர் கமண்டலத்திலிருந்து கண்ணனுக்குச் சாபம் தருவதற்காக ஒரு பிடி தண்ணீரையும் கையில் எடுத்துவிட்டார். கண்ணன் அந்தத் தண்ணீரைச் சடாரென்று தட்டிவிட்டான்.

அவரது தவ வலிமை தனக்குச் சாபமளிப்பதன் மூலம் குறைந்துபோவதைத் தான் விரும்பவில்லை என்றும் அதர்மத்தை அழித்து தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதே தன் அவதார நோக்கமென்றும் அதைக் கருத்தில் கொண்டே தான் செயல்பட்டதாகவும் விளக்கினான். மனித அவதாரத்தில் மனித சக்திக்கு உட்பட்டே செயல்பட வேண்டும் என்றும் அதை மீறித் தான் செயல்பட்டும் கூட துரியோதனனை மாற்ற இயலவில்லை என்றும் கண்ணன் கூறியதைக் கேட்டு உத்தங்கர் மனம் நெகிழ்ந்தார்.

உத்தங்கரைப் பாசம் பொங்கப் பார்த்த கண்ணன், அர்ச்சுனனுக்குப் போர்க்களத்தில் கீதை சொன்னபோது தான் காட்டிய விஸ்வரூப தரிசனத்தை உத்தங்கருக்கும் காட்டினான். உத்தங்கர் பிரமிப்போடு விஸ்வரூபத்தை தரிசித்துத் துதித்தார். மீண்டும் பழைய வடிவம் பெற்ற கண்ணன், உத்தங்கரிடம் கனிவோடு சொன்னான்:

‘ஏதேனும் ஒரு வரம் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் உத்தங்கரே!’

‘கண்ணா! உன் விஸ்வரூப தரிசனத்தையே பார்த்துவிட்ட பிறகு, இனி வேறென்ன வேண்டும் எனக்கு? என்றாலும் உன்னைச் சபிக்க எடுத்த என் கை நீரைத் தட்டிவிட்டாயே? அதனால் அல்லவோ என்

4 ■ கண்ணன் கதைகள்

தவம் பிழைத்தது? என் கை நீரைத் தட்டி விட்ட நீ, எப்போது எங்கே எனக்கு நீர் தேவைப்பட்டாலும் அது கிடைக்க அருள்வாயாக. இந்த வரமும் கூட எனக்குத் தேவையில்லை தான். ஆனால் வரம் கேள் என்று பரம்பொருள் சொன்ன பிறகு அதன் கட்டளையைப் பணிவதே சரி என்பதால் இதைக் கேட்டேன்!

கண்ணன் கலகலவென்று நகைத்தான். 'அப்படியே ஆகுக!' என்று சொல்லி வாழ்த்திவிட்டுத் தேரை ஓட்டிக்கொண்டு சென்றுவிட்டான்.

வனப் பிரதேசத்தில் தாகத்தால் தவித்துக் கொண்டிருந்த உத்தங்கர் இப்போது திகைத்தார். அன்று கண்ணன் தந்த வரம் பொய்க்குமா? ஏன் இன்னும் தண்ணீர் கிட்டவில்லை?

அப்போது தொலை தூரத்தில் ஒரு புலையன் வருவது தென்பட்டது. கையில் ஒரு குவளை நீரோடும் சுற்றிலும் நாய்களோடும் வந்துகொண்டிருந்தான் அவன். என்ன ஆச்சரியம்! அவரை நோக்கியே தான் வந்தான் அவன்.

'சாம்! எங்க இங்க வந்து மாட்டிக்கிட்டங்க? தண்ணீர் இல்லாத காடாச்சே இது? தாகம் வாட்டுதா? தண்ணீர் தரட்டுமா? வாங்கிக் குடிக்கிறீங்களா?'

அந்தக் கடும் தாகத்திலும் உத்தங்கரின் ஆசாரம் அவரைத் தடுத்தது. போயும் போயும் புலையன் கையால் நீர் வாங்கி அருந்தவா? 'சீச்சீ! தள்ளிப் போ!' என்று அவனை விரட்டினார் அவர்.

'சாம். தள்ளிப் போன்னு சொன்னீங்களே? எதைத் தள்ளிப் போகச் சொல்றீங்க? என் உடலையா? என் ஆன்மாவையா? உடலுக்கே சாதி கிடையாது என்கிறபோது ஆன்மாவுக்கு ஆண்பெண் பால் வேற்றுமை கூடக் கிடையாதே சாமி? எல்லா உடலும் சாகப் போகிறதுதானே? சாகாத உடல் இருந்தாச் சொல்லுங்க. அதை உசந்த சாதி உடல்லு நான் ஒப்புக்கிறேன்!'

உத்தங்கர் திகைத்தார். ஒரு புலையன் என்ன அழகாக வேதாந்தம் பேசுகிறான்! யார் இவன்?

'யாரப்பா நீ?' திகைப்போடு கேட்டார். பதில் சொல்ல அவன் அங்கே இல்லை. அவனும் உடன் வந்த நாய்களும் சடாரெனக் காட்சியை விட்டு மறைந்து போக, அவர் திகைத்தார்.

'கண்ணா! என் தெய்வமே! என்ன சோதனை இது? வந்தது யாரப்பா?'

உத்தங்கர் கதறினார். அவரின் செவிகளில் இனிய புல்லாங்குழல் நாதம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தார். கண்ணன் குறும்பு தவமும் புன்முறுவலோடு நின்று கொண்டிருந்தான்.

‘உத்தங்கரே! உமக்கு நீர் தருவதாகத்தான் வாக்குறுதி தந்தேனே தவிர, யார் தருவார் என்று உத்தரவாதம் தரவில்லையே? நாய்களோடு கீழ்ச்சாதி என நீர் எண்ணும் புலையன் வடிவில் வந்தவன் யார் தெரியுமா? தேவேந்திரன்! அவனிடம் உத்தங்கர் என் பக்தர். தாகத்தால் வாடுகிறார். அவருக்கு நீரையல்ல, அமிர்தத்தையே கொண்டு கொடு என்றேன். அவன் மனிதர்களுக்கு அமிர்தம் கிடைப்பதை விரும்பவில்லை. புலைய வடிவில் செல்கிறேன், அவர் ஏற்றால் வழங்குகிறேன் என்றான். ஆனால் அவன் எதிர்பார்த்த படியே நீர் அவன் உருவைக் கண்டு வெறுப்படைந்தீர். அமிர்தத்தை இழந்துவிட்டீர்!’

உத்தங்கரின் விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது.

‘உத்தங்கரே! கீழ்ச்சாதியினர் என்று உங்களைப் போன்றோர் கருதும் மனிதர்களால் தானே உலகம் நடக்கிறது? உழவுத் தொழில் செய்வோர், மண்பாண்டம் செய்வோர், ஏன் கழிவை அகற்றுவோர் இவர்களெல்லாம் தொழிலை நிறுத்திவிட்டால் உலகம் என்ன ஆகும்? வர்ணாஸ்ரமம் என்பது தொழில் சார்ந்த பிரிவே தவிர பிறப்பில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை என்பதை ஏன் நீங்கள் உணரவில்லை? கீழ்ச்சாதியினர் என்று உங்களைப் போன்றோர் ஒதுக்கும் மனிதர்கள் செய்யும் தொழில் தானே அமிர்தம்? அந்த அமிர்தத்தால் தானே உலகம் அழியாமல் நிலையாய் நிற்கிறது? அவர்கள் இல்லாவிட்டால் என்றோ உலகம் அழிந்திருக்குமே? ஒரு பிரிவினரை ஒதுக்கினால் அவர்கள் மூலம் கிடைக்கும் அமிர்தத்தையே அல்லவா உலகம் இழக்க நேரிடும்?’

உத்தங்கர் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். பின் பக்திப் பரவசம் நிறைந்தவராய், ‘கண்ணா! நீ அர்ச்சுனனுக்குச் சொன்னது அர்ச்சுன கீதை. எனக்குச் சொன்னது உத்தங்க கீதை. இந்த கீதையின் உண்மையை உலகம் உணரட்டும் பிரபோ. என் மனத்தில் தெளிவு பிறக்க உன் ஆசி தேவையப்பா!’ என்றார்.

கண்ணன் கரம் அவருக்கு ஆசி வழங்கியது. பின்னர் கண்ணன் உருவம் அவர் நெஞ்சுக்குள் புகுந்து மறைந்தது.

2

காத்திருப்பான் கமலக் கண்ணன்!

சேவென்று இடைவிடாத பெருமழை பெய்து கொண்டிருந்தது. பிரளயம் வந்துவிடும்போல் தோன்றியது. கோகுலத்திலிருந்த அத்தனை யாதவர்களும் கோவர்த்தன கிரியின் கீழ் வந்து நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு வாரமாக மழை கொட்டித் தீர்க்கிறதே! வானத் துணியில் கிழிசல் ஏற்பட்டு விட்டதா? ஆனால் கனமழை தொடர்ந்து பெய்துகொண்டிருந்ததைப் பற்றி யாதவர்கள் யாரும் கவலைப்படவில்லை. அவர்களைக் காக்கத்தான் கண்ணன் இருக்கிறானே!

ஒற்றை ஆள்காட்டி விரலால் மலையைத் தூக்கியவாறு நின்று கொண்டிருந்தான் கண்ணன். சக்கரத்தை ஏந்தும் கரம் இப்போது மலையைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவன் முகத்தில் எப்போதும் போல் இனிய புன்முறுவல்.

ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், ஆடுமாடுகள் என மலையின் கீழ் ஒதுங்கிய கூட்டம் ஆனந்தமாய் மழையை ரசித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் காட்சியைப் பார்த்த கோவர்த்தன கிரி தனக்குள் நகைத்துக் கொண்டது! அதன் நகைப்பை உணர்ந்த கண்ணன் மலையிடம் மானசீகமாகப் பேசலானான்:

‘என்ன சிரிப்பு? என் விரல் வலிக்குமே என்று உனக்குக் கவலையாக இல்லையா?’

‘வலியா? உனக்கா? உலகம் முழுவதும் தாங்குபவன் நீ. வராக அவதாரத்தில் பூமி முழுவதையுமே தாங்கி கடலிலிருந்து மேலே

கொண்டுவந்தவன் தானே நீ? உன்னை நம்பினால் உலகம் மேலே வரும் என்பதும் உண்மை தானே? உனக்கு வலிக்கக் கூடாது என்று நானே என்னை இயன்றவரை லேசாக்கிக் கொண்டுவிட்டேன். நான் நகைத்தது என் மன ஆனந்தத்தின் காரணமாக.

‘அப்படி என்ன ஆனந்தமோ?’

‘உன்னைச் சரண்புகுந்து உன் அருளின் நிழலில் ஒதுங்குபவர்களை முன் ஜன்மத்தில் செய்த முன்வினைப் பயன் என்கிற மழை ஒன்றும் செய்யாதே, அதன் நிரூபணம் தானோ இந்தக் காட்சி என்று நினைத்து மகிழ்ந்தேன்.’

‘முன்ஜன்மம் பற்றிப் பேசுகிறாயே? இது துவாபர யுகம். போன திரேதா யுகத்தில் நீ யாராக இருந்தாய் என்ற நினைவு உனக்கு வந்ததா?’

கண்ணன் நகைத்தான். மலையின் மனத்தில் அதன் சென்ற பிறவி குறித்த சிந்தனைகள் ஓடின.

சேதுபந்தனம் நிகழ்ந்த ராமாயண காலம். அனுமன் கடலோரத்தில் மலைகளைக் கொண்டு குவித்தான். பாலம் வேகவேகமாகக் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. வடக்கிலிருந்த பெரும் மலைத் தொடரிலிருந்து ஒவ்வொரு மலையாக எடுத்துச் சென்ற அனுமன், மலைக்கூட்டத்தின் இடையே இருந்த சுமேரு என்ற மலையையும் கடற்கரைக்குக் கொண்டுசெல்லக் கையிலெடுத்தான்.

அவன் அந்த மலையோடு தாவி பாதி வழி வரும்போதுதான் தொலைவிலிருந்தே தெரிந்தது சேது பாலம் முற்றிலுமாகக் கட்டி முடிக்கப்பட்டு விட்டது என.

மலையை அப்படியே கீழே வைத்துவிட்டான். மலை தன்னை வைத்த இடத்தில் காலுன்றிக் கொண்டது. பின் அனுமனிடம் கேட்கலாயிற்று.

‘இது என்ன நியாயம் பிரபோ? ராம சேவைக்குப் பயன்படுவேன் என நினைத்தேன். அது இயலாமல் போய்விட்டது. ராம சேவைக்குப் பயன்பட்ட என் உறவினர்களான மற்ற மலைகளிலிருந்தும் இப்போது பிரிக்கப்பட்டு விட்டேன். உறவுகளற்ற மலையாகி விட்டேன். எனக்கு என்ன கதி இனி? கடவுளின் சேவையில் பங்குகொள்ளும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடையாதா?’

கண்கலங்கி மலை சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்ட அனுமன் ஓடோடி வந்து ராமபிரானிடம் அவற்றைச் சொன்னான். ராமன் சொன்ன பதிலையும் ஓடிவந்து மலையிடம் சொல்லி ஆறுதல் படுத்தினான்.

‘மலையே! இறைவனின் அடுத்த அவதாரம் வரை காத்திரு. காலம் கனியும்போது நீ கடவுளுக்குச் சேவை செய்வாய்!’

சொல்லிவிட்டு அனுமன் ஒரே தாவாகத் தாவி சேது அணைநோக்கிச் சென்றுவிட்டான்.

*தாவியது அனுமன் மட்டுமா? காலமும் என்ன வேகமாகத் தாவிச் செல்கிறது! திரேதா யுகம் முடிந்து துவாபர யுகம் பிறந்துவிட்டதே! இதோ கண்ணனின் அருளால் யாதவ குலத்தைக் காக்கிறேனே? இதுதான் நான் இறைவனுக்குச் செய்யும் சேவையா? மலை நெகிழ்ச்சியுடன் நடப்பவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

ஏழுநாள் மழைக்குப் பின் இந்திரன் வந்து கண்ணனைப் பணிந்தான்.

‘எனக்குச் செய்துகொண்டிருந்த பூஜையை நிறுத்தி மலைக்குப் பூஜை செய்யுமாறு நீ சொன்னதைக் கண்டு பொறாமை கொண்டேன் கண்ணா! ஆணவத்தால் கோகுலத்தை அழிக்க மழை பொழிந்து பார்த்தேன். ஆனால் மூலப் பரம்பொருளான உன்னிடம் என் ஆணவம் செல்லாது என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். என்னை மன்னித்துவிடு! என் மனத்தில் தோன்றும் ஆணவத்தைப் போக்க நீ அருள்புரிவாயாக’ என்று கண்ணனையே சரணடைந்தான்.

சரணடைந்தவர்களைக் காக்கும் பக்த வத்சலனான கண்ணன் இந்திரனை மன்னித்து அனுப்பி வைத்தான்.

மழை நின்றதும் யாதவர்கள் தங்கள் குடியிருப்புகளுக்குச் சென்றார்கள். மலையை மெல்லக் கீழே வைத்தான் கண்ணன். மலை கண்ணனைப் பணிந்தது.

‘ஏழு நாள் உனக்குச் சேவை செய்யும் பாக்கியம் கிடைத்தது கண்ணா! உன் கருணையே கருணை!’

கண்ணன் குறும்பு கொப்பளிக்கக் கலகலவென நகைத்தான்:

‘மலையே! எனக்கு நீ சேவை செய்தாயா? உன்னையல்லவா ஏழுநாள் நான் தூக்கிக் கொண்டிருந்தேன். நான் உனக்குச் சேவை செய்ததாக அல்லவா தோன்றுகிறது!’

‘அபசாரம் அபசாரம்!’

மலை தன் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டது!

‘அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கி என்கிறார்களே அடியார்கள்? உன் அருள் இருந்தால் தானே உன்னைப் பக்தி செய்யும் மனமே வாய்க்கும்? கிருஷ்ணா! சென்ற திரேதா யுகத்தில் உனக்குச் சேவை செய்யும் வாய்ப்பு கிட்டாமல் போய்விட்டது. இந்த துவாபர யுகத்திலோ உனக்குச் செய்த சேவையை நீதான் எனக்குச் செய்ததாக மாற்றிச் சொல்கிறாய். நீ வார்த்தைகளை மாற்றிப் பேசுவதில்

வல்லவனான திருட்டுக் கண்ணனாயிற்றே! நீ எதுசொன்னாலும் அதைக் கீதை என உலகம் ஏற்கும். நல்லது. உன் அருளால் அடுத்துவரும் கலியுகத்திலாவது உனக்குச் சேவை செய்யும் வாய்ப்பை அருள்வாய்!

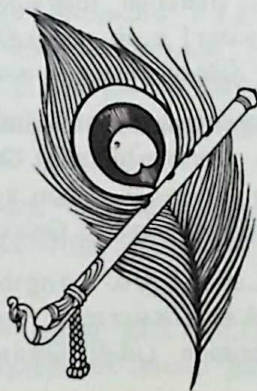
கண்ணன் சுமேரு மலையையே கனிவுடன் பார்த்தான். தான் தூக்கி நின்ற ஏழு நாட்களும் மலை தன்னைத் தானே லேசாக்கிக் கொண்டதையும் எண்ணிப் பார்த்தான். பின் புன்முறுவலுடன் அதன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அருள் புரிந்தான்.

‘மலையே! உன்னை துவாபர யுகத்தில் ஏழு நாள் நான் தாங்கினேன். அதற்கு பதிலாக, கலியுகத்தில் ஏழு மலையாக நீ என்னைத் தாங்குவாயாக. நான் ஸ்ரீனிவாசனாக உன்மேல் கோயில் கொள்வேன். மலையப்பனாக மக்கள் என்னை வணங்குவார்கள். என் திருமார்பில் உறையும் லட்சுமியின் கடாட்சம் மக்களுக்குப் பொங்கும். அதற்கு நன்றிக் கடனாக என்னைத் தேடிவந்து மக்கள் பொன்னையும் பொருளையும் வாரி வாரிக் காணிக்கையாகச் செலுத்துவார்கள். உன் மேல் இருக்கும் எனது திருக்கோயில் திருப்பதி என்ற பெயரில் மலையளவு செல்வம் பெற்று உயரும். மக்கள் உன்மேல் உறையும் என்மேல் பக்தி செலுத்தி, பிறர் மலைக்கத் தக்க வகையில் மலையளவு சாதனைகளை நிகழ்த்துவார்கள்.’

கண்ணனது அருளுரையைக் கேட்ட மலை அவனை நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்து வணங்கியது.

‘ஒரு மலையாக இருக்கும் நான் ஏழு மலையாகப் போவதும் உன் கருணையல்லவா? உன் கருணையால் ஒருவர் பலமடங்காய்ப் பயன்பெறுவார் என்பதற்கும் இதுவே விளக்கமல்லவா?’

நெகிழ்ச்சியில் மலையரசனின் விழிகளில் மழைநீர் கசிந்தது. கண்ணனின் தாமரைப் பூங்கரம் மலையரசனை ஆசீர்வதித்தது.

3

அந்த மூன்று கத்திகள்!

அர்ச்சுனன் மனம் பாரதப் போரில் வெற்றி பெற்ற மமதையில் திளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

கண்ணன் எனக்குத் தேரோட்டினான். தெய்வம் என் அருகே இதோ இப்போது கூட அமர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. என் பக்தியின் வலிமையே வலிமை. என்னை விடக் கண்ணன் மேல் அதிக பக்தி செலுத்துபவர் யார் இருக்கமுடியும்?....

‘அப்படி நீயாக முடிவுசெய்து விட முடியுமா? உன்னை விட என்மேல் கூடுதலாக பக்தி செலுத்துபவர்கள் உலகில் இருக்கக் கூடாதா என்ன?’ கண்ணன் கேட்டான்.

அர்ச்சுனன் திடுக்கிட்டான். என் மனத்தில் ஓடுகிற எந்தச் சிறு நினைவையும் உடனே படித்து விடுகிறானே கண்ணன்?

‘நீ என்னை மனத்தில் வைத்து பூஜிக்கிறாய் அர்ச்சுனா! உன் மனத்திலேயே இருக்கும் எனக்கு உன் நினைவுகளைக் கண்டுகொள்வது சிரமமா?’

கண்ணன் கலகலவென்று நகைத்தான். கண்ணன் மேல் தன்னளவு பக்தி செலுத்துபவர் யாருமில்லை என்ற ஆணவம், தொடர்ந்து அர்ச்சுனன் மனத்தில் பாலேடாய் மிதந்து கொண்டிருந்தது.

உள்ளத்தில் எழும் ஆணவ அழுக்கைப் போக்க பகவானை பக்தி செய்ய வேண்டும். பகவானை பக்தி செய்வது குறித்தே ஆணவம்

எழுமானால் அந்த அழுக்கை எப்படி அகற்றுவது? அர்ச்சுனனின் பக்தி சார்ந்த கர்வத்தை அடக்க வேண்டியதுதான். கண்ணன் ஒரு முடிவு செய்தான்.

‘அர்ச்சுனா! என் பக்தர்களில் சிலரை நேசிக்கிறேன். சிலரை மதிக்கிறேன். நான் மதிக்கும் பக்தை பிங்கலை இங்கே அஸ்தினாபுரத்தின் அருகிலேயே வசிக்கிறாள். அவளைச் சென்று சந்திப்போம் வா!’

‘அதற்கென்ன போகலாம். சில பக்தர்களை நேசிப்பதாகவும் சில பக்தர்களை மதிப்பதாகவும் சொன்னாயே? அந்த இரு பக்தர்களிடையே என்ன வேறுபாடு?’

‘சுயநலம் சார்ந்து பிரார்த்திப்பவர்களும் என் பக்தர்கள் தான். அவர்கள் வேண்டியதை அருள்கிறேன். அவர்களை நேசிக்கிறேன். எந்தப் பிரதிபலனும் எதிர்பாராமல் பக்தி செலுத்துபவர்களும் அபூர்வமாகச் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களை நேசிப்பது மட்டுமல்ல, மதிக்கவும் செய்கிறேன். சுயநலமற்ற பக்தர்களால் தான் பகவானுக்கே ஆற்றல் கூடுகிறது. நான் மதிக்கும் முதாட்டியான பிங்கலையை நாம் சந்திப்பதில் வேறொரு நோக்கமும் இருக்கிறது!’

‘என்ன நோக்கம்?’

‘கர்ணன் நாகாஸ்திரத்தை உன்மேல் பிரயோகம் செய்தபோது உன் உயிரைக் கர்ணனிடமிருந்து காப்பாற்றி விட்டேன். அதுபோலவே பிங்கலையிடமிருந்தும் உன் உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு எனக்கிருக்கிறது!’

பிங்கலை ஒரு முதாட்டி. வீராதி வீரனான எனக்கு அவனிடமிருந்து எப்படி இறப்பு வர முடியும்? அர்ச்சுனன் திகைத்தான். கண்ணன் நகைத்தவாறே சொல்லலானான்:

‘ராமாவதாரத்தில் சபரி போல், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் எனக்கு இந்தப் பிங்கலை. போய் அவளைச் சந்திப்போம். ஆனால் இதே தோற்றத்தில் போனால் உன் உயிருக்கு ஆபத்து நேரலாம். நான் பெண்ணாக மாறுகிறேன். நீ தோழியாக மாறு. ஊர்வசியின் சாபத்தால் பிருஹன்னளையாக ஓராண்டு இருந்த உனக்கு பெண்ணாகச் சற்றுநேரம் வேடம் புனைவது சிரமமாக இராது!’

சற்று நேரத்தில் அந்த அரண்மனையிலிருந்து கண்ணனும் அர்ச்சுனனும் ஆகிய இரண்டு தோழிகள் வெளியே புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

பிங்கலையின் வீட்டுக் கதவு தட்டப்பட்டது. தெய்வீக ஒளியுடன் ஒரு முதாட்டி கதவைத் திறந்தாள். அவள் தான் பிங்கலை என்பதைப்

பார்த்தவுடனேயே புரிந்துகொண்டான் அர்ச்சுனன். கண்ணன் பணிவாகச் சொல்லலானான்:

‘தாயே! நாங்கள் அடுத்த ஊர் செல்லும் பொருட்டு நடந்துவந்தோம். கால்கள் வலிக்கின்றன. இங்கே சற்று இளைப்பாறிவிட்டுச் செல்லலாமா?’

‘அதற்கென்ன? உள்ளே வாருங்களேன். நான் பூஜை செய்துகொண்டிருக்கிறேன். பூஜை முடிந்தபிறகு நீங்கள் உணவருந்திவிட்டுச் செல்லலாமே?’

பிங்கலை உள்ளே நடந்தான். ‘நாங்களும் உங்கள் பூஜையில் கலந்துகொள்ள விரும்புகிறோம்!’ என்றவாறு கண்ணன் அர்ச்சுனனை இழுத்துக்கொண்டு பிங்கலையின் பின்னே நடந்தான்.

பூஜையறையில் ஒரு பீடத்தின் முன் நின்று பிங்கலை கிருஷ்ண கிருஷ்ண என்று ஜபிக்கலானான். பீடத்தில் கிருஷ்ண விக்கிரகமும் சிறியதாக ஒரு கத்தியும் நடுத்தர வடிவில் ஒரு கத்தியும் பெரியதாக ஒரு கத்தியும் இருந்தன.

விழிகளில் கண்ணர் வழிய கிருஷ்ண நாமத்தைச் சொன்ன அவள், ‘என் பூஜை இவ்வளவுதான், வாருங்கள், உண்பதற்கு ஏதாவது தருகிறேன்!’ என்றவாறே திரும்பினாள். கண்ணன் ஆவலோடு கேட்டான்:

‘தாயே! கிருஷ்ண விக்கிரகத்தோடு மூன்று கத்திகளையும் பூஜிக்கிறீர்களே? கத்திகள் யாருடையவை?’

‘மூன்றும் என்னுடையவை தான். நாள்தோறும் கிருஷ்ண நாமத்தை ஜபித்து கத்திகளின் வலிமையை அதிகப்படுத்தி வருகிறேன். வாய்ப்புக் கிட்டும்போது கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுமைசெய்த என் விரோதிகளான மூவரைக் கொல்ல வேண்டுமே நான். அதன் பொருட்டுத்தான் இந்த பூஜை!’

‘யார் அந்த விரோதிகள் தாயே?’

‘என் பிரியமுள்ள கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுமை செய்தவர்கள் வேறு யார்? குசேலன், பாஞ்சாலி, அர்ச்சுனன் மூவரும் தான். குசேலரைக் கொல்ல சின்னக் கத்தி. பாஞ்சாலிக்கு நடுத்தரக் கத்தி. மாவீரன் என்று தன்னைப் பற்றிப் பிதற்றித் திரியும் அர்ச்சுனனைக் கொல்லத்தான் இந்தப் பெரிய கத்தி!’

அர்ச்சுனனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அர்ச்சுனனைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்த கிருஷ்ணன் மேலும் பிங்கலையிடம் கேட்கலானான்:

‘அப்படி இந்த மூவரும் கண்ணனுக்கு என்ன கொடுமை செய்தார்கள் தாயே?’

‘பின்னே குசேலன் அந்தத் தவிட்டு அவலைக் கண்ணனுக்குக் கொடுக்கலாமா? என் கண்ணன் வெண்ணையை விரும்பித் தின்பவன். வாய் உறுத்தாத ஆகாரம் அது. அவல் என் கண்ணனின் நீண்ட தாமரை இதழ்போன்ற நாவில் புண்ணைத் தோற்றுவிக்காதா? இந்த புத்தி கூட இல்லாமல் பக்தி என்ற பெயரில் அவலை அவனுக்குக் கொடுப்பதாவது?’

‘பாஞ்சாலி பாவம் பெண். அவள் எப்படி உங்கள் விரோதியானாள்?’

‘கிருஷ்ணனிடம் புடவைகளைப் பெற்றாளே? துவாரகையில் இருக்கும் கண்ணன் அஸ்தினாபுரத்தில் இருக்கும் திரௌபதிக்கு வாரி வாரிப் புடவைகளை அருளினானே? புடவைகளை இழுத்து இழுத்து துச்சாதனன் கைவலிக்க மயக்கம் போட்டு விழுந்தான் இல்லையா? புடவையை இழுத்த துச்சாதனனுக்கே கைவலிக்குமானால், புடவைகளை நிறுத்தாமல் தொடர்ந்து வழங்கிய கண்ணனுக்கு கை எவ்வளவு வலித்திருக்கும்? கண்ணனின் கைகளை வலிக்கச் செய்த பாஞ்சாலியைச் சும்மா விடுவேனா நான்?’

‘அர்ச்சுனன் கண்ணனின் பக்தர்களிலேயே தலை சிறந்தவனாயிற்றே? அவன் மேல் ஏன் விரோதம்?’

‘அர்ச்சுனனின் பக்தியை நீதான் மெச்சிக் கொள்ள வேண்டும். உண்மையான பக்தனாக இருந்தால் கைவலிக்க வலிக்கத் தேரோட்டச் சொல்வானா? குதிரைகளின் லகானை இழுத்து இழுத்து கண்ணன் கைகள் எத்தனை துன்பப் பட்டிருக்கும்? தேர்க் குதிரைகளை ஓட்டுவது சாமான்யமா? ஊரில் தேரோட்டிகளுக்கா பஞ்சம்? என் கண்ணன் தானா அகப்பட்டான் அந்தக் கடினமான வேலையைச் செய்ய? என் முன்னால் என்றாவது ஒருநாள் அகப்படுவான் அர்ச்சுனன். அன்று பார்த்துக் கொள்கிறேன் அவனை!’

அர்ச்சுனன் முந்தானையால் பதற்றத்தோடு நெற்றி வியர்வையைத் துடைத்துக் கொள்வதைப் பார்த்து நகைத்துக் கொண்டான் கண்ணன்.

‘தாயே! குசேலன் அறியாமல் செய்தான். அவனிடம் தவிட்டு அவலைத் தவிர வேறு பொருள் இல்லை. எந்தப் பிரதிபலனையும் அவன் எதிர்பார்க்கவும் இல்லை. கண்ணனாகத்தான் அவன் கேட்காமலே செல்வத்தைக் கொடுத்தான். சுயநலமற்றவன் என்பதால் குசேலனை மன்னித்து விடுங்களேன்.’

பிங்கலை யோசித்தான். ‘உன் குரல் கண்ணனின் புல்லாங்குழலைப் போல் இனிமையாக இருக்கிறது!’ என்றவன் பீடத்திலிருந்து சிறிய கத்தியைத் தூக்கிக் கீழே வீசினான்.

பின்னர் ‘ஆனால் பாஞ்சாலி சுயநலம் உள்ளவள் அல்லவா? தன் மானம் காக்கத்தானே கண்ணனை வேண்டினாள்?’ என்று கேட்டாள்.

‘ஆம் தாயே! பாஞ்சாலிக்குப் புடவை கொடுத்ததில் கண்ணன் கைகள் வலித்தது உண்மைதான். என்றாலும் ஒரு பெண்ணுக்கு மானம் மிகப் பெரிதல்லவா? அதைக் காத்துக் கொள்ள அவள் கொலை கூடச் செய்யலாம் என்று தர்ம சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றனவே? எனவே சுயநலமே என்றாலும், மானம் காக்க வேண்டியதால் பாஞ்சாலியையும் மன்னித்து விடுங்களேன்!’

பிங்கலை சிந்தித்துவிட்டு, ‘நீ சொல்வது சரிதான்!’ என்றவாறே பீடத்திலிருந்த இரண்டாவது கத்தியையும் கீழே வீசினாள்.

‘ஆனால் போரில் தனக்கு வெற்றி கிட்டவேண்டும் என்னும் உலகியல் சார்ந்த சுயநலத்திற்காக கண்ணனைத் தேரோட்டச் செய்த அர்ச்சுனனை மட்டும் மன்னிக்கவே மாட்டேன். இந்தப் பெரிய கத்தி பீடத்திலேயே இருக்கட்டும்!’ என்றாள்.

‘சுயநலம் பிடித்த அர்ச்சுனனை நீங்கள் கொல்வது நியாயம் என்பதை நானும் ஒப்புக்கொள்கிறேன்!’ என்றான் கண்ணன்!

அர்ச்சுனனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. ‘எப்படியாவது காப்பாற்று!’ என்று அவன் பார்வை கண்ணனை இறைஞ்சியது. கண்ணன் நகைத்தவாறே பிங்கலையிடம் சொல்லலானான்:

‘அர்ச்சுனனைக் கொல்வதில் வேறு ஒரு சிக்கல் இருக்கிறது தாயே? நீங்களோ கண்ணனுக்குச் சின்னத் துன்பம் வந்தால் கூடப் பதறுகிறீர்கள். எப்படியோ அர்ச்சுனன் கண்ணன் மனத்தைக் கவர்ந்து விட்டான். அதனால்தானே கைவலியையும் பொருட்படுத்தாமல் தேரோட்டினான்? அர்ச்சுனனை நீங்கள் கொன்றுவிட்டால், உற்ற நண்பனை இழந்து கண்ணன் வருந்துவானே? கண்ணன் வருந்துவது உங்களுக்குச் சம்மதம் தானா? அதனால் போனால் போகட்டும். அர்ச்சுனனின் சுயநலத்தைப் பொருட்படுத்தாது அவனையும் மன்னித்து விடுங்கள்.’

பிங்கலை யோசித்துவிட்டுச் சொன்னாள்:

‘நீ சொன்ன கோணத்தில் நான் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை. நீ சொல்வதும் சரிதான். எனக்கு இந்தப் பிறவியிலோ மறுபிறவியிலோ எதுவும் வேண்டாம். முக்தி கூட வேண்டாம். என் கண்ணன் உடல் வருத்தமோ மன வருத்தமோ இல்லாமலிருந்தால், அதுபோதும் எனக்கு. கண்ணனுக்கு மன வருத்தம் தரும் செயலை நான் செய்யமாட்டேன்!’

பிங்கலை முன்றாவது கத்தியையும் பீடத்திலிருந்து எடுத்துக் கீழே வீசினாள். பெண் வேடத்திலிருந்த அர்ச்சுனன், பெண்வேடத்திலிருந்த கண்ணனையும் முதாட்டி பிங்கலையையும் கீழே விழுந்து வணங்கியபோது அவன் ஆணவம் முற்றிலுமாக அழிந்திருந்தது.

4

சீதையாக மாறிய ராதை!

கண்ணன் ஓய் யாரமாகப் படுத்துக் கொண்டிருந்தான். உறங்கவில்லை. ஆனால் உறங்குவதுபோல் தோற்றம் காட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

கண்ணன் உறங்குவதாக நினைத்து ஒருபக்கம் கருடனும் கண்ணன் கைச் சக்கரமும் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தன. கண்ணன் ஒரு முறுவலுடன் அவற்றின் பேச்சைச் செவிமடுத்தான்.

கருடன் தன் மெல்லிய இறகுகளைக் கூர்மையான அலகால் கோதிக் கொண்டே பெருமை பொங்கச் சொல்லிற்று:

‘சக்கரமே! திருமால் தான் இப்போது கண்ணனாய் இங்கே வந்திருக்கிறார் தெரியுமல்லவா? அதனால் தான் அவருக்கு எப்போது நான் தேவைப்படுவேனோ என்று இங்கே காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். கஜேந்திர மோட்சத்தின்போது என் உதவி இல்லாவிட்டால் அவரால் முதலையை வதம் செய்திருக்க முடியுமா என்ன? வாயு வேகம் மனோ வேகம் என்பார்களே, அப்படியல்லவா திருமால் நினைத்த மறுகணம் அவரைச் சுமந்துகொண்டு சம்பவம் நடந்த இடத்திற்குப் பறந்துசென்றேன்!’

இதைக் கேட்ட சக்கரம் ஒரு சுற்றுச் சுற்றிக்கொண்டே கடகடவென்று சிரித்தது.

‘நீ என்ன வேகமாக அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு பறந்தாலும் நான் மட்டும் இல்லாவிட்டால் அவர் எப்படி முதலையை வதம் செய்திருக்க முடியும்?

என்னை வீசித்தானே அவர் முதலையைக் கொன்றார்? நீ திருமாலுக்குச் செய்த உதவியின் பெருமையை விட நான் செய்த உதவியின் பெருமை தான் அதிகம்!

கண்ணன் உள்ளூற நகைத்துக் கொண்டான். இவ்விரண்டிற்கும் சக்தியைக் கொடுத்ததே நான் தான். அப்படியிருக்க இவைகளுக்குத் தான் எத்தனை ஆணவம்? எனக்கு இவை உதவி செய்ததாமே?

அதற்குள் சலசலவெனப் பெண்களின் பேச்சுக் குரல் கேட்கவே கண்ணனின் கவனம் குரல் வந்த பக்கம் திரும்பியது. பேசிக் கொண்டிருந்தவர்கள் அவனது ராணிகள் தான்.

‘நம் அழகால் கவரப்பட்டுத்தான் கண்ணன் நம்மைத் திருமணம் செய்துகொண்டான். நமக்கு இணையான அழகிகள் உலகில் எங்குமில்லை!’ என்றாள் ஒருத்தி.

‘அதென்னவோ உண்மைதான். ஆனாலும் உன்னைவிட நான் சற்றுக் கூடுதல் அழகு என்பதும் கூட உண்மைதானே?’ என்றாள் இன்னொருத்தி!

தங்களின் அழகைப் பற்றிய ராணிகளின் கர்வம் நிறைந்த பேச்சைக் கேட்டுக் கண்ணனுக்கு நகைப்பு வந்தது. உடல் அழகாக இருந்து என்ன பயன்? உள்ளமல்லவா அழகாக இருக்கவேண்டும்? என் ராதைக்கு வாய்த்த உள்ளம்போல் வேறு யாருக்கு வாய்க்கும்?

இவர்கள் இப்படிக் கர்வப் படுகிறார்களே? ராமாவதாரத்தின் போது என் பக்தனாக மாறிய ஆஞ்சநேயன் எத்தனை ஆற்றல் மிக்கவன். ஆனால் எத்தனை அடக்கம் நிறைந்தவன்! அவன் சிரஞ்சீவி. இன்னும் வாழ்ந்து வருகிறான் அல்லவா?

சரி. ஒரே கல்லில் மூன்று மாங்காய் அடிக்க வேண்டியதுதான்! கருடன், சக்கரம், ராணிகள் அனைவரின் கர்வத்தையும் அடக்க ஒரு வழிசெய்வோம்.

கண்ணன் எழுந்து ‘கருடா!’ என அன்போடு அழைத்தான். கருடன் பறந்தோடி வந்து பவ்விமாய் கண்ணன் முன் நின்றது.

‘கந்த மாதன பர்வதம் என்ற பெயருடைய மலையில், குபேரனது ஏரியில், செளகந்திக கமலம் என்ற அபூர்வமான தாமரை மலர்கள் பூக்கும் காலம் இது. மிக வசீகரமான வாசனை உடையவை அவை. நீ போய் என் ராணிகளுக்காகச் சில தாமரை மலர்களைப் பறித்து வருகிறாயா? நீதான் பலசாலி ஆயிற்றே? எந்த எதிர்ப்பு வந்தாலும் சமாளிப்பாய். உன்னால் தானே மிக வேகமாகப் பறக்கமுடியும்?’

கண்ணனே தன்னைப் புகழ்வதைக் கேட்டு கருடனுக்குப் பெருமை தாங்கவில்லை.

‘இதோ மின்னல் வேகத்தில் மலர்களோடு வருகிறேன்!’ சொல்லிவிட்டு விண்ணில் பறந்தது அது.

ஆனால் அந்த இடத்தில்தான் அடக்கமே வடிவான ஆஞ்சநேயர் ராமநாம ஜபம் செய்துகொண்டு வசித்து வருகிறார் என்பதைக் கருடன் அறியவில்லை. கருடன் பாய்ந்து பாய்ந்து அலகால் மலர்களைக் கொத்திப் பறிப்பதைப் பார்த்த ஆஞ்சநேயர் திடுக்கிட்டார்.

‘யாரப்பா நீ? இந்த மலர்கள் குபேரனுக்குச் சொந்தமானவை. அவரிடம் மலர்களைப் பறிக்க அனுமதி பெற்றாயா?’

‘ஏ கிழட்டுக் குரங்கே! நான் யார் தெரியுமா? துவாரகை மன்னனான கண்ணனின் கருடன். கண்ணபிரானுக்காகத் தான் இந்த மலர்களைக் கொய்துகொண்டிருக்கிறேன். கண்ணனுக்கான சேவைக்கு யார் அனுமதியும் தேவையில்லை!’

கருடனின் கர்வம் நிறைந்த பேச்சைக் கேட்டு, ஆஞ்சநேயருக்குக் கடும் கோபம் வந்தது. சடாரெனப் பாய்ந்து, கருடனைப் பிடித்துத் தன் ஒரு கையிடுக்கில் இடுக்கிக் கொண்ட அவர், கருடனோடு ஒரே தாவாகத் தாவி துவாரகை சென்றார்.

ஆஞ்சநேயர் செய்த கர்ஜனையால் துவாரகை அதிர்ந்தது. ‘கர்வம் பிடித்த இந்த கருடனை சேவகனாகக் கொண்டவர் யார்?’ என்று அவர் முழங்கிய முழக்கத்தைக் கேட்ட கண்ணன், ‘கஜேந்திர மோட்சத்தின் போது எனக்குக் கைகொடுத்த சக்கரமே! வந்திருக்கும் குரங்குடன் போரிட்டு அந்த கருடனைக் காப்பாற்றக் கூடாதா?’ என்று வினவினார்.

‘இதோ உடனே அந்தக் குரங்கை என்ன செய்கிறேன் பாருங்கள்!’ என்றவாறு சக்கரம் சீறிப் பாய்ந்தது. மறுகணம் தாவிச் சென்று அந்தச் சக்கரத்தைப் பிடித்துத் தன் இன்னொரு கையிடுக்கில் இடுக்கிக் கொண்ட ஆஞ்சநேயர், ‘இந்த ஆணவம் பிடித்த சேவகர்களின் எஜமான் யார்?’ என்று உறுமினார்.

அடுத்து அந்தக் குரங்கு அரண்மனைக்குள் வந்தால் என்ன நேருமோ என ராணிகள் பயந்து நடுங்கி கண்ணனைத் தஞ்சம் புகுந்தார்கள். எப்படியாவது இந்தக் குரங்கை சமாளிக்க வேண்டும் என வேண்டினார்கள். கண்ணன் நகைத்தவாறே சொன்னான்:

‘என் அன்பிற்குரியவர்களே! வந்திருக்கும் குரங்கு வேறு யாருமல்ல. ராம பக்தனான ஆஞ்சநேயர் தான். அவரது வலிமைக்கு முன் யார் வலிமையும் செல்லாது. ஆனால் ராமரும் சீதாதேவியும் நேரில்

வந்து ஏதும் சொன்னால் அதற்கு அவர் கட்டுப்படுவார். எனவே நான் ராமராக உரு மாறுகிறேன். உங்களில் யார் சிறந்த அழகியோ அவர்கள் சீதையாக உரு மாறுங்கள். சீதை உருவத்தால் மட்டுமல்ல, உள்ளத்தாலும் அழகிய பெண்மணி. உங்களில் மன அழகு யாருக்கு வாய்த்திருக்கிறதோ அவர்கள் பிரார்த்தியுங்கள். சீதையின் வடிவம் உங்களுக்குக் கிட்டும்.'

எல்லா ராணிகளும் கண்ணை மூடிப் பிரார்த்தித்துப் பார்த்தார்கள். ஆனால் யாரும் சீதாதேவியாக உருமாற இயலவில்லை. கண்ணன் ராதையை அழைத்துவர உத்தரவிட்டான். ராதை வந்ததும் பிரச்சனையைச் சொன்னான். ராதை கண்மூடிக் கைசூப்பி அமர்ந்துகொண்டாள்.

'எல்லாவற்றையும் நிகழ்த்துவது என் கண்ணன் தான். எனக்கென்று தனித்த பெருமை ஏதுமில்லை. அனைத்தையும் புரிவது கண்ணனே என்பது உண்மையானால் கண்ணன் அருள் என்னை சீதாதேவியாக மாற்றட்டும்!' என்று உரக்கச் சொல்லிப் பிரார்த்தித்தாள். அந்த விந்தையான பிரார்த்தனையைக் கேட்ட ராணிகள் திகைத்து தங்களின் ஆணவம் அகன்று நின்றார்கள். ஒரு கணத்தில் ராதை சீதையானாள்.

'இந்த ஆணவம் பிடித்த சேவகர்களின் அரசன் யார்?' என்றவாறே அரண்மனையின் உள்ளே வந்த அனுமன் ராமபிரானையும் சீதாதேவியையும் கண்டு திகைத்தான். 'பிரபோ! தாங்களா துவாரகையை ஆட்சி செய்கிறீர்கள்?' என்று பக்திப் பரவசத்துடன் வணங்கினான்.

'அன்றைய ராமன்தான் இன்றைய கண்ணன்!' என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்ன கண்ணபிரான், 'உன் கையிடுக்கில் உள்ள என் சேவகர்களை விட்டுவிடு. அவர்கள் ஆணவம் இன்றோடு ஒழிந்தது!' என்றான்.

'அப்படியே ஆகட்டும் பிரபோ!' என்ற அனுமன் தன் பிடியில் இருந்த கருடனையும் சக்கரத்தையும் விடுவித்தார். 'கடவுள் பணி செய்பவர்களுக்கு அகந்தை ஆகாது!' என அறிவுறுத்திவிட்டு, ஜெய்ஸ்ரீராம் என்றவாறே விண்ணில் தாவி மறைந்தார்.

ராமனாக மாறிய கண்ணனும் சீதையாக மாறிய ராதையும் பழைய உருவத்தை அடைந்தார்கள். 'நாங்கள் அடங்கிவிட்டோம்!' என்று கருடனும் சக்கரமும் கண்ணனைப் பணிந்தபோது, 'நாங்களும் அடக்கத்தைக் கற்றுக் கொண்டுவிட்டோம்!' எனக் கண்ணனின் ராணிகள் ராதையைப் பணிந்து வணங்கினார்கள். 'நீங்கள் அனைவரும் என் காலில் விழுந்து வணங்கும் இந்தப் பெருமையும் கூடக் கிருஷ்ணார்ப்பணம்!' என்று ராதை கண்ணனை நோக்கிக் கைசூப்பியபோது கண்ணன் மனம் நிறைவடைந்தது.

5

தெய்வத்தின் அருளுக்கு இணையானது!

பாஞ்சாலி கண்ணனையே பக்திப் பரவசத்தோடு
பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

‘என்ன என்னையே பார்க்கிறாய் திரௌபதி?’
கண்ணன் கனிவோடு கேட்டான்.

‘உன் அருள் மட்டும் உரிய நேரத்தில்
கிட்டாதிருந்தால் அன்று துரியோதனன் சபையில்
என் சேலை இழுக்கப்பட்ட போது, என் கதி
என்னவாகியிருக்கும் என்று நினைத்தேன். உன்
கருணையை எண்ணி மெய்சிலிர்த்தேன். தக்க
தருணத்தில் ஓடி வந்து புத்தர்களைக் காப்பதில்
உனக்கு இணையார் உண்டு?’

‘நான் ஓடி வரவில்லையே? தொலைவிலையே
துவாரகையிலேயே தானே இருந்தேன்?’ கண்ணன்
நகைத்தான். ‘நீ என் அருகிலேயே தான் இருந்தாய்.
என் உள்ளத்தில் இருந்தாய்!’ திரௌபதி நகைத்தாள்.

‘பெண்களைப் பேச்சில் வெல்லக் கடவுளால்
கூட முடியாது!’

‘எனக்கு ஒரு சந்தேகம்!’

‘பெண்களின் தேகம் முழுவதுமே சந்தேகம்தான்!
கேள்!’

‘நீ ஆண்களுக்குத் தான் உபதேசிப்பாயா?
பெண்களுக்கு உபதேசிக்க மாட்டாயா?’

‘யார் சொன்னது? எவர் கேட்டாலும் என்
அறிவுரை உண்டு. ஆனால் பெண்கள் பெரும்பாலும்

உபதேசத்தைக் கேட்பவர்களாக இல்லை. உபதேசம் செய்கிறவர்களாகத் தான் இருக்கிறார்கள்! ருக்மிணி, சத்யபாமா போன்றோர் இந்தப் பெண்ணைப் பார்க்காதே, அந்தப் பெண் அருகே நிற்காதே என்று நாள்தோறும் எனக்குச் செய்யும் உபதேசங்கள் எண்ணி மாளாது. தாய் யசோதை கூட நான் குழந்தையாக இருந்தபோது, இங்கே நிற்காதே, அங்கே போகாதே என்றெல்லாம் உபதேசம் செய்துகொண்டே இருப்பாள். பிறருக்கு உபதேசம் செய்யும் என் ஆற்றலே பெண்களிடமிருந்து நான் கற்றுக்கொண்டது தான்!

இதைக் கேட்டு திரௌபதி கலகலவென்று நகைத்தாள். பின் விடை தெரிந்துகொள்ளும் ஆவலோடு ஒரு கேள்வி கேட்டாள்:

‘கண்ணா! என் கணவர் அர்ச்சுனர் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு பதிலாக என்னென்னவோ அறிவுரையெல்லாம் சொல்கிறாயே? எனக்கு ஒரு கேள்வி உண்டு. அதற்கு உன் நேரடி பதில் தேவை. உன் அருளுக்கு இணையான வலிமை பெற்ற இன்னொன்று புவியில் உண்டா? அப்படியானால் அது எது?’

கண்ணன் புல்லாங்குழலைக் கையில் தட்டிக் கொண்டே மெல்லிய முறுவலுடன் தீர்மானமாகச் சொன்னான்:

‘தெய்வத்தின் அருளுக்கு இணையான வலிமை படைத்தது பெரியவர்களின் ஆசி. இன்னும் சொல்லப்போனால் பெரியவர்களின் ஆசி மொழிகளே தெய்வத்தின் வாக்கு தான். அதனால் தான் தெய்வம் போல் வாழ்ந்த பெரியவர் சொன்ன மொழிகளைத் தெய்வத்தின் குரல் என்கிறோம். தெய்வம் தன் ஆசியைப் பெரியவர்களின் சொற்கள் வழியே தான் வழங்குகிறது.’

வாழ்க்கை தொடர்பான ஒரு பெரிய உண்மையைத் தெரிந்துகொண்ட மகிழ்ச்சியில் திரௌபதி கண்ணனைக் கைசூப்பி வணங்கினாள். தானே அந்த உண்மையால் பயனடையவும் அவள் வாழ்வில் விரைவிலேயே ஒரு சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது....

பாரதப் போர் தொடங்கிச் சில நாட்கள் தான் ஆகியிருந்தன. பீஷ்ம பிதாமகர் தொடர்பான அந்தக் குறிப்பிடத்தக்க செய்தி திரௌபதியை எட்டியபோது அவள் நிலைகுலைந்து போனாள். துயரம் வரும் வேளையில் எல்லாம் அவளுக்குக் கண்ணன் தானே கதி? கண்ணா எனக் கதறினாள். கண்ணன் தோன்றினான்.

‘பாண்டவர்கள் மேல் உள்ள பாசத்தின் காரணமாக பீஷ்மர் தனக்கு விஸ்வாசமாக இல்லை என்று துரியோதனன் பீஷ்மரைக் கடுமையாகச் சாடினானாமே கண்ணா? நாளைக்குள் பாண்டவர்களை இல்லாமல் செய்வேன் என்று பீஷ்மர் சபதம் செய்தாராமே?’

‘ஆமாம். பீஷ்மர் சபதம் செய்தார் என்றால் அதை நடத்திக் காட்டிவிடுவார். திருமணம் செய்துகொள்ள மாட்டேன் என்று பல ஆண்டுகள் முன் சபதம் செய்தாரே? அதை நடத்திக் காட்டினார் இல்லையா?’

‘என் கலக்கத்தை அதிகப் படுத்தவா உன்னை அழைத்தேன்? இந்த நிலைமையை எப்படிச் சீர் செய்வது என்று சொல்!’

‘பீஷ்மரின் சபதத்தை விட வலிமையான ஒன்றின் மூலம் அதை முறியடிக்க வேண்டும்!’

‘அப்படி ஏதும் உண்டா?’

‘உண்டே? பெரியவர்களின் ஆசி! பீஷ்மருக்கு இணையான ஒரு பெரியவரிடம் நீ ஆசி பெற வேண்டும்!’

‘அந்தப் பெரியவர் யார்? அவரிடம் எப்படி எப்போது எங்கே ஆசி பெறுவது?’

கண்ணன் திரௌபதியை அருகே அழைத்தான். அந்தச் சூட்சுமத்தைக் காதோடு ரகசியமாய்ச் சொல்லிக் கொடுத்தான். அதைக் கேட்ட திரௌபதியின் விழிகள் வியப்பால் விரிந்தன. ‘அப்படியே செய்கிறேன்!’ என ஒப்புக் கொண்டாள். கண்ணன் குறும்பு கொப்பளிக்க நகைத்தவாறே சொன்னான்:

‘ஆனால் ஒன்று. நான் சொன்னபடி நீ நாளை அதிகாலை அந்தப் பெரியவர் ஆற்றில் நீராடி சூரிய நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு வரும்போது அவர் பாதங்களில் விழுந்து ஆசி பெறப் போகிறாயே? அப்போது மறக்காமல் உன் முகத்தை முக்காடால் மூடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அது மட்டுமல்ல. உன் கால்களில் நீ கொலுசணிந்து செல்ல வேண்டும். ஆற்று மணலில் புதையாமல் நடந்து உன் கொலுசுச் சப்தம் அவர் காதில் விழுகிற மாதிரி நீ பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்!’

‘முக்காடால் முகத்தை மூடிக்கொள்ளச் சொன்னது ஏன் எனப் புரிகிறது. கொலுசணிந்து அது ஓசை எழுப்புமாறு நடந்துசெல்ல வேண்டும் என்கிறாயே? அதன் பொருள்தான் புரியவில்லை.’

‘நான் சொன்னபடி கொலுசணிந்து நட. விளக்கத்தை நாளை சொல்கிறேன்!’

‘நீ சொன்னபடியெல்லாம் தானே நான் எப்போதும் நடக்கிறேன்!’ திரௌபதி கண்ணனைக் கைகூப்பி வணங்கினாள்.

மறுநாள் சூரியோதயத் தருணத்திலேயே அவள் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்று காத்திருந்தாள். அந்தப் பெரியவர் சூரிய நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு

மணலில் கால்கள் புதைய நடந்துவந்தார். தன் முகத்தை முக்காடால் மூடிக் கொண்ட திரௌபதி கொலுசு சப்தம் செய்ய நடந்து அவர் அருகே சென்றாள். கொலுசின் ஓசை கேட்ட அவர் முகத்தை வேறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டார். அவர் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினாள் திரௌபதி.

‘தீர்க்க சுமங்கலீ பவ! மங்களானி பவந்து. என்றும் சுமங்கலியாய் இருப்பாய்! மங்களம் உண்டாகட்டும்!’

அவர் அவளது நமஸ்காரத்தை ஏற்று மனப்பூர்வமாக ஆசி வழங்கினார். ஆனால் நமஸ்காரம் செய்வதை அவள் நிறுத்தவில்லை. ஐந்து முறை வணங்கி எழுந்தாள். ஐந்து முறையும் அவர் ஆசி தொடர்ந்தது.

‘நான் தான் ஆசி கூறிவிட்டேனே? ஏன் மறுபடி மறுபடி விழுந்து வணங்குகிறாய்?’

கேட்டவாறே அவர் திரும்பிப் பார்த்தார். முக்காடை விலக்கி அவரைப் பணிந்த திரௌபதி ‘ஏனென்றால் எனக்கு ஐந்து கணவர்கள்!’ என்று சொல்லி விடைபெற்று வேகமாய்க் கண்ணனைச் சந்திக்க நடந்தாள்.

வியப்படைந்த பீஷ்மர், தன்னிடமே ஆசிபெறும் ஏற்பாட்டைக் கண்ணன் தான் அவளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்றெண்ணி மனத்திற்குள் நகைத்துக் கொண்டார். தன் ஆசி பலிக்காமல் போகாது. கண்ணன் இருக்கும் கட்சி ஜெயிக்கும் என்று அவர் ஒரு பெருமூச்சோடு எண்ணிக் கொண்டார்.

பாஞ்சாலி ‘கண்ணா! நீ சொன்னபடிச் செய்து ஆசி பெற்றுவிட்டேன்!’ எனக் கண்ணனை வணங்கி நன்றி தெரிவித்தாள்.

‘பீஷ்மருக்கு இணையான பெரியவர் வேறு யார் உண்டு? அதனால் தான் பீஷ்மிரிடமே ஆசிபெறச் சொன்னேன்!’ என நகைத்தான் கண்ணன்.

‘அதுசரி. முக்காடால் முகத்தை மறைத்துக் கொள்ளச் சொன்னாய். நான் என்று தெரிந்தால் அவர் ஆசி வழங்க மறுக்கக் கூடும் என்பதால்! எதற்குக் கொலுசு சப்தம் கேட்குமாறு நடக்கச் சொன்னாய்?’

‘அவர் பெண்கள் என்றால் ஏறெடுத்தும் பார்க்கமாட்டார். உன் கொலுசு சப்தம் கேட்டதுமே வந்திருப்பது பெண் என்பதால் உன் பக்கம் பார்க்காமல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டுவிட்டார். அதோடு நீ முகத்தை மறைத்து முக்காடும் போட்டுக் கொண்டுவிட்டாய். இந்த இரு காரணங்களால் நம் எண்ணம் பலித்தது!’

‘நம் எண்ணம் பலித்ததா? உன் எண்ணம் பலித்தது என்று சொல்! நீ நினைப்பது தானே நடக்கும்? பெரியவர்களது ஆசியின் முக்கியத்துவத்தை இந்தச் சம்பவம் மூலம் உலகம் உணரட்டும்!’ என்று, தன் மாங்கல்யத்தைக் காப்பாற்றிய கண்ணனைக் கைகூப்பித் தொழுதாள் திரௌபதி.

6

உணவும் உள்ளுணர்வும்!

பாஞ்சாலியையே கனிவாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கண்ணன். இன்னமும் தலையை விரித்துப் போட்டவாறுதான் இருக்கிறாள் அவள். மகாபாரத யுத்தம் இன்னும் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது.

‘பாவி துச்சாதனன் செந்நீர், பாழ்த்துரியோதனன் ஆக்கை ரத்தம் மேவி இரண்டும் கலந்தே குழல் மீதினில் பூசி’க் குளித்த பின் தான் தலைமுடிவேன் என்று சபதம் செய்திருக்கிறாளே? சபதத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியதும் கண்ணன் பொறுப்புத்தான்.

எல்லாவற்றையும் கண்ணனிடமே விட்டுவிடுபவள் இன்று மட்டும் நான் செல்லுமிடத்திற்கு உடன்வர மறுக்கிறாளே? இவள் மனத்தை மாற்றி நான் இப்போது செல்லுமிடத்திற்குக் கட்டாயம் இவளையும் அழைத்துச் சென்றாக வேண்டும். அங்கே தான் இவளுடைய சந்தேகத்திற்கு விளக்கம் கிடைக்கும்.

கண்ணனிடம் பாஞ்சாலி கேட்டாள்:

‘கண்ணா! நடந்துகொண்டிருக்கிற இந்த பாரத யுத்தம் எப்போது முடியும்?’

‘முடியும்போது முடியும்!’

‘இது ஒரு பதிலா? பீஷ்ம பிதாமகர் மரணப் படுக்கையில் இருக்கிறார். இரு தரப்பு சேனைகளும் திகைத்து நின்றுவிட்டன. இந்தச் சூழலிலும் உன் கிண்டல் மட்டும் போகவில்லை!’

‘நான் கிண்டல் செய்யவில்லை. உண்மையைத்தான் சொன்னேன். உன் கூந்தலை நீ முடியும்போது யுத்தம் முடியும் என்றேன்!’

திரௌபதி கலகலவென்று சிரித்தாள்.

‘அதுதான் கேட்கிறேன். கூந்தலை நான் எப்போது முடிவது? யுத்தம் என்றைக்கு முடியும்? பீஷ்மர் ஸித்தி அடைந்துவிட்டால் துரியோதன் தரப்பு வலுவிழந்துவிடும் அல்லவா?’

‘பீஷ்மருக்குப் பிறகு கர்ணன் இருக்கிறான். அர்ச்சுனனுக்கு இணையான வீரன். தர்மம் அவனைக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவனிடமிருந்து அர்ச்சுனன் தப்பிக்க வேண்டும். இன்னும் நடக்க வேண்டியவை எத்தனையோ! இதெல்லாம் இருக்கட்டும். இப்போது நான் கூப்பிடும் இடத்திற்கு நீ ஏன் வர மறுக்கிறாய்? அதைச் சொல்!’

‘எல்லாம் தெரிந்துகொண்டு ஒன்றுமே தெரியாததுபோல் பேசுவதில் வல்லவன் அல்லவா நீ? பீஷ்மர் அம்புப் படுக்கையில் படுத்திருக்கிறார். தான் இறக்க நல்ல நேரத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து மரணத்திற்காகக் காத்திருக்கிறார். அவரிடம் அறிவுரை பெற பாண்டவர்கள் ஐவரும் சென்றிருக்கிறார்கள். அங்கே என்னையும் வரச் சொல்கிறாய் நீ. நான் எப்படி வருவேன்?’

‘அப்பழுக்கற்ற முதியவர். கடும் பிரம்மச்சாரி. உன்னைப்போல் அவரும் என் தீவிர பக்தர். அவரை ஒருமுறை சென்று இறுதியாக தரிசிப்பதில் என்ன தயக்கம்?’

‘துரியோதனன் அவையில் துச்சாதனன் என் துகிலை உருவ முனைந்தபோது பீஷ்மர் ஏன் எதுவும் பேசாமல் தலைகுனிந்து நின்றிருந்தார்? இந்த மாபாதகச் செயலைச் செய்யாதே என்று ஏன் அவர் உரத்துக் குரல் கொடுக்கவில்லை? அதர்மத்திற்குத் துணைபோனவர் எப்பேர்ப்பட்ட மகானாகத்தான் இருக்கட்டும். அவரிடம் அறிவுரை பெறவேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை. என் கணவர்களுக்கு அந்த அவசியம் இருந்து அவர்கள் போயிருக்கிறார்கள். அதை நான் தடுக்கவில்லையே?’

கண்ணன் பாஞ்சாலியை மீண்டும் பரிவுபொங்கப் பார்த்து, மெல்லச் சொல்லலானான்:

‘துரியோதனன் சபையில் அவர் ஏன் அப்படி நடந்துகொண்டார் என்ற கேள்வியை அவர் மரணமடைவதற்கு முன் அவரிடமே கேள். பதிலைத் தெரிந்துகொண்டால் உனக்கு விவரம் புரியும்!’

திரௌபதி யோசித்தாள். சரி, தன் கேள்வியை பீஷ்மரிடமே கேட்போம் என முடிவுசெய்தாள். கண்ணனைப் பார்த்து நகைத்தாள்:

‘எப்படியும் நீ என்ன நினைக்கிறாயோ அதை நீ நடத்திக் கொண்டுவிடுவாய். சரி. நீ முன்னே நட. நான் உன்னைப் பின்பற்றுகிறேன். எப்போதும் நான் உன்னைப் பின்பற்றுவவன் தானே?’

கண்ணனும் பாஞ்சாலியும் பீஷ்மர் படுத்திருக்கும் இடத்திற்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். ஆகாயத்தைப் பார்த்தவாறு அம்புப் படுக்கையில் படுத்திருந்த பீஷ்மர் ‘அர்ச்சுனா! தாகமாக இருக்கிறது!’ என்றார். மறுகணம், ‘இதோ!’ என்ற அர்ச்சுனன் பூமியை நோக்கி ஓர் அம்பைச் செலுத்தினான். பூமியின் உள்ளிருந்து கங்கை நீர் விரைனப் புறப்பட்டு வெளியே வந்து சரியாக பீஷ்மரின் தாகம் அடங்கும்வரை அவரது வாயில் கொட்டியது. பின் நின்றுவிட்டது. கண்ணன் திரௌபதியிடம் தணிந்த குரலில் சொன்னான்:

‘பாஞ்சாலி! கங்கா மாதா தானே பீஷ்மரின் தாய்? மகன் இறக்கும் தறுவாயில் தாய் தன் பாசத்தில் நீராய் உருகுகிறாள் பார்!’

அந்தச் சூழல் திரௌபதியின் கோபத்தைச் சற்று மாற்றிச் சாந்தப்படுத்தியது. மரணப் படுக்கையிலிருக்கும் வயோதிகரிடம் தனக்கென்ன கோபம் என்றவாறே நெகிழ்ச்சியுடன் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

பல்வேறு அறநெறிகளை பாண்டவர்களுக்கு உபதேசித்துக் கொண்டிருந்த பீஷ்மர், நீர்வேட்கை தீர்ந்த புத்துயிர்ப்போடு தன் உபதேசத்தை மீண்டும் தொடரலானார். அதைச் சற்றுநேரம் கேட்ட பாஞ்சாலி, திடீரென்று அடக்கமாட்டாமல் கிளக்க என்று சிரித்தாள். உபதேசத்தைச் சட்டென்று நிறுத்திய பீஷ்மர், ‘யாரோ பெண் சிரித்த சிரிப்புச் சப்தம் கேட்கிறதே? சிரித்தவர் என் முன்னே வரட்டும்!’ என்றார்.

‘நான்தான் சிரித்தேன் சுவாமி!’ என்றவாறே பீஷ்மரின் முன்வந்து தலைதாழ்த்திப் பணிந்தாள் பாஞ்சாலி.

‘திரௌபதி! உன் கணவர்கள் கட்டிய மாளிகைக்கு முன்பொருமுறை முதல்தடவையாக வந்தான் துரியோதனன். அப்போது நிலம் எது நீர் எது என்று தெரியாத தரையின் வழவழப்பில் மயங்கித் திகைத்தான். நிலமிருக்கும் இடத்தில் வேட்டியைத் தூக்கியவாறு நடந்தான். நீரிருக்கும் இடத்தில் நிலமென நினைத்து தொப்பென்று விழுந்து நனைந்தான். அப்போது சிரித்தாய் நீ. அதனால் தானே உன்மேல் கொண்ட வெஞ் சினம் காரணமாக பாரதப் போர் முண்டது? அதுசரி. இப்போது ஏன் சிரித்தாய்?’

‘சுவாமி! அப்போது நான் சிரித்தது அறியாமையினால். ஒரு குழந்தை விழுந்தால் கூட அதன் தாய் மலர்ந்து சிரிப்பதுண்டு. அது சூழல் குறித்த சிரிப்பே தவிர விழுந்தவரைச் சிரிப்பால் மீண்டும் காயப்படுத்தும் நோக்கம்

சிரித்தவருக்கு இராது. தடுக்கி விழுந்தவரைக் கண்டு நகைப்பது எளிய மனித இயல்பு. அந்தச் சிரிப்புக்குத்தான் இத்தனை உயிர்ப்பலி என்றால் அது ஏற்கத் தக்கதல்ல. துரியோதனனுக்கு பாண்டவர்கள் மேல் உள்ள கோபம் என் திருமணத்திற்கும் முற்பட்டது. போகட்டும். இப்போது நான் சிரித்தது உங்களைப் பார்த்துத் தான்!

‘என்ன காரணம் தேவி? அம்புப் படுக்கையிலிருந்து நான் ஒன்றும் தடுக்கி விழவில்லையே?’

‘முன்னொருமுறை வாழ்க்கையில் நீங்கள் தடுக்கி விழுந்துவிட்டீர்களே, அதை நினைத்துச் சிரித்தேன்!’

‘நான் தீவிரமான பிரம்மச்சரிய விரதம் காத்தவன்!’

‘நான் உங்கள் பிரம்மச்சரிய விரதத்தில் நீங்கள் தடுக்கி விழுந்துவிட்டதாகச் சொல்லவில்லை சுவாமி! உங்கள் நல்லொழுக்கத்தை உலகே அறியும். உங்கள் ஐம்புலன்களில் ஒருபுலன் இப்போது அபாரமாகப் பணியாற்றுகிறது. ஆனால் முன்னொருமுறை தேவைப்பட்ட நேரத்தில் அது பணியாற்ற மறந்துவிட்டது. அதை நினைத்துச் சிரித்தேன்!’

‘புரியும்படிச் சொல்!’

‘இப்போது பாண்டவர்களுக்கு எல்லா தர்மங்களையும் போதிக்கும் உங்கள் ஐம்புலன்களில் ஒன்றான வாய், கௌரவர் சபையில் துச்சாதனன் என் துகிலை உரிய முற்பட்டபோது பேச்சிழுந்து போயிற்றே என்ன காரணம்? இன்று தர்மம் பேசும் நீங்கள் அன்று ஏன் அதர்மத்திற்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கவில்லை?’

பஞ்சபாண்டவர்கள் அந்தக் கேள்வியின் உக்கிரம் தாங்காமல் மௌனம் காத்தார்கள். கண்ணன் மனத்திற்குள் நகைத்தவாறு பீஷ்மரின் பதிலுக்காகக் காதைத் தீட்டிக் காத்திருந்தான். உலகம் அறிய வேண்டிய ஓர் உண்மையை அல்லவா பீஷ்மர் சொல்லப்போகிறார்? பீஷ்மர் குரலைச் செருமிக்கொண்டு பேசலானார்:

‘உன் கேள்வியில் உள்ள நியாயம் புரிகிறது பாஞ்சாலி! ஆனால் மனம் உடலின் கைதி. உடலோ சூழ்நிலையின் கைதி. நான் அன்று துரியோதனனுக்கு விஸ்வாசமாக இருந்தேன். அவன் அளித்த உணவைச் சாப்பிட்டு வாழ்ந்தேன். கெட்டவர்கள் வழங்கும் உணவை ஏற்றால் உடலில் கெட்ட சத்துத்தான் சேரும். அதனால் மனத்தில் கெட்ட புத்தி தான் வரும். ஆகையால் தான் அவன் உணவை உண்ட காலத்தில் அதர்மத்தை எதிர்க்கவேண்டும் என்ற வேகம் எனக்கு வராமல் போயிற்று. என் தர்ம சிந்தனை மழுங்கியிருந்தது.’

‘இப்போது மட்டும் தர்மசிந்தனை திடீரென்று எப்படி மேலோங்கியது சுவாமி? நீங்கள் இன்னும் அவன் அணியில் தானே இருக்கிறீர்கள்?’ பாஞ்சாலி விடாமல் கேட்டாள். பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

‘என் உடலைப் பார்! உன் கணவன் அர்ச்சுனன் விட்ட அம்புகள் என் மேனி முழுவதையும் காயப்படுத்தியிருக்கின்றன. துரியோதனன் அளித்த உணவால் என் உடலில் ஊறிய கெட்ட ரத்தம் முழுவதையும் அந்த அம்புகள் நீக்கிவிட்டன. இப்போது புது ரத்தம் ஊறியுள்ளது. அதனால் தான் என் இயல்பான தர்ம சிந்தனை இப்போது எனக்குத் தோன்றியுள்ளது. இதுவே உன் கணவர் ஐவருக்கும் நான் அறநெறியைச் சொல்லக் காரணம்.’

பாஞ்சாலி நெகிழ்ச்சியுடன், ‘தீயவர் அளிக்கும் உணவை ஏற்கலாகாது என்ற உண்மையைப் புரிந்துகொண்டேன் சுவாமி. நான் பேசியதில் தவறிருந்தால் மன்னியுங்கள்’ என்றவாறு பீஷ்மரைப் பணிந்தாள்.

‘நீ பாக்கியசாலி. கண்ணன் உனக்குத் துணையிருக்கிறான். கண்ணனைத் துணையாகக் கொண்டவர்களுக்கு எந்த ஆபத்தும் வராது!’ என்ற பீஷ்மர், திரௌபதி அருகே நின்ற கண்ணனைக் கைகூப்பித் தொழுதார். பின்னர் பீஷ்மரின் வலக்கரம் உயர்ந்து பாஞ்சாலியை ஆசீர்வதித்தது.

7

சித்திரத்தில் சிக்கரத கடவுள்!

வீஷ்ணு பக்தரான ஸ்ரீ நாரதர் துவாரகைக்கு வந்தார் கண்ணனை தரிசிக்க. கண்ணனைக் கண்டு மகிழ்ந்த பிறகு, அவன் கருணையில் திளைத்த பிறகு, துவாரகை முழுவதும் உற்சாகமாக வலம் வந்தார். அவர் மனம் ஆனந்தத்தில் நிறைந்தது.

துவாரகை மக்கள் ஒவ்வொருவரும் அவ்வளவு நல்லவர்களாக இருந்தார்கள். பொய்யில்லை. பொறாமையில்லை. தெய்வம் ஆட்சிசெய்யும் இடத்தில் குடியிருக்கும் மக்கள் நல்லவர்களாக இருப்பது இயல்பு தானே என்று அவர் மனம், தானே காரணம் கற்பித்துக் கொண்டு மகிழ்ந்தது.

ஆனால் எல்லோரும் அப்படியல்ல, துவாரகையிலும் பல்வேறு வகையான மனப்போக்குள்ளவர்கள் உண்டு என்பதை அவர் புரிந்துகொள்ள விரைவிலேயே ஒரு சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தது.

அன்று அல்லி மலர்கள் பூத்திருந்த பொய்கைக் கரை ஒன்றில் சூரிய பகவானுக்கு நீர்க்கடன் செலுத்தி மாலை வழிபாடு செய்யலானார் நாரதர். 'நாராயண நாராயண' என்றவாறே வழிபாட்டை முடித்துக் கொண்டு பொய்கையின் படிக்கட்டுகள் வழியாக அவர் மேலேறி வந்தபோது யாரோ ஒருவன் அவரையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவர் தன்னைப் பார்த்தவனையே சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, பின் 'ஏனப்பா என்னை உற்றுப் பார்க்கிறாய்? யாரப்பா நீ?' என்று வினவினார்.

‘நான் யார் என்றா கேட்கிறீர்கள்? என்னைத் தெரியாதவர்களும் உண்டா என்ன? விந்தை தான். துவாரகையின் புகழ்பெற்ற ஓவியன் நான். உங்கள் தோற்றம் வித்தியாசமாக இருக்கவே தொழில் முறையில் அதை உற்றுப் பார்த்து மனத்தில் வாங்கிக் கொண்டேன். நாளை இதே இடத்திற்கு வாருங்கள். உங்களைப் போலவே இருக்கும் ஓர் ஓவியத்தை இன்றிரவுக்குள் வரைந்து உங்களுக்குத் தருகிறேன். என் ஓவிய ஆற்றலுக்கு இணையான ஆற்றல் படைத்த ஓவியர்கள் ஈரேழு பதினான்கு உலகங்களிலும் கிடையாது!’

நாரதர் அந்த ஓவியனைப் பார்த்து மனத்திற்குள் சிரித்துக் கொண்டார். நான் திரிலோக சஞ்சாரி. எல்லா உலகங்களையும் சுற்றி வருபவன். ஆனால் இவன்? துவாரகையை விட்டு எங்கே சென்றிருப்பான்? ஈரேழு பதினான்கு உலகங்களைப் பற்றி என்ன தெரியும் இவனுக்கு? எத்தனை உலகை இவன் பார்த்திருக்கிறான்? என்ன அகங்காரம் பேச்சில்!

‘அகங்காரம் தவறப்பா. ஓவியக் கலையில் உன்னை விஞ்சுபவர்களும் இருக்கலாம். உன்னால் வரைய முடியாத உருவங்களும் இருக்கலாம். அடக்கம் தேவை!’ - அறிவுறுத்தினார் நாரதர்.

அவன் கடகடவென்று சிரித்தான்.

‘ஓவியக் கலையில் என்னை விஞ்சும் ஆற்றல் உள்ளவர்களா? அப்படியாரும் இருக்க வாய்ப்பே இல்லை சுவாமி. என்னால் வரைய முடியாத உருவமா? அப்படி எந்த உருவமும் இருக்க இயலாது. நீங்கள் என் திறமையை அறியாததால் குறைத்து மதிப்பிட்டுப் பேசுகிறீர்கள். நாளை நான் வரைந்துதரும் உங்கள் ஓவியத்தைப் பாருங்கள். அதன் பிறகு என் ஆற்றலை நீங்களே புகழ்வீர்கள்!’

சொல்லியவாறே பொய்கையில் நீராடுவதற்காக அவன் படிக்கட்டுகளில் இறங்கினான்.

‘அகங்காரம் கொண்டவர்கள் படிப்படியாகக் கீழே இறங்குவார்கள். பார். நீ கீழே இறங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்!’

சொன்னவாறே நாரதர் குளக்கரையின் மேலேறிச் சென்றார். அவர் மனம், கண்ணன் வாழும் துவாரகையில் இப்படியோர் அகங்காரம் பிடித்தவனா என்று துயரம் கொண்டது. அவனை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் நாரதரிடம் மேலோங்கியது.

மறுநாள். அதே நேரம். அதே அல்லிக் குளம். அதே படிக்கட்டு. நாரதர் மாலை வழிபாடு முடித்துவிட்டு வரும்போது படிக்கட்டின் மேலே காத்திருந்தான் அந்த ஓவியன். அவன் கையில் ஓர் ஓவியச் சுருள்.

நாரதர் வந்ததும் கர்வம் மிளிரும் சிரிப்புடன் ஓவியத்தைச் சரேலென விரித்துக் காட்டினான். உண்மையிலேயே நாரதர் அசந்துதான் போனார். அந்த ஓவியம் ஓர் உதறு உதறினால் எழுந்து நடக்கும் என்ற தோன்றியது. அத்தனை தத்ருபம்!

‘என்னை மிகச் சரியாக வரைந்திருக்கிறாய். ஆனால் எல்லோரையும் உன்னால் வரைய முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. இவ்வளவு ஏன்? உங்கள் துவாரகையின் மகாராஜா கிருஷ்ணரை உன்னால் ஓவியத்தில் எழுத முடியுமா?’

‘ஏன் முடியாது? அவரை நேரில் அருகே பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் அவரது முக அளவுகள் பற்றிக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டு அவரையும் கட்டாயம் வரைந்துவிடுவேன்!’

‘அப்படியானால் வா!’

நாரதர் ஓவியனை அழைத்துக் கொண்டு நேரே ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் மாளிகை நோக்கிச் சென்றார்.

‘வா நாரதா!’ என்று அன்போடு வரவேற்ற கிருஷ்ணர், எல்லாம் அறிந்துகொண்டும் ஏதும் அறியாததுபோல் யார் இந்த மனிதர் என ஓவியனைக் குறித்து விசாரித்தார். நாரதர் சொன்ன விஷயங்களைக் கேட்ட கிருஷ்ணர், ஓவியனிடம் ‘சரி. உனக்கேற்றவாறு குறிப்புகள் எடுத்துக் கொள்!’ என்று சொல்லி அவன் ஓவிய ஆற்றலுக்குக் கட்டுப்பட்டு ஓர் இடத்தில் சற்று நேரம் அசைவில்லாமல் அமைதியாக அமர்ந்தார்.

ருக்மிணி, சத்யபாமா இருவரும் அப்பாடி, இப்போதாவது ஓர் இடத்தில் ஓடாமல் அமர்ந்தாரே என்று சொல்லி நகைத்தார்கள். ‘யசோதை உரலில் கட்டியபோதும் இப்படி இப்போது அமர்ந்ததுபோல் அமர்ந்திருக்கலாம். உரலை இழுத்துக் கொண்டுபோய் இரண்டு மரங்களை உடைத்தார் உங்கள் கணவர்!’ என்று சொல்லி நாரதர் சிரித்தார்.

‘என்ன செய்வேன்? சென்ற ராமாவதாரத்தில் பதினான்கு ஆண்டுகள் மரங்கள் நிறைந்த கானகத்தில் கால்வலிக்க நடந்த சலிப்பு. அந்த நினைவால் இந்த அவதாரத்திலும் குழந்தையாக இருந்தபோதே மரங்களைப் பார்த்தால் உடைக்க வேண்டும் என்று தோன்றிவிட்டது!’ என்று சொல்லி நகைத்தார் கிருஷ்ணர்! அவர் சொன்னதைக் கேட்டு ருக்மிணி, சத்யபாமா, நாரதர் எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

ஓவியன் கவனமாக கண்ணன் திருமுகத்தைப் பார்த்துக் குறிப்புகளை எடுத்துக் கொண்டான். மறுநாள் கண்ணனைப் போன்ற உருவத்தைக் கண்ணனிடம் காண்பிப்பதாகக் கூறி செருக்கோடு விடைபெற்றான்.

‘வாக்குத் தவறமாட்டாயே?’ என்று கேட்டார் கிருஷ்ணர். தவறமாட்டேன் என்று ஓவியன் உறுதியளித்தான்.

ஆனால் தன் வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற அவன் தவணை கேட்கும் படித்தான் ஆயிற்று. மறுநாள் ஓவியத்தோடு வந்தான். சித்திரத்தை மறைத்த திரைச்சீலையை அவிழ்த்து ஓவியத்தைக் காட்டினான். கிருஷ்ணனோடு சேர்ந்து ருக்மிணியும் சத்யபாமாவும் ஏன் நாரதரும் கூடக் கலகலவென்று சிரித்தார்கள். ஏனென்றால் ஓவியத்தில் உள்ள கிருஷ்ணருக்கும் இன்றைய கிருஷ்ணருக்கும் நிறைய வித்தியாசம் இருந்தது! ஓவியம் கிருஷ்ணரைப் போல் இல்லை.

முகத்தில் வழியும் வேர்வையைத் துடைத்துக் கொண்ட ஓவியன் மறுபடியும் குறிப்புகள் எடுத்துக் கொண்டு சென்றான். மறுநாள் மறுபடி ஓவியத்தோடு வந்தான். மறுநாளும் அதே கதைதான். ஓவியம் நேற்றைய குறிப்புகளின் படிச் சரியாகத்தான் வரையப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இன்று கண்ணன் தோற்றம் மாறியிருந்தது. இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் நடக்கவே ஓவியன் பெரும் திகைப்படைந்தான். அவன் அகங்காரம் அழிந்தது.

நாரதரைத் தனியே சந்தித்த ஓவியன் அவரை வணங்கிப் பணிந்து கேட்டான்:

‘சுவாமி! என் அகங்காரம் அழிந்தே போய்விட்டது. என் ஆற்றல் எல்லாம் கண்ணன் அருளால் கிடைத்தது என்பதைப் புரிந்துகொண்டுவிட்டேன். என் கர்வத்தை முற்றிலுமாக விட்டுவிட்டேன். ஆனால் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் அவரைப் போல் ஓர் உருவத்தை வரைந்து தருவதாக வாக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். என் வாக்குறுதியைக் காப்பாற்ற நீங்கள் தான் வழிசொல்லி உதவ வேண்டும்!’

நாரதர் அவனைப் பார்த்துக் கனிவோடு சிரித்தார்.

‘எப்போது அகங்காரம் தவறு என்று உணர்ந்தாயோ அப்போதே சொர்க்கத்தின் வாசலைத் திறந்துவிட்டாய். உன் வாழ்க்கையில் இனி சந்தோஷம் தான் இருக்கும். ஆணவம் கொண்டவர்கள் வாழ்வின் அரிய சந்தோஷத் தருணங்களை இழக்கிறார்கள். அன்பனே! அருகில் வா. நான் சொல்லும் முறைப்படிச் செய். உன் வாக்குறுதி காப்பாற்றப்பட்டு விடும்.’

நாரதர் ஓவியனின் காதோடு ஒரு ரகசியத்தைச் சொல்லி அதன்படி நடக்கச் சொன்னார். அப்படியே செய்வதாக அவன் மகிழ்ச்சியோடு ஒப்புக் கொண்டான்.

மறுநாள் அந்த ஓவியன் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அரண்மனைக்குச் சென்றபோது அங்கே கிருஷ்ணர், ருக்மிணி, சத்யபாமா, நாரதர் எல்லோரும் இருந்தார்கள்.

‘ஓவியனே! என்போன்ற உருவத்தை எனக்குக் காட்டுவதாக வாக்குறுதி தந்தாயே? எங்கே அது?’ ஆவலுடன் கேட்டார் கிருஷ்ணர்.

‘இதோ!’ ஓவியன் சரேலென திரைச்சீலையைப் பிரித்துக் காட்டினான். அன்று அது அப்படியே கிருஷ்ணர் போலவே இருந்தது. எந்தக் குறையும் சொல்ல இயலாது. நாரதர் நகைத்துக் கொண்டார்.

ருக்மிணியும் சத்யபாமாவும் கூட ஓடிவந்து அதில் தெரியும் கிருஷ்ணர் பிம்பத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள். ஓவியனின் சாதாரியத்தை மனமாரப் பாராட்டினார்கள்.

ஏனென்றால் ஓவியனின் திரைச்சீலைக்குள் இருந்தது ஓவியமல்ல. ஒரு முகம்பார்க்கும் கண்ணாடி!

‘அகங்காரம் இல்லாத மனம் தான் அப்பா கண்ணாடி. அதில்தான் இறைவனின் திருவுருவம் பிரதிபலிக்கும்!’ என்று நாரதர் அறிவுறுத்தியபோது ஓவியனின் விழிகள் பக்திக் கண்ணீரால் தளும்பின.

8

அக்கரையில் ஒரு முனிவர்!

ய முனைக் கரையில் கண்ணனும் ராதையுமாக அமர்ந்திருந்தார்கள். சிலுசிலுவென்று சுகமான காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. கண்ணன் தலையில் சூடியிருந்த மயில்பீலி காற்றில் படபடக்கும் அழகை ராதை ரசித்தவாறிருந்தாள்.

ஆனால் கண்ணன் அக்கரையையே கூர்மையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘என்மேல் ஒருசிறிதும் அக்கரையில்லாமல் அக்கரையில் என்ன பார்வை?’ என்று கேட்டாள் ராதை.

‘எனக்குப் பசிக்கிறது!’

ராதை பதறினாள்.

‘அடடா! இதோ உடனடியாக நானே சமைத்து உங்களுக்கு உணவு எடுத்து வருகிறேன். அதற்கு அக்கரையைப் பார்ப்பானேன்?’

‘அக்கரையிலும் ஒருவருக்குப் பசிக்கிறது!’

‘யார் அவர்?’ ராதை கூர்மையாகத் தானும் அக்கரையைப் பார்த்தாள். அங்கே ஆலமரத்தடியில் ஒரு முனிவர் அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

‘துர்வாச மகரிஷி!’ என்றான் கண்ணன்.

‘அறிவேன்! கோபத்திற்கும் அதனால் தாம் கொடுக்கும் சாபத்திற்கும் பெயர்பெற்றவர்!’

‘ராதா! என் மனத்தில் நீ இருக்கிறாய். அவர் மனத்தில் நான் இருக்கிறேன்! அவர் என் பக்தர்!’

‘சரி சரி! அவருக்கும் சேர்த்தே உணவு சமைத்து எடுத்துவருகிறேன்! அதற்காக உங்கள் மனத்தில் நான் இருப்பதையெல்லாம் சொல்லி என்னை உருக்கவேண்டாம்!’

கண்ணன் நகைத்தான். ராதை தொடர்ந்தாள்.

‘உங்கள் மனத்தில் நான் இருப்பது பற்றி மகிழ்ச்சி. ஆனால் அங்கே நான் மட்டும் தான் இருக்க வேண்டும். என்னைத் தவிர வேறு எந்தப் பெண்ணும் இருக்கக் கூடாது! ஞாபகமிருக்கட்டும்!’

‘இப்படிச் சொன்னால் எப்படி ராதா? நான் நேசிக்கும் எல்லாப் பெண்களிடமும் உன்னைத் தானே காண்கிறேன்!’

‘நல்ல நியாயம் இது! உங்கள் தாயார் யசோதையிடம் சொல்லித்தான் உங்களைத் திருத்த முயலவேண்டும்!’

‘தாயார் யசோதைக்கும் உனக்கும் ஒரே ஒரு வேற்றுமை தான் ராதா. என் தாய் என்னை உரலில் கட்டிப் போட்டாள். நீ உன் குரலில் கட்டிப் போடுகிறாய். என் புல்லாங்குழலை இனிமை என்பவர்கள் உன் குரலைக் கேட்காத முட்டாள்கள்.’

‘போதுமே உங்கள் புகழ்ச்சி. ஆண்களுக்குப் பசிவந்தால் கூடவே கவிதையும் வரும்போல் இருக்கிறது. என்னை அதிகம் புகழவேண்டாம். எப்படியும் சாப்பாடு உறுதி!’

ராதை நகைத்தவாறே மணலைத் தட்டிக்கொண்டு எழுந்தாள்.

‘ஒரு தட்டில் உணவு கொண்டுவா. போதும். துர்வாசர் பசியாறட்டும்!’

ராதை தலையாட்டியபடி, சாப்பாடு செய்து எடுத்துவரப் புறப்பட்டாள்.

ராதை உணவுத் தட்டோடு வந்தபோது யமுனை நதியில் கணுக்காலளவு நீர்தான் இருந்தது. தானே அக்கரைக்குப் போய் முனிவருக்கு உணவு பரிமாறிவிட்டு வருவதாகச் சொல்லி ராதை நதியில் இறங்கி நடந்தாள். ராதையின் நடையழகைப் பார்த்து ரசித்தவாறே இக்கரையில் அமர்ந்திருந்தான் கண்ணன்.

துர்வாச மகரிஷி ஞானதிருஷ்டியால் வந்திருப்பது யார் என்று உணர்ந்துகொண்டார்.

‘கண்ணக் கடவுள் மேல் அழியாப் பிரேமை கொண்ட என் தாய் ராதா மாதாவா? என்னைத் தேடித் தாங்களே வந்தீர்களா தாயே?’

‘உங்களுக்குப் பசிக்கிறதென்று அவர் சொன்னார். என்னைத் தாய் என்கிறீர்கள் நீங்கள்! பசிக்கும் குழந்தைக்கு உணவு தரவேண்டியது தாயின் பொறுப்பல்லவா?’

‘எனக்குப் பசிப்பதைப் பற்றி மட்டும்தானா சொன்னார்? கண்ணனுக்கும் பசிக்குமே? அதைப் பற்றிச் சொல்லவில்லையா?’

‘அதையும் தான் சொன்னார். ஆனால் நீங்கள் தான் முதலில் பசியாற வேண்டும். கணவர் காத்திருக்கலாம். குழந்தை காத்திருக்கக் கூடாது!’

ராதை இலைவிரித்து வெகுபிரியமாக உணவு பரிமாறினாள். பசியின் வேகமோ உணவின் சுவையோ எது காரணமோ தெரியவில்லை. பார்க்க ஒல்லியாக இருந்த அந்த மகரிஷி ஒரு பயில்வான் சாப்பிடுவதுபோல் வயிறார்ச் சாப்பிட்டார்.

இந்தச் சாப்பாட்டு வேளையில் நடந்த இன்னொரு விஷயத்தை அவர்கள் இருவருமே கவனிக்கவில்லை. யமுனையில் திடீரென வெள்ளம் பெருக்கெடுத்திருந்தது. வெள்ளத்தைப் பார்த்த ராதை திகைத்தாள்.

‘தாயே! எப்படித் திரும்பிச் செல்வீர்கள்?’ முனிவர் கவலையோடு வினவினார்.

‘அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை. கடும் மழையென்றால் நான் கண்ணனாக இருந்தால் நந்தகோபர் என்னைக் கூடையில் எடுத்துச் செல்லக் கூடும். ஆதிசேஷனே வந்து மழை, மேலே படாமல் குடைபோல படம் விரித்துக் காக்கக் கூடும். ஆனால் நான் கண்ணனல்லவே? ராதை தானே? எனக்கு இந்த நதி வழிவிடுமா என்ன?’

‘ஏன் வழிவிடாது? தாயே! இன்று இதோ இந்தக் கணம் வரை தூர்வாச மகரிஷி எதுவும் சாப்பிடாமல் கடும் உபவாசம் இருப்பது உண்மையானால் யமுனை வழிவிட்டும் என்று சொல்லிப் பாருங்கள். வழி கிடைக்கும். நதியைக் கடந்து கண்ணனிடம் சென்றுவிடுங்கள்!’

ராதை கலகலவென நகைத்தாள்.

‘என் கண்ணெதிரே நீங்கள் வயிறார் உணவு உண்டிருக்கிறீர்கள். நான் தான் இலைபோட்டுப் பரிமாறியிருக்கிறேன். அப்படியிருக்க இப்படியொரு பொய்யைச் சொல்லச் சொல்கிறீர்களே?’

‘தாயே! அது பொய்யா நிஜமா என்பதை முடிவு செய்ய வேண்டியது யமுனை நதியின் பாடு. நீங்கள் ஏன் அலட்டிக் கொள்கிறீர்கள்? சொல்லித்தான் பாருங்களேன்!’

ராதை வியப்போடு யமுனை நதியின் கரையில் நின்று ‘இன்று இதோ இந்தக் கணம் வரை தூர்வாச மகரிஷி எதுவும் சாப்பிடாமல் கடும் உபவாசம் இருப்பது உண்மையானால் யமுனை வழிவிட்டும்!’ என்று கூறினாள்.

மறுகணம் யமுனை இரண்டாகப் பிளந்து ராதை நடந்துசெல்லும் வகையில் வழிவிட்டது. ஆச்சரியத்தோடு விறுவிறுவென்று நடந்து கண்ணன் இருக்கும் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தாள் ராதை. மறுகணம் நதி மீண்டும் இணைந்து வழிமறைத்து முடிக்கொண்டது! ராதையின் முகம் கோபத்தால் சிவந்தது.

‘என்ன ராதா? நீ அனைத்தையும் கரைகண்டவள் என்பது உண்மைதான் போலிருக்கிறது? இன்று இக்கரை அக்கரை இரண்டையும் கண்டுவிட்டாயே?’

‘நான் கரைகண்ட லட்சணம் இருக்கட்டும். யமுனை இப்படி துர்வாசருக்குப் பயப்படவேண்டாம். அவர் சபித்துவிடுவாரோ என்பதற்காக அவர் சொன்ன பொய்க்கெல்லாம் இந்த நதி துணைபோகிறது.’

கண்ணன் நகைத்தவாறே கேட்டான்:

‘அப்படி என்ன பொய்க்குத் துணைநின்றது இந்த நதி?’

‘இன்று இதோ இந்தக் கணம் வரை துர்வாச மகரிஷி எதுவும் சாப்பிடாமல் கடும் உபவாசம் இருப்பது உண்மையானால் யமுனை வழிவிட்டதும் என்று சொல்லச் சொன்னார் என் சாப்பாட்டை வயிறார்ச் சாப்பிட்ட உங்கள் பக்தர். அவர் சொன்னதைச் சொன்னேன். இந்தப் பாழும் நதி அந்தப் பொய்க்கு உடன்பட்டு வழிவிட்டிருக்கிறது. இந்த நதியை என்ன செய்தால் தரும்?’

‘வா! உண்மையைத் தெள்ளத் தெளிவாக உணர்ந்த நதியை மலர்தூவி வழிபடுவோம்!’

‘நீங்களுமா அதை உண்மை என்கிறீர்கள்? அப்படியானால் என் கண்ணால் பார்த்தது பொய்யா?’

‘கண்ணால் காண்பதும் காதால் கேட்பதும் பொய்யாக இருக்கலாம். தீர விசாரிப்பதுதான் மெய். துர்வாசர் உபவாசமிருந்தார் என்பது சத்தியம் தான்! நதிகள் சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுத்தான் நடக்கும்.’

‘அது எப்படிச் சத்தியமாகும்?’ ராதை வியப்போடு விசாரித்தாள். கண்ணன் சொல்லலானான்:

‘அன்பே ராதா! எனக்குப் பசிக்கிறது என்றேன். ஆனால் ஒரு தட்டு உணவே போதும் என்றேன். நீ துர்வாசருக்கு உணவு படைத்தாய். அந்த முனிவர் தன் இதயத்தின் உள்ளிருக்கும் எனக்கு நைவேத்தியம் செய்வதான பாவனையுடன் உணவு முழுவதையும் உண்டார். அதனால் தான் நான் உண்ணும் அளவு அதிக உணவை அந்த ஒல்லியான முனிவரால் உண்ண முடிந்தது. அவர் உண்ட உணவின் பலம் என் உடலில் கூடிவிட்டது. என் பக்தர்களின் பக்தியால் தான் எப்போதும்

எனக்கு பலம் கூடுகிறது. இனி நீ வற்புறுத்தினாலும் கூட என்னால் சாப்பிட முடியாது. வயிறு நிறைந்திருக்கிறது. இந்த ரகசியத்தை என் ராதை அறியவில்லை. ஆனால் யமுனை அறிவாள். அதனால் தான் அவள் விலகி வழிவிட்டாள்!

ராதை வியப்போடு கண்ணன் சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

‘கண்ணே ராதா! எந்த மனிதன் தான் செய்யும் எந்தச் செயலையும் தன் உள்ளிருக்கும் இறைவனுக்கு சமர்ப்பணம் என நினைத்துச் செய்கிறானோ அவனை எந்தத் துன்பமும் பாதிப்பதில்லை. ஏனெனில் அவனுக்கு நேரும் துன்பத்தையெல்லாம் அவன் இதயத்தின் உள்ளிருக்கும் இறைவன் தாங்கிக் கொண்டுவிடுகிறான்!’

ராதை ஒரு பேருண்மையைத் தெரிந்துகொண்ட மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்து சிரித்தாள்.

‘ஆனால் ராதா! நான் எப்போதும் குடாக எதையும் சாப்பிடுவதில்லை!’ என்றான் கண்ணன். ஏன் என்று கேட்டாள் ராதை.

‘நீ என் உள்ளத்தில் இருக்கிறாய். உனக்குச் சூடு பொறுக்காது!’ என்றான் கண்ணன். ராதை கலகலவென மலர்ந்து சிரித்த சப்தத்தைக் கேட்டு அக்கரையில் இருந்த தூர்வாசரின் மனம் மகிழ்ந்தது.

9

விரும்பிய வடிவில் வருவான்!

குருவாயூரில் திருவிழாக் காலம். கண்ணக் கடவுள் உற்சவ மூர்த்தியாக வெளியே புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். பக்தர்கள் பலர் ஒன்று சேர்ந்து உற்சவ மூர்த்தி ஆரோகணித்திருந்த பல்லக்கைத் தோளில் தூக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். 'ஹே கிருஷ்ணா! குருவாயூரப்பா!' என்ற முழக்கம் அந்தப் பிரதேசமெங்கும் எதிரொலித்தது.

பக்தர்களோடு பக்தர்களாக நாராயண பட்டதிரியும் பூந்தானமும் முன்வரிசையில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். இருவரும் பக்தியில் ஒருவருக்கொருவர் சளைத்தவர்கள் அல்லர்.

பட்டதிரி மெத்தப் படித்த மேதாவி. நாராயணீயம் என்ற உன்னதக் காவியத்தை எழுதிய புலவர். பூந்தானம் படிப்பறிவற்றவர். ஞானப்பாணை என்ற தத்துவ பக்திக் கவிதைகளின் ஆசிரியர்.

பூந்தானத்திற்கு பட்டதிரியிடம் மிகுந்த மதிப்புண்டு. பட்டதிரி பெரும் கல்வியாளர் அல்லவா? கல்வியறிவற்ற தாம் அவரிடமிருந்து நல்லுரைகள் பெற்று அவற்றின்படி நடக்க வேண்டும் என்று அடக்கமே வடிவான பூந்தானம் நினைப்பதுண்டு.

பட்டதிரி பெரும் பக்தராக இருந்தாலும் அவரிடம் கொஞ்சம் கல்விச் செருக்கு உண்டு. பூந்தானத்தைக் குறித்து, படிப்பில்லாதவர் அவர் என்று பட்டதிரியிடம் இளக்காரம் தோன்றுவதும் உண்டு.

கண்ணன் இரண்டு மாபெரும் பக்தர்களின் உன்னத பக்தியையும் ஏற்றான். என்றாலும்

பட்டதிரியின் கல்விச் செருக்கைச் சற்றுத் தட்டிவைக்கத் திருவுளம் கொண்டான்.....

உற்சவ மூர்த்தியைத் தோளில் சுமந்திருந்த அன்பர்கள் பல்லக்கை வெளியே கொண்டு வர முனைந்தார்கள். பல்லக்கின் நாலா புறங்களிலும் தாராளமாக பல்லக்கு வெளியே செல்லும் வகையில் இடம் இருந்தது. ஆனால் என்ன செய்தாலும் பல்லக்கு வெளியே வரவில்லை!

கண்ணுக்குத் தெரியாமல் எங்கோ ஏதோ இடித்தது. எங்கே எது இடித்துத் தடுக்கிறது என்று பல்லக்குத் தூக்கியவர்கள் ஆராய்ந்தார்கள். அவர்கள் கண்ணுக்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லை.

அப்போது பட்டதிரியின் அருகே நின்றிருந்த பூந்தானம் பரபரப்படைந்தார். உற்சவ விக்கிரகத்தையே கூர்ந்து பார்த்த அவர் திடீரென்று ஒரு விந்தையான வாக்கியத்தைச் சொன்னார். அதைக் கேட்டு எல்லோரும் திகைத்தார்கள். பட்டதிரி பூந்தானத்தைப் பார்த்து ஏளனப் புன்முறுவல் பூத்தார்.

எதையும் கவனியாத பூந்தானம், மீண்டும் அதே வாக்கியத்தைச் சொன்னார். அவர் மறுபடி அந்த வாக்கியத்தைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் மூல விக்கிரகத்திற்கு அர்ச்சனை செய்து கொண்டிருந்த அர்ச்சகர் கண்களில் கண்ணீர் வழிய, உற்சவ விக்கிரகத்தை நோக்கி ஓடி வந்தார். விம்மலுடன், பூந்தானம் சொன்ன வாக்கியத்திற்கு வலுச்சேர்க்கிற வகையில் தான் கண்ட காட்சியை அவரும் சொன்னார். கூட்டம் அளவற்ற திகைப்பில் ஆழ்ந்தது.....

ஒருசில நாட்கள் முன்பு...

குருவாயூர் சன்னிதியில் நாராயணீயத்தைப் பிரவசனம் செய்துகொண்டிருந்தார் பட்டதிரி. பக்தர்கள் அந்தக் கவிச்சுவை நிறைந்த சம்ஸ்கிருத சுலோகங்களைக் கேட்டுப் பரவசமடைந்தார்கள். அன்றைய பிரவசனம் முடிந்ததும் பட்டதிரி வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

அப்போது அவர் அருகே பவ்வியமாய் வந்து நின்றார் பூந்தானம். பட்டதிரி விழிகளில் ஏளனம்.

‘என்ன பூந்தானம்? என் நாராயணீயத்தைக் கேட்க வந்தாயா? உனக்கு அதெல்லாம் எங்கே புரியப் போகிறது? படித்தவர்களுக்கான நூல் அல்லவா அது?’

‘புரிந்தால் என்ன, புரியாவிட்டால் என்ன சுவாமி? குருவாயூர்ப்பன் புகழைச் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு என் காத்தெல்லாம் தித்திக்கிறது. நான் தங்களிடம் ஆன்மீக விஷயமாக ஒரு சந்தேகம் கேட்கவே இன்று காத்திருந்தேன்!’

‘என்ன சந்தேகம்? கேள்! எதுவானாலும் நான் விளக்கம் தருகிறேன்!’

‘சுவாமி! நான் கண்ணை மூடிக் கண்ணனைத் தியானம் செய்கிறேன். சிலநேரம் அவனது மயில் பீலி அசைவது மனக் கண்ணில் தெரிகிறது. சிற்சில நேரம் அவனது புல்லாங்குழலின் காட்சி கிட்டுகிறது. அவனுடைய அருள்பொங்கும் தாமரைக் கண்களை ஒருநாள் மனக்கண்ணால் பார்த்து உருகினேன். ஆனால் சுவாமி, என்னவோ அவனது முழு உருவையும் சேர்த்துப் பார்க்கும் பாக்கியம் மட்டும் கிட்டுவதில்லை. என் கண்ணனை முழு உருவிலும் பார்க்க வேண்டுமானால் என்ன வடிவத்தில் அவனைத் தியானம் செய்வது நல்லது? தாங்கள் தான் அறிவுறுத்த வேண்டும்!’

குழந்தைபோல் வெகுளியாக பூந்தானம் கேட்ட கேள்வியைப் பட்டதிரி உள்வாங்கிக் கொண்டார். குருவாயூரப்பனை முழு உருவில் தரிசிக்க விரும்புகிறானாமே படிப்பறிவில்லாத இந்தப் பாமரன்? இவனுக்கு என்ன உருவில் தியானம் செய் என்று நான் அறிவுறுத்துவது? இவனுக்கு பக்தி எதற்கு? கல்வியறிவற்ற இவனைப் போன்றவர்கள் மாடு மேய்க்கத்தான் லாயக்கு! இப்படி நினைத்தார் பட்டதிரி.

கண்ணனே மாடு மேய்த்தவன் தான் என்பதும் மாடுமேய்த்த கண்ணன் தான் பண்டிதர்கள் போற்றும் கீதையை உரைத்தவன் என்பதும் அந்த நேரத்தில் அவருக்கு மறந்து போயிற்று. நகைத்தவாறே அவர் பூந்தானத்திடம் சொன்னார்:

‘முழு உருவையும் தரிசிக்க வேண்டுமானால் உனக்கு அதிகம் பழக்கமான உருவில் குருவாயூரப்பனை தியானம் செய்யேன்! எருமை மாட்டு வடிவில் கூடக் கண்ணனை நீ தியானம் செய்யலாம்.’

அலட்சியமாக இப்படிச் சொல்லிவிட்டு பட்டதிரி சென்றார். ஆனால் பூந்தானம் பட்டதிரியின் மேல் அளவற்ற மரியாதை கொண்டவராயிற்றே? தன்னைக் கிண்டல் செய்யும் விதத்தில் தான் பட்டதிரி அப்படிச் சொன்னார் என்ற உண்மை பூந்தானத்திற்கு உறைக்கவில்லை. அவர் பட்டதிரியின் வாக்கை வேதவாக்காக ஏற்றார். அன்று தொட்டுக் கண்ணனை எருமை மாட்டு வடிவில் தியானம் செய்யலானார்.

கண்ணனுக்கு அளவற்ற ஆனந்தம். இருக்காதா பின்னே? அவன் எடுத்த பத்து அவதாரங்களில் மீனாகவும் ஆமையாகவும் பன்றியாகவுமெல்லாம் உருக் கொண்டானே தவிர எருமை மாடாக உருக் கொள்ள சந்தர்ப்பமே நேரவில்லையே? எருமை மாடும் அவன் சிருஷ்டியில் ஒன்று தானே? இதோ ஓர் அபூர்வ வாய்ப்பு. தவற விடக் கூடாது இதை!

பூந்தானத்தின் மனத்தில், சேற்றைப் பூசிக் கொண்டும் கொம்புகளை அசைத்துக் கொண்டும் வாலைச் சுழற்றிக் கொண்டும் கம்பீரமான எருமை

மாடாகக் காட்சி தரலானான் கண்ணபிரான். ருக்மிணியும் சத்யபாமாவும் வேறுவழியின்றி அவசர அவசரமாக பெண் எருமைகளானார்கள்!

சேற்றிலும் சகதியிலும் கண்ணன் தன் சகதர்மிணிகளோடு ஆனந்தமாக விளையாடுவதை மனக் கண்ணால் கண்ட பூந்தானம் மெய்ம்மறந்தார். எருமை வடிவில் கண்ணனை தரிசித்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார்....

உற்சவ மூர்த்தி நடைதாண்டி வெளியே வர இயலாமல் எது தடுக்கிறது? காரணம் தெரியாமல் பல்லக்குத் தூக்கியவர்கள் தவித்தபோது பூந்தானம் உரத்துக் குரல் கொடுத்தார்.

‘கொஞ்சம் சாய்த்துப் பல்லக்கை எடுங்கள். மேலே எருமை மாட்டின் கொம்பு முட்டுகிறது. அதனால் தான் உற்சவ விக்கிரகம் வெளியே வர இயலாதிருக்கிறது. உற்சவ விக்கிரகத்தின் வாலாலோ முதுகாலோ எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை. கொம்பு மட்டும் தான் கொஞ்சம் இடிக்கிறது. சாய்த்து எடுத்தால் வெளியே கொண்டுவந்து விடலாம்!’

இதென்ன பைத்தியக்காரத் தனமான பேச்சு! மயில் பீலியும் புல்லாங்குழலும் காதில் குண்டலங்களும் தலையில் மணிமகுடமுமாய் என்னப்பன் குருவாயூரப்பன் பல்லக்கில் எழிலோவியமாகக் காட்சி தருகிறான்! பூந்தானம் எருமை மாட்டை வர்ணிக்கிறாரே!

பட்டதிரி நகைத்தபோது மூல விக்கிரகத்துக்கு அர்ச்சனை செய்துகொண்டிருந்த அர்ச்சகர் ஓடோடி வந்தார். உற்சவ விக்கிரகத்தைப் பார்த்துப் பட்டபெனக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டார். பிறகு சொல்லலானார்:

‘அன்பர்களே! நான் அர்ச்சனை செய்துகொண்டே இருந்தபோது மூல விக்கிரகம் திடீரென ஒரு மகிஷமாக எருமை மாடாக மாறியது. தன் எருமைக் குரலில் என் பக்தன் பூந்தானம் என்னை, நாராயண பட்டதிரி சொன்ன அறிவுரைப்படி, எருமை வடிவில் தியானம் செய்கிறான். அதனால் தான் உனக்கு இந்தக் காட்சி கிட்டியிருக்கிறது. உற்சவ மூர்த்தியைச் சுமந்து செல்பவர்களிடம் இதைத் தெரிவி என குருவாயூரப்பன் எனக்கு உத்தரவிட்டார்! பூந்தானம் சாதாரண பக்தரல்ல. அவர் கடவுளைக் கண்ட மகான்!’

அர்ச்சகர் பூந்தானத்தின் கால்களில் கண்ணீர் பெருக விழுந்து வணங்கினார். இதொன்றையும் கவனியாத பூந்தானம், ‘ஓரே ஒரு கொம்புதான் மேலே இடிக்கிறது. இன்னொரு கொம்பு இடிக்கவில்லை! விரைவில் உற்சவ மூர்த்தியை வெளியே கொண்டு வாருங்கள்!’ என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்! அவர் சொன்னபடியே சாய்த்து எடுத்து வந்தவுடன் பல்லக்கு எளிதாக வெளியே வந்துவிட்டது.

மறுகணம் தான் அந்த அற்புதம் நிகழ்ந்தது. எல்லோரும் கேட்கும் வகையில் உற்சவ விக் கிரகத்திலிருந்து 'ம்மா!' என்ற எருமை மாட்டின் கம்பீரக் குரல் எழுந்து அந்தப் பிரதேசமெங்கும் எதிரொலித்தது!

எருமை மாட்டு வடிவில் கண்ணனைக் காணாவிட்டாலும் அந்த சப்தத்தைக் கேட்ட பட்டதிரி மெய்சிலிர்த்தார். கண்களில் கண்ணீருடன் உற்சவ மூர்த்தியை வணங்கியவர், தான் சொன்னதை மனப்பூர்வமாக ஏற்று எருமை வடிவில் கண்ணனைக் கண்ட மகான் பூந்தானத்தின் கால்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினார்.

'படிப்பால் என்ன பயன்? பக்தியல்லவா முக்கியம்? ஏராளமான விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டதற்காக பகவான் காட்சி கிடைத்துவிடுமா என்ன? உள்ளார்ந்த பக்திக்கல்லவோ என் கண்ணன் உருகுவான்? பஞ்சாங்கத்தில் என்றைக்கு மழைவரும் என்று போட்டிருக்கும். ஆனால் பஞ்சாங்கத்தைப் பிழிந்தால் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் கூட வராது! நான் படிப்பறிவுள்ள பஞ்சாங்கம் மட்டும்தான். பூந்தானமே! நீரல்லவோ கண்ணனை நீராட்டிய பக்தி மழை!'

பட்டதிரியின் உருக்கமான பேச்சை பூந்தானம் கவனித்தாய்த் தெரியவில்லை. 'ஆகா! என் குருவாயுரப்பன் என்ன அழகாக வாலை அசைக்கிறார்!' என மெய்ம்மறந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அவர்!

10

எழுதாத ஓலையைப் படிக்காமல் படித்தவள்!

உத்தவர் துவாரகை அரண்மனையில், கண்ணன் அருகே அமர்ந்திருந்தார். அவரது முகத்தில் கடும் யோசனை. கண்ணன் பிரியமாகக் கேட்டான்:

‘உத்தவரே! எதைப் பற்றியது உங்கள் ஆழ்ந்த யோசனை? நான் தெரிந்துகொள்ளலாமா?’

எல்லாவற்றையும் தெரிந்த கடவுளிடமிருந்து எதுவுமே தெரியாததுபோல் ஒரு வினா! உத்தவர் நகைத்துக் கொண்டார். பகவானிடம் தான் வெளிப்படையாக இருப்பது அவசியம் என்பதையும் அவர் அறிவார். ஒரு பெருமூச்சுடன் சொல்லலானார்:

‘பிரபோ! நானும் எத்தனையோ ஜபதபங்கள் செய்துவிட்டேன். என்னை எல்லோரும் ரிஷி என்று ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் மகரிஷி என்ற பட்டம் மட்டும் இன்னும் எனக்குக் கிட்டவில்லை. முனிவர்களிடையே நானும் ஒரு மகரிஷி என்ற அந்தஸ்தைப் பெற விரும்புகிறேன். எனக்கு அந்தப் பட்டம் கிட்டுமாறு அருளலாகாதா? யார் யாருக்கோ மகரிஷி பட்டம் கிட்டிவிட்டது. ஆனால் உங்கள் அடியவனான எனக்கு அது கிட்டாமலிருப்பது தங்களுக்கே நியாயமாகத் தோன்றுகிறதா?’

கண்ணன் மனத்திற்குள் சிரித்துக் கொண்டான். ஆசையைஎல்லாம் முற்றும் துறந்த முனிவருக்கு, மாபெரும் துறவி என்ற பட்டம் பெறும் ஆசையைத் துறக்க முடியவில்லையே! பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றிக்கொண்டு எல்லாப் பற்றையும் விட வேண்டியவர், பட்டம் பெறும் பற்றை விட

மறுக்கிறாரே? அந்த ஆசையையும் சேர்த்துத் துறந்தால் அல்லவோ இவர் மகரிஷி அந்தஸ்தை அடைவார்? தன் அடியவரான அவரை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும்.

‘உத்தவரே! ஆத்மானுபூதி பெற்றவர்களுக்குரிய பட்டமல்லவா அது? தாங்கள் ஆத்ம விசாரணை செய்து இறைவனையன்றி இவ்வுலகில் எதுவுமில்லை என்று அவனுடன் இணைந்து இரண்டறக் கலந்த மனநிலை அடைந்து விட்டீர்களா?’

‘இதென்ன கேள்வி கண்ணா? இறைவனுடன் இணைந்திருக்க வேண்டும் என்பதுதானே மகரிஷி பட்டம் பெறத் தகுதி? இதோ நான் உன் அருகே உன்னுடன் இணைந்து தானே அமர்ந்திருக்கிறேன்? இந்தத் தகுதியை மிஞ்சிய தகுதி வேறென்ன இருக்கிறது?’

உத்தவரின் சமத்காரமான பேச்சைக் கண்ணன் ரசித்தான். பிறகு சொல்லலானான்:

‘உத்தவரே! நான் வேறொரு விஷயம் சொல்ல நினைத்திருந்தேன். அதற்குள் மகரிஷி பட்டம் பேச்சில் குறுக்கிட்டுவிட்டது. நான் அவசரமாக பிருந்தாவனத்தில் இருக்கும் ராதைக்கு ஒரு செய்தி அனுப்ப வேண்டும். நீங்கள் செய்தியைக் கொடுத்துவிட்டு வர இயலுமா?’

உத்தவர் பரபரப்படைந்தார்.

‘இயலுமாவா? கண்ணா! என்ன பேச்சுப் பேசுகிறாய்? நீ கட்டளையிடு. அதை நான் தலைமேல் கொண்டு நிறைவேற்றுகிறேன். ஆகா! என் அன்னை ராதையைப் பார்க்க ஓர் அரிய சந்தர்ப்பம்! செய்தியைக் கொடு. இப்போதே தேரில் கிளம்புகிறேன்!’

ராதைமேல் உத்தவருக்குள்ள பக்தியை எண்ணிக் கண்ணன் மனமகிழ்ந்தான். அருகிலிருந்த பேழையிலிருந்து ஒரு பனையோலையை எடுத்து, உத்தவரிடம் கொடுத்தான். ஜாக்கிரதையாக அந்த ஓலையை ராதையிடம் சேர்ப்பிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டான்.

உத்தவர் ஓலையைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தார். அதன் இருபுறங்களிலும் ஆராய்ந்தார். அதில் ஒரு செய்தியும் இல்லை! ஓர் எழுத்துக் கூட எழுதப்படவில்லை!

‘கண்ணா! செய்தி எழுத மறந்துவிட்டாயே? எழுத்தாணியை எடுத்து உன் செய்தியை எழுதித் தா. பிருந்தாவனம் சென்று ராதையை தரிசிக்க என் மனம் பரபரக்கிறது!’

கண்ணன் கனிவோடு உத்தவரைப் பார்த்து, அமைதியாகச் சொன்னான்:

‘செய்தியே அந்த ஓலை தான். எழுதாத ஓலையில் உள்ள செய்தியைப் படிக்காமலே ராதை தெரிந்துகொள்வாள். நீங்கள் இந்த ஓலையை அவளிடம் கொடுத்தால் போதும்!’

எழுதாத ஓலையில் உள்ள செய்தியைப் படிக்காமலே ராதை தெரிந்துகொள்வாள் என்றால் அதைக் கொடுக்காமலே இருந்தால்தான் என்ன?! உத்தவருக்குத் தலை சுற்றியது!

என்ன விளையாட்டு இது! எதன் பொருட்டாக இந்த விளையாட்டு? சரி. கண்ணன் பேச்சுக்கு எதிர்ப்பேச்சுப் பேசிப் பயனில்லை. ராதையிடம் இந்த ஓலையைக் கொடுக்கும்போது அதில் ஏதேனும் ஒரு செய்தி தானாய்த் தோன்றுமோ என்னவோ? அவர் சிந்தனையில் குறுக்கிட்டுக் கண்ணன் பேசினான்:

‘நீங்கள் ராதையிடம் ஓலையைக் கொடுக்கும்போது அதில் செய்தி எதுவும் தானாய்த் தோன்றாது! அப்போதும் இது வெறுமையாய்த்தான் இருக்கும். ஆனாலும் என் ராதைக்கு எழுதாத ஓலையை வாசிக்கத் தெரியும்.’

உத்தவர் திடுக்கிட்டார். இவன் கடவுளல்லவா? நம் சிந்தனையைக் கூட ஊடுருவித் தெரிந்து கொண்டு விடுகிறான். நாம் நம் மனத்தில் எந்த எண்ணமும் எழாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

‘அது சிரமம் உத்தவரே! மனத்தில் ஏதாவது ஓர் எண்ணம் எழுந்துகொண்டு தான் இருக்கும்!’ சொல்லிவிட்டுக் கண்ணன் நகைத்தான். அந்த எண்ணத்தையும் சேர்த்துப் படித்த கண்ணனின் ஆற்றலை நினைத்து பிரமித்த உத்தவர், செய்தி ஏதும் எழுதாத ஓலையில் உள்ள செய்தியை எடுத்துக் கொண்டு பிருந்தாவனம் நோக்கித் தேரில் பயணமானார்!

தேரில் போகும்போது தான் உத்தவருக்கு அந்த எண்ணம் எழுந்தது. ராதாதேவி செய்தியே இல்லாத ஓலையைக் கண்ணன் அனுப்பியுள்ளது பற்றிக் கவலை கொள்வாளோ? கண்ணன் தன்மேல் சரிவர அன்பு செலுத்தவில்லை என்று எண்ணுவாளோ? ஒரு காதலன் தன் காதலிக்கு இரண்டுவரி கூட எழுதாமலா ஓலையை அனுப்புவது? என் அன்னை ராதையின் மனம் வருந்தாமல் இருக்க வேண்டும்.

உண்மையிலேயே அன்னை ராதையின் பொருட்டாக உத்தவரின் உள்ளம் கனிந்துருகியது. என்ன செய்யலாம்? கண்ணன் எழுதியதுபோல் நாமே ஓரிரு வார்த்தைகள் எழுதி விட்டால்தான் என்ன? நல்ல நோக்கத்தில் தானே இதைச் செய்கிறோம்? கண்ணன் இதைச் சரியான கண்ணோட்டத்தில் புரிந்துகொள்வான்.

உத்தவர் எழுத்தாணியை எடுத்தார். 'அன்பே ராதா! உன் நினைவு அடிக்கடி வந்துகொண்டே இருக்கிறது. அன்பன் கண்ணன்' என்று எழுதினார். பிறகு அந்த ஓலையை ஜாக்கிரதையாகக் கையில் வைத்துக் கொண்டார்.

பிருந்தாவனத்தில் ராதையை தரிசித்த உத்தவரின் விழிகளில் பக்திக் கண்ணீர் பெருகியது. நெகிழ்ச்சியுடன் தன் வசமிருந்த ஓலையை ராதையிடம் கொடுத்தார். அதை வாசித்த ராதை கலகலவென்று சிரித்தாள்.

'உத்தவரே! வெறும் ஓலையைத் தானே கண்ணன் கொடுத்தார்? அதில் ஏன் பொருத்தமில்லாமல் ஒரு வாக்கியத்தைக் கண்ணன் எழுதியதுபோல் எழுதியிருக்கிறீர்கள்?'

உத்தவருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. இதை எப்படி ராதை கண்டுபிடித்தாள்?

'தாயே! செய்தி எழுதாத ஓலையைப் பார்த்து உங்கள் மனம் வருந்தக் கூடாது என்றுதான் நானாக எழுதிச் சேர்த்தேன். மன்னிக்க வேண்டும். அதுசரி. இதைக் கண்ணன் எழுதவில்லை என்று எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர்கள்?'

'எப்படிக் கண்டுபிடித்தேனா? இதைக் கண்ணன் மட்டும் எழுதி அந்த மாயக் கண்ணன் என் நேரிலும் இருந்தால் நான் போடும் சண்டையில் ஓர் யுகப் பிரளயமே இங்கு தோன்றியிருக்கும்! என்னை அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வதாக அல்லவா ஓலை தெரிவிக்கிறது? அப்படியானால் அடிக்கடி மறப்பதால் அல்லவா அடிக்கடி நினைவு வருகிறது? என்னைக் கண்ணன் மறக்க முடியுமா? மறக்க விடுவேனா நான்? எப்போதும் கண்ணன் நினைவாகவே நான் இருப்பது மாதிரி, கண்ணனும் என் நினைவாகவே இருப்பதுதானே சரி? கண்ணனையே நினைத்து நினைத்து நான் கிருஷ்ணனாகவும் என்னையே நினைத்து நினைத்து கண்ணன் ராதையாகவும் மாறினால் கூட நான் ஆச்சரியப்பட மாட்டேன். எங்கள் அன்பு அத்தகையது.'

'ஆனால் தாயே, எதுவும் எழுதப்படாத ஓலையைக் கண்ணன் ஏன் தங்களுக்கு அனுப்ப வேண்டும்?'

'உங்கள் மனம் எழுதப்படாத ஓலைபோல், பட்டம் பதவி போன்றவற்றில் பற்றில்லாமல் ஆகவேண்டும் என்பதையும் அதற்கான அறிவுரையை நான் உங்களுக்கு வழங்கவேண்டும் என்பதையும் கண்ணன் அதன் மூலம் தெரிவிக்கிறார். உத்தவரே! ஏதோ துவாரகையில் இருக்கும் கண்ணனை பிருந்தாவனத்தில் இருக்கும் நான் பிரிந்துள்ளதால், பிரிவுத் துயர் என்னை வாட்டுவதாக நீங்கள் தவறாக நினைத்தல்லவோ இந்த வாக்கியத்தை

எழுதினீர்? நான் என்றும் கண்ணனைப் பிரிந்ததே இல்லை. என் உள்ளத்தில் கண்ணன் நிரந்தரமாய்க் குடியிருக்கிறான். என் உள்ளத்தின் உள்ளேயே எப்போதும் கண்ணனைக் குடிவைத்திருப்பதுதான் அவனை நான் என்றும் பிரியாமலிருக்கும் உத்தி. கண்ணனுக்கு எழுப்பப்படும் கற்கோயில்களை விட, அவன் மேல் அன்பு செலுத்துபவர்களின் உள்ளக் கோயில்களில் தான் அவன் அதிகம் மகிழ்வடைவான். உள்ள கோயில்களிலெல்லாம் உயர்ந்தது உள்ளக் கோயில் தான் உத்தவரே! கண்ணனோடு இணைபிரியாமல் இருப்பது என்பது அப்படித்தான். வெறுமே கண்ணன் அருகே இருப்பதல்ல. அந்த நிலை வந்துவிட்டால் பட்டங்களும் பதவிகளும் துச்சமாகிவிடும்!

உத்தவர் நெகிழ்ச்சியுடன் ராதையின் பாதங்களில் தலைவைத்துப் பணிந்தார்.

தேர் துவாரகைக்குத் திரும்பியது. உத்தவரின் முகத்தில் தென்பட்ட அசாத்தியமான ஒளி அவர் இறைவனுடன் இணைவது என்றால் என்ன என்று உணர்ந்துவிட்டார் என்பதைப் புலப்படுத்தியது. கண்ணன், 'வாருங்கள் மகரிஷி!' என அவரை வரவேற்றான்.

'என்னை உத்தவரே எனக் கூப்பிடுங்களேன்! அதுபோதும். பட்டங்களைச் சுமக்க நான் விரும்பவில்லை. நீங்காமல் எப்போதும் என் நெஞ்சில் நீங்கள் இருக்கும் வரத்தைக் கொடுத்தால் அது மட்டும் போதும் எனக்கு!' என்ற உத்தவர் கண்ணனின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினார். கண்ணன் கரம் மகரிஷி உத்தவரை ஆசீர்வதித்தது.

11

தாங்குத்தில் ஐந்து அம்புகள்!

பீஷ்மரின் முகத்தில் கடும்கோபம் தென்பட்டது. அந்த நள்ளிரவில், போர்க்களத்தில் உள்ள பாசறையில், அகல்விளக்கின் மெல்லிய வெளிச்சத்தில், தன்னைத் தேடிவந்த துரியோதனனையே அவர் விழிகள் கூர்மையாகப் பார்த்தவாறிருந்தன.

பீஷ்மரையும் துரியோதனனையும் வேறு இரு விழிகள் ரகசியமாகக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்ததை அவர்கள் இருவருமே அறியவில்லை.

பீஷ்மர் துரியோதனனைப் பற்றிச் சலிப்படைந்தார். என்ன மனிதன் இவன்! ஒன்று தன்னை நம்பவேண்டும். இல்லாவிட்டால் தன்னை நம்பாமல் விட்டுவிட வேண்டும். பாரதப் போர் உக்கிரமடைந்து வரும் இத்தருணத்தில் மனத்தில் ஊசலாட்டத்தோடு இவன் பேசும் பேச்சு, எத்தனை முட்டாள்தனமானது! இவனுக்குத் தன் நிலையை எப்படிப் புரிய வைப்பது?

துரியோதனன் மீண்டும் சொன்னான்:

‘பீஷ்ம பிதாமகரே! யுத்தத்தில் ஒரே கணத்தில் எதிரிகள் அனைவரையும் கொன்றழிக்க உங்கள் ஒரே ஒருவரால் முடியும். நீங்கள் எங்கள் அணியில் இருப்பது எங்களுக்கு ஆயிரம் யானை பலம். ஆனால்...’

‘என்ன `ஆனால்`?’

‘நீங்கள் எங்கள் அணியில் தான் இருக்கிறீர்களா என்பதுதான் என் சந்தேகம். போர் ஒவ்வொரு நாளாக வளர்கிறது. பஞ்ச பாண்டவரில் இன்னும் ஒருவரைக் கூட நீங்கள் கொல்லவில்லை. அன்பு உங்கள் அம்பைத் தடுக்கிறதோ என்று தோன்றுகிறது. பாண்டவர்கள் மீது நீங்கள் செலுத்தும் பாசத்தால் உங்கள் அம்புகள் வழுக்கி அவர்கள்வரை பாய்ந்து செல்லாமல் இடையிலேயே விழுந்து விடுகின்றன போலும். நீங்கள் தெய்வமாகப் போற்றும் கண்ணன் வேறு அவர்கள் அணியில் இருக்கிறான்.’

இதைக் கேட்ட பீஷ்மர் சீறினார்:

‘தர்மநெறி தவறாத என்னையா சந்தேகப்படுகிறாய்? துரியோதனா! சிம்மாசனத்தில் யார் அமர்ந்திருந்தாலும் அமர்ந்த ஆளைப் பார்க்காமல் சிம்மாசனத்தைப் பார்ப்பவன் நான். சிம்மாசனத்திற்குச் சேவகம் செய்வது என்று முடிவு செய்துதான், நீ அதர்ம வழியில் நடந்தாலும் உன் அணியில் இருக்கிறேன். என்ன செய்தால் உன் சந்தேகம் தீரும்?’

‘பாண்டவரில் ஒருவரையாவது நாளை கொன்றால் உங்களைப் பற்றிய என் சந்தேகம் தீர்ந்துவிடும்!’

‘அவ்வளவு தானே? என் அம்பறாத் தூணியிலிருந்து ஐந்து அம்புகளை எடுத்து என் முன்னால் வை!’

துரியோதனன் திகைப்போடு அவர் கட்டளைக்குப் பணிந்தான். அவரது அம்பறாத் தூணியில் இருந்த மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட ஐந்து அம்புகளை அவர் முன் எடுத்து வைத்தான்.

‘என்ன நடக்கிறது என்று பார். இடையில் என் ஒருமுனைப்பில் குறுக்கிடாதே!’

பீஷ்மர் கைகூப்பி இறைவனைப் பிரார்த்தித்தார். பின் அந்த ஐந்து அம்புகளையும் தன் இரு தீட்சண்யமான விழிகளால் கூர்மையாகப் பார்க்கலானார்.

துரியோதனன் திக்பிரமித்து அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பீஷ்மரின் ஜொலிக்கும் கண்களிலிருந்து ஒளிக்கற்றை புறப்பட்டு ஐந்து அம்புகளிலும் சற்றுநேரம் பாய்ந்தது.

ஒரு பெருமூச்சு விட்டுத் தன்னை சமனப் படுத்திக் கொண்ட பீஷ்மர், ‘இப்போது அந்த அம்புகளை எடுத்துப் பார்!’ என்றார்.

துரியோதனன் ஆச்சரியத்தோடு அந்த ஐந்து மூங்கில் அம்புகளையும் பரிசோதித்தான். அவை இனியும் மூங்கில்ல்ல. அவை ஐந்தும் தங்க அம்புகளாக உருமாறி ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன!

‘தூரியோதனா! இதுவரை நான் மனம், வாக்கு, உடல் ஆகியவற்றால் அனுசரித்த பல்லாண்டுகால பிரம்மச்சரிய விரதத்தின் ஒப்பற்ற சக்தி முழுவதையும் இந்த அம்புகளுக்கு மாற்றிவிட்டேன். அதனால்தான் இவை தங்க ஒளிபெற்று தகதகக்கின்றன. இந்த அம்புகளைப் பிரயோகித்தால் நடக்காதது என்று எதுவுமில்லை. நாளை ஒருவரையல்ல, ஐந்து பாண்டவர்களையும் இந்த அம்புகள் வதம் செய்யும். உன் சந்தேகம் தீர்ந்ததல்லவா? போய் வா!’

ஆனால் தூரியோதனன் பிரமிப்போடும் யோசனையோடும் அங்கேயே நின்றான். பின் மெல்லச் சொன்னான்:

‘சுவாமி! நாளை சூரியோதயத்திற்குப் பிறகுதான் யுத்தம் மறுபடி தொடங்கும் இல்லையா? அதுவரை இந்த ஐந்து தங்க அம்புகளும் என் பாதுகாப்பில் இருக்கட்டுமே? நாளை காலை இந்த அம்புகளை பத்திரமாக உங்களிடம் தந்துவிடுகிறேன்!’

அவன் உள்ளத்தில் ஓடும் எண்ணத்தைப் புரிந்துகொண்ட பீஷ்மர் கடகடவென்று நகைத்தார்:

‘ஏன் இன்று இரவே பாண்டவர்களிடம் நான் இந்த அம்புகளைக் கொடுத்துவிடுவேன் என்று அஞ்சுகிறாயா? இந்த அம்புகளின் விதி பாண்டவர்களிடம் போய்ச்சேர வேண்டும் என்றிருந்தால் அதை உன்னாலோ என்னாலோ தடுக்க இயலாது. தூரியோதனா! நான் எவ்வளவு சொல்லியும் என் மேல் நீ இன்னும் முழுநம்பிக்கை கொள்ளவில்லை. அதன் விளைவை நீ அனுபவிப்பாய்! நல்லது. உன் விருப்பம் போல் செய்யலாம்!’

தூரியோதனன் தங்க அம்புகளை ஜாக்கிரதையாக எடுத்துக் கொண்டு தன் பாசறை நோக்கி இருளில் நடந்தான். தன் தலையணையின் கீழ் பாதுகாப்பாக அந்த அம்புகளை வைத்துக்கொண்டு உறங்க முயன்றான்.

அந்த நிகழ்ச்சி முழுவதையும் மறைந்திருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாயக் கண்ணன் புன்முறுவலோடு அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தான்.

கண்ணனின் தாமரைப் பூம்பாதங்கள் பரிவோடு பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலியும் தங்கியிருந்த இடம் நோக்கி நடந்தன. பாஞ்சாலி ‘வா கண்ணா!’ என்று அவனைப் பாசத்தோடு வரவேற்றாள். பாண்டவர்கள் அளித்த ஆசனத்தில் அமர்ந்துகொண்ட கண்ணன் அர்ச்சுனனிடம் நடந்தது அனைத்தையும் விவரித்தான்.

‘அப்படியானால்?’ பாஞ்சாலி வினவினாள்.

‘நாளை பஞ்ச பாண்டவர்களின் கதை முடியும். பாரதப் போரும் முடிந்துவிடும்!’

பாஞ்சாலி கலகலவென நகைத்தாள். கண்ணனை இருகரம் கூப்பிக் கும்பிட்டுவிட்டுச் சொன்னாள்:

‘நீ எங்களுக்குத் துணையிருக்கும் வரை பஞ்ச பாண்டவர்களின் கதை முடியாது கண்ணா! எங்களைக் காப்பாற்ற உன் திட்டமென்ன என்பதைச் சொல்!’

பாஞ்சாலி தன்னிடம் எடுத்துக் கொள்ளும் உரிமை கண்ணனுக்குப் பிடித்திருந்தது. கண்ணன் அர்ச்சுனனிடம் சொன்னான்:

‘அர்ச்சுனா! முன்னொரு காலத்தில் கந்தர்வர்களின் பிடியில் சிக்குண்டு துரியோதனன் உயிரே போகும்ளவு சங்கடத்தில் ஆழ்ந்தபோது நீ அவனைக் காப்பாற்றினாய். அப்போது அவனது உயிரைக் காப்பாற்றியதற்கு வெகுமதியாக உனக்கு ஏதேனும் வேண்டுமென்றால் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள் என்றான் அவன். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் நீ என்ன சொன்னாய் என்பது ஞாபகமிருக்கிறதா?’

அர்ச்சுனன் பதில் சொன்னான்:

‘நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது கிருஷ்ணா! இப்போது எதுவும் வேண்டாம். ஆனால் தேவைப்படும்போது கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்கிறேன் என்றேன். அதற்கு துரியோதனனும் உடன்பட்டான்.’

‘அர்ச்சுனா! உடனடியாக இந்த இரவிலேயே துரியோதனனிடம் போ. அந்தத் தங்க அம்புகள் ஐந்தையும், கந்தர்வர்களிடமிருந்து துரியோதனன் உயிரைக் காப்பாற்றியதன் வெகுமதியாகக் கேட்டுப் பெறு. துரியோதனன் சூழ்ச்சிக்காரன் தான். ஆனால் ஷத்ரியன். கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றுவான்!’

‘கண்ணன் கட்டளைக்கு மறுபேச்சு ஏது?’

துரியோதனன் பாசறை நோக்கி விரைந்தன அர்ச்சுனனின் கால்கள்.

இரவு நேரத்தில் தன்னைத் தேடிவந்த எதிரி அர்ச்சுனனை வியப்போடு பார்த்தான் துரியோதனன். முன்னொரு காலத்தில் கந்தர்வர்களிடமிருந்து தன் உயிரைக் காப்பாற்றியதற்கு வெகுமதியாக இப்போது ஐந்து தங்க அம்புகளை அர்ச்சுனன் கேட்டதும், அவன் வியப்பு பன்மடங்காகியது. தங்க அம்புகளைக் கொடுப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. கொடுத்துவிட்டுக் கேட்டான்:

‘இந்தத் தங்க அம்புகள் என்னிடமிருப்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும் அர்ச்சுனா? இது எனக்குக் கிடைத்தே சிறிதுநேரம் தானே ஆகிறது?’

‘எல்லாம் தெரிந்தவன் மூலம் இதையும் தெரிந்துகொண்டேன். கண்ணன் ஒருவன் தான் எங்கள் நிரந்தரத் துணை!’

அர்ச்சுனன் சிரித்தவாறே தங்க அம்புகளுடன் விடைபெற்றான்.

மறுகணம் இருளில் ஓடோடி பீஷ்மரின் பாசறைக்குச் சென்றான் துரியோதனன். நடந்தது அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டு, உருக்கத்துடன் வேண்டுகோள் வைத்தான்:

‘சுவாமி! மறுபடியும் ஐந்து அம்புகளை உங்கள் அம்பறாத் தாணியிலிருந்து எடுத்து வைக்கிறேன். தயவுசெய்து அவற்றையும் உடனடியாகத் தங்க அம்புகளாக உங்கள் பார்வை மூலம் மாற்றுங்கள்!’

பீஷ்மர் விரக்தியுடன் நகைத்தார்.

‘துரியோதனா! என் பிரம்மச்சரிய ஆற்றல் முழுவதையும் அந்த அம்புகளுக்கு மாற்றிவிட்டேன். இனி வழங்குவதற்கு என்னிடம் ஆற்றல் எதுவும் கிடையாது. புதிதாக எந்த அம்பையும் என்னால் மறுபடி தங்க அம்பாக மாற்ற இயலாது.

தங்க அம்புகள் என்னிடமே இருந்திருக்கலாம். நீ என்னை சந்தேகப்பட்டாய். அதனால் தானே அவற்றை உன்னுடன் எடுத்துச் சென்றாய்? அந்த சந்தேகத்தின் பலனை இப்போது அனுபவிக்கிறாய்.

தங்க அம்புகள் எதிரியிடம் போனதால் அவர்கள் அதைப் பயன்படுத்துவார்கள். நான் உன் அணியில் இருக்கிறேன். என் ஆற்றல் உனக்குப் பயன்படும். ஆனால் எனக்கு எதிராக என் தங்க அம்புகளின் சக்தியை எதிரிகள் பயன்படுத்துவார்கள்.

ஆக உன் அணி வென்றால் நான் வென்றேன் என்று பொருள். எதிரிகளின் அணி வென்றால், தங்க அம்புகளில் பொதிந்துள்ள என் ஆற்றல் வென்றது என்று பொருள். எந்த அணி வென்றாலும் வெற்றி எனக்குத்தான்!

நியாயமானவர்களிடம் சந்தேகம் கொண்டால் என்னென்ன விபரீதங்கள் நேரும் என்று உலகோர் இந்தச் சம்பவத்திலிருந்து பாடம் கற்கட்டும்.’

பீஷ்மரின் விரக்தியான பேச்சைக் கேட்ட துரியோதனன் தலை தானாய்க் குனிந்தது. பாஞ்சாலியும் கண்ணனும் கலகலவென்று மலர்ச்சியுடன் சிரிக்கும் சப்தம் தொலைவில் இருந்த பஞ்ச பாண்டவர் பாசறையிலிருந்து மெலிதாய்க் கேட்டது.

12

கண்ணனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் போர்!

அதிகாலை நேரம். தகதகவென வானில் தங்கப் பழம்போல் கதிரவன் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். யமுனை நதிக் கரையில் சந்தியாவந்தனம் செய்துகொண்டிருந்தார் காலவ முனிவர்.

அர்க்கியம் விடுவதற்காக யமுனையின் புனித நீரை இரு கைகளிலும் அள்ளி எடுத்தார். கண்ணக் கடவுளை மனத்தில் தியானித்து 'கேசவம் தர்ப்பயாமி! நாராயணம் தர்ப்பயாமி!' என்று விழிமுடி பக்தியுடன் அவர் அர்க்கிய மந்திரங்களை ஜபித்துக் கொண்டிருந்தபோது தான் அந்த அசம்பாவிதம் நடந்தது. அர்க்கியம் சமர்ப்பிப்பதற்காக அவர் கைகளில் எடுத்த புனித நீரில், மேலிருந்து ஏதோ வந்து விழுந்தது.

கண் திறந்து பார்த்தார். அது எச்சில் தாம்பூலம்! வெற்றிலையை மென்றுவிட்டு இப்படித் தன் கைகளில் துப்பியவர் யார் என்று ஆகாயத்தைப் பார்த்தார். உயரத்தில் புஷ்பக விமானத்தில் மனைவியோடு உல்லாசமாகப் பறந்துபோய்க் கொண்டிருந்தான் ஒரு கந்தர்வன்.

காலவர் மனத்தில் சுறுசுறுவெனக் கோபம் பொங்கியது. 'கையிலெடுத்த புனித நீரை அசுத்தப்படுத்தினானே? இன்று மாலை சூரிய அஸ்தமனத்திற்குள் அந்த கந்தர்வன் தலை அறுபட்டும்!' - வாய்விட்டு சபித்தார்.

மீண்டும் 'கிருஷ்ண கிருஷ்ண!' என்று ஜபித்தவாறு தன்னைத் தாய்மைப் படுத்திக்கொண்டு சந்தியாவந்தனத்தை முடித்துக் கொண்டு ஆசிரமம் நோக்கி நடக்கலானார்

அப்போது 'நாராயண நாராயண!' என்று குரல்கொடுத்தபடி அவர் முன் தோன்றினார் நாரதர். 'நீங்கள் இப்படிச் செய்யலாமா?' என்று கேட்டார் அவர்.

'என்ன செய்துவிட்டேன்?'

'ஒன்றுமறியாத அப்பாவி கந்தர்வனை, அவன் தலை இன்று மாலைக்குள் அறுபட வேண்டும் என்று சபித்துவிட்டீர்களே? கந்தர்வர்கள் இப்போதுதான் தலையெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவன் தலையை மாலைக்குள் எடுக்க நினைப்பது என்ன நியாயம்? அந்த கந்தர்வன் யாழிசையில் வல்லவன். அவன் இசைப்புலமையை மெச்சி உங்கள் கரத்தால் அவன் தலையில் மாலை விழுந்தால் அது அவனுக்குப் பெருமை. அவன் தலையே மாலைக்குள் விழவேண்டும் என்று நினைத்தால் அது சரியல்லவே?'

'மகரிஷி! அவன் என் கைகளில் எச்சில் தாம்பூலத்தை உமிழ்ந்தான்!'

'அது திட்டமிட்டுச் செய்த செயல் அல்ல முனிவரே! போகிற போக்கில் நீங்கள் எங்கிருக்கிறீர்கள் என்றே அறியாமல் அவன் துப்பினான். அது காற்றில் உங்கள் கரத்தில் வந்து விழுந்துவிட்டது. பின்னாளில் பாரத தேசத்தில் மக்களெல்லாம் கண்ட கண்ட இடங்களில் எச்சில் துப்பி அசுத்தப்படுத்தப் போகிறார்கள் என்பதற்கான மரபை இன்றே அவன் தோற்றுவித்தானோ என்னவோ! பொது இடத்தில் எச்சில் துப்புவது குற்றம்தான் என்றாலும் அதற்கு ஏதேனும் அபராதம் விதிக்கலாமே தவிர மரண தண்டனை வழங்குவது முறையா?'

காலவருக்குத் தாம் சபித்தது பிசகு என்று தெரிந்தது. ஆனால் சபித்ததைத் திரும்பப் பெற இயலாதே? இப்போது என்ன செய்வது? பரிதவிப்போடு நாரதரைப் பார்த்தார். நாரதர் மேலும் சொல்லலானார்:

'இப்போது உங்கள் தலைக்கே ஆபத்து வந்துவிட்டது முனிவரே! அவன் தலை மாலைக்குள் விழுந்தால் உங்கள் தலை இரவுக்குள் விழுந்துவிடும். கந்தர்வர்கள் ஒற்றுமை நிறைந்தவர்கள். தங்களில் ஒருவனைத் தக்க காரணமில்லாமல் சபித்துக் கொன்ற உங்களைச் சும்மா விட மாட்டார்கள்.'

முனிவர் திகைப்படைந்தார். 'அறியாமல் சபித்துவிட்டேன். இந்தச் சிக்கலிலிருந்து தப்பிக்க ஒரு வழிசொல்லுங்கள் சுவாமி!' அவர் கலக்கத்தோடு நாரதரை வேண்டினார்.

‘ஓரே வழிதான் இருக்கிறது. நீங்கள் கண்ணனைது பக்தர் தானே? உடனடியாக துவாரகை சென்று கண்ணனைச் சரணடையுங்கள். நடந்தவற்றையெல்லாம் சொல்லி, கண்ணன் தான் அந்த கந்தர்வன் தலையை வீழ்த்தவேண்டும் என்று வேண்டுங்கள். கண்ணனால் கொல்லப்பட்டால் கந்தர்வர்கள் அடங்கி விடுவார்கள். கண்ணனை எதிர்க்கவோ அவர் பக்தரான உங்களைத் தாக்கவோ அவர்கள் துணிய மாட்டார்கள். இது தவிர வேறு வழியில்லை!’

‘இதோ இப்போதே புறப்படுகிறேன்!’

காலவர் கண்ணனை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அவர் புறப்பட்டுப் போனதை உறுதி செய்துகொண்ட பின் நாரதர் ‘நாராயண நாராயண’ என்றவாறு பாதிக்கப்பட்ட கந்தர்வனை நோக்கிப் புறப்பட்டார்!!.....

காலவர் சொன்னது முழுவதையும் கேட்டுக் கொண்டான் கண்ணன். பக்தர்களைக் காப்பது தான் தன் லட்சியம் என்றும் அன்று மாலைக்குள் கந்தர்வன் தலையைத் தான் வீழ்த்துவது நிச்சயம் என்றும் காலவருக்கு வாக்குறுதி தந்தான். காலவ ரிஷி நிம்மதியோடு ஆசிரமம் போய்ச் சேர்ந்தார்....

நடந்த அனைத்தையும் நாரதர் மூலம் கேட்டறிந்த கந்தர்வன் பதறினான். ‘அறியாமல் செய்த பிழைக்கு மரண தண்டனையா? கண்ணனே என்னைக் கொல்லப் போகிறானா?’ கண்ணர் விட்டுக் கதறினான். கந்தர்வனின் மனைவியும் உரத்த குரலெடுத்து அழலானாள்.

நாரதர் அவர்களை அமைதிப்படுத்தினார். கந்தர்வனின் மனைவியை உடனடியாக சுபத்திரையிடம் சரணடையுமாறு வற்புறுத்தினார். சுபத்திரை கண்ணனின் சகோதரி மட்டுமல்லவோ? மாவீரன் அர்ச்சுனனின் மனைவியும் கூட அல்லவா? அவளைச் சரணடைந்தால் நல்லதே நடக்கும் என்றார் நாரதர்.

முந்தானையை எடுத்து இடுப்பில் செருகிக்கொண்ட கந்தர்வனின் மனைவி, விறுவிறுவென ஓர் ஆவேசத்தோடு சுபத்திரையின் மாளிகைக்குச் சென்றாள். அர்ச்சுனன் அருகில் இல்லாத நேரத்தில் அவள் காலில் முன்னறிவிப்பு ஏதுமில்லாமல் சடாரென விழுந்தாள். விழுந்தவன் நீண்டநேரம் எழுந்திருக்கவே இல்லை.

ஒரு சுமங்கலி. கண்ணீரும் கம்பலையுமாய்த் தன் காலில் விழவேண்டிய அவசியமென்ன? கந்தர்வன் மனைவியைத் தொட்டுத் தூக்கி ஆறுதல் சொல்லி விவரம் கேட்டாள் சுபத்திரை.

‘என் கணவரை ஒருவர் இன்று மாலைக்குள் கொல்லப் போகிறார். என் கணவரைக் காப்பாற்றி என் மாங்கல்யத்தைக் காப்பதாக நீங்கள்

வாக்குறுதி கொடுங்கள் தாயே!' நாரதர் அறிவுரைப்படி ரூபகமாக தன் கணவரைக் கொல்லப்போவது கண்ணன் தான் என்பதை அப்போது சொல்லாமல் தவிர்த்தாள் அந்த புத்திசாலி மனைவி.

சுபத்திரை வாக்குறுதி தந்து அவளைத் தன் கணவன் அர்ச்சுனனிடம் அழைத்துப் போனாள்.

'இவள் கணவரின் உயிரை நீங்கள் காக்க வேண்டும் பிரபோ! இவள் கணவனைக் காப்பதாக வாக்குறுதி தாருங்கள்!' என்று சுபத்திரை தன் கணவன் அர்ச்சுனனிடம் வாக்குறுதி வேண்டினாள். மனைவி கேட்டபின் சரியென்று தலையாட்டாத கணவனும் உண்டா? அர்ச்சுனன் வாக்குறுதி தந்தபின், 'கொல்லப்படப் போவது கந்தர்வன் என்பது சரி. அவனைக் கொல்லப் போவது யார்?' என்று தாமதமாக விசாரித்தான்.

'கண்ணக் கடவுள்!' என்றாள் கந்தர்வன் மனைவி. அதைக் கேட்ட சுபத்திரை, அர்ச்சுனன் இருவர் தலையும் கிறுகிறுவெனச் சுற்றியது. 'ஆனால் கொடுத்த வாக்குறுதி கொடுத்ததுதான். நான் கண்ணனை எதிர்த்துப் போரிடுவேன்!' என காண்டிபத்தோடு எழுந்தான் அர்ச்சுனன். தாங்கள் வழிபடும் கடவுளை எதிர்த்துப் போரா! சுபத்திரை பதறினாள்....

கண்ணனுக்கும் அவன் பக்தனான அர்ச்சுனனுக்கும் போர். என்ன விந்தையான காட்சி! இதைக் காண தேவர்கள் அனைவரும் வானில் கூடினார்கள். காலவ முனிவர் அந்தப் போர்க்களத்தில் கண்ணன் அருகே கைகூப்பி நின்று கொண்டிருந்தார். நாரதரும் அங்கு வந்துசேர்ந்தார்.

விசித்திரமான போர்தான் அது. வழக்கம்போல் 'கிருஷ்ண கிருஷ்ண!' என்று ஜபித்தவாறே அம்புகளைக் கண்ணனை நோக்கி எய்தான் அர்ச்சுனன். அவனது கிருஷ்ண பக்தி காரணமாக அம்புகள் அனைத்தும் கண்ணன் கழுத்தில் பூமாலையாக விழுந்தன!

கண்ணன் எய்த அம்புகள் அனைத்தும், அர்ச்சுனனின் கிருஷ்ண பக்தி அவனைக் கவசம்போல் காப்பதால் அவன் கழுத்தில் மாலையாக விழுத் தொடங்கின. இப்படிப் போர்க்களத்தில் கடவுளும் பக்தனும் மாற்றி மாற்றி மாலை மரியாதை நிகழ்த்திக் கொள்வதைப் பார்த்து நாரதர் திகைத்தார்.

'கண்ணா! சூரியாஸ்தமனம் நடக்கப் போகிறது. உன் பக்தர் காலவர் சாபம் பலிக்குமாறு செய்வதாக நீ வாக்குறுதி கொடுத்திருக்கிறாய். அர்ச்சுனனுடன் எதற்குப் போர்? நேரடியாக ஓர் அஸ்திரத்தை கந்தர்வன் கழுத்தை நோக்கி வீச! தாமதம் வேண்டாம்!'

நாரதர் கூற்றை ஏற்றுக்கொண்ட கண்ணன் நேரடியாக கந்தர்வனை நோக்கி அம்பு வீச, அந்த அம்பு அவன் கழுத்தை அறுத்துத் தலையை ஒரே கணத்தில் மண்ணில் வீழ்த்தியது.

கந்தர்வன் மனைவி ஓடோடி வந்து அர்ச்சுனன் காலில் விழுந்தாள். 'சுவாமி! என் கணவர் உயிரைக் காப்பதாக வாக்குறுதி தந்தீர்களே? இப்படி நடப்பது நியாயமா?' என்று கதறினாள்.

நாரதர் ஒரு குறும்புப் புன்னகையுடன் கண்ணனிடம் கேட்டார்:

'கண்ணா! காலவர் உன் பக்தர். அவர் சாபத்தைப் பலிக்கச் செய்வதற்காக நீ கந்தர்வனைக் கொன்றாய். சரி. ஆனால் அர்ச்சுனனும் உன் பக்தன் தான் அல்லவா? அவன் வாக்குறுதியைக் காப்பாற்ற வேண்டியதும் உன் கடமைதானே? அந்தக் கடமையில் நீ தவறலாமா? அப்புறம் உலகம் உன்னை என்ன சொல்லும்?'

கண்ணன் யோசித்தான். 'அதுவும் சரிதான்!' என்று, கந்தர்வனை நோக்கி வலக்கரத்தை உயர்த்தினான். மறுகணம் அந்த அருளாசியால் கந்தர்வன் தலை அவன் உடலில் தானே உருண்டோடி வந்து, ஒட்டிக் கொண்டது. அவன் உயிர்பெற்று எழுந்தான்.

கந்தர்வனின் மனைவியும் கந்தர்வனும் கண்ணனையும் அர்ச்சுனனையும் நாரதரையும் காலவ மகரிஷியையும் மகிழ்ச்சியோடு வணங்கினார்கள். பக்தர்களைக் காப்பதில் எந்த வேறுபாடும் காட்டாத கண்ணனின் அளப்பருங் கருணையை எண்ணி வானவர் சொரிந்த பூமாரியால் மண்ணகம் முழுதும் நிறைந்தது.

13

நாவிதராய் வடிவெடுத்த நாராயணன்!

ID ராட்டிய தேசத்து அவந்திபூர் நகரில் அன்று காலை, நாவிதர்களெல்லாம் கூட்டம் கூட்டமாக நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பேச்சு முழுவதும் சேனாயி பற்றித்தான்.

இப்படியும் ஒருவன் இருப்பானோ? சேனாயிக்கு அரசவை நாவிதன் என்ற அந்தஸ்து கிடைத்தது கொஞ்ச காலம் முன்பு. அந்தப் பதவியைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தெரிய வேண்டாமோ?

எத்தனையோ நாவிதர்கள் அப்பதவிக்கு விண்ணப்பித்திருந்தார்கள். மன்னனோ முகமதிய மதத்தைச் சேர்ந்தவன். என்ன காரணத்தாலோ சேனாயியைப் பார்த்தவுடனேயே மன்னனுக்குப் பிடித்துவிட்டது. உடனடியாக சேனாயிக்கே ஆஸ்தான நாவித அந்தஸ்தைக் கொடுத்துவிட்டான்.

பதவிசார்ந்து சேனாயிக்கு ஒரு பெரிய வீடு வழங்கப்பட்டது. மாதந்தோறும் கணிசமான பொற்காசுகள் ஊதியமாகத் தரப்பட்டன. அவனது குடும்பப் பராமரிப்பை அரசாங்கமே ஏற்றுக் கொண்டது. இதைவிட வேறென்ன வேண்டும்?

நாள்தோறும் காலைவேளையில் அரண்மனைக்குச் சென்று மன்னருக்கு முடிதிருத்தவேண்டும். அதுமட்டுமே பணி. ஆஸ்தான நாவிதன் என்பதால் வேறு யாருக்கும் அவன் முடிமழிக்கவும் கூடாது.

பிறகென்ன? அதிக வேலையே இல்லாமல் நிறைந்த ஊதியம்! ஒவ்வொருநாளும் தவறாமல்

அரண்மனைக்கு சேனாயி போய்க்கொண்டு தான் இருந்தான்.

ஆனால் அவன் ஒரு பாண்டுரங்கப் பித்தன். பண்டரிபுரத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் கிருஷ்ணன் மேல் அவனுக்கு அபார பக்தி. செங்கல் மேல் நின்றுகொண்டு வரமருளும் கிருஷ்ணனைப் பற்றிய சிந்தனைதான் எப்போதும். சதா தியானத்தில் ஆழ்ந்து பரவச நிலைக்கும் போய்விடுவான். காலை வேளையில் மட்டும் அவன் மனைவி அவனை உலுக்கி அரண்மனைக்கு ஊழியம் செய்ய அனுப்பிவிடுவான்.

இன்று வெளியூரிலிருந்து வந்த ஒரு பஜனை கோஷ்டி அதிகாலையில் கிருஷ்ண காணங்களை இசைத்தவாறு, அவந்திபூர் வழியாக பண்டரிபுரம் போயிற்று. பாடல்களைக் கேட்ட சேனாயி மெய்ம்மறந்தான். தானும் அவர்களோடு பாடிக்கொண்டே பண்டரிபுரம் புறப்பட்டு விட்டான்.

மனைவியால் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. மனைவி சொன்னதே அவன் காதுகளில் விழவில்லை. கிருஷ்ண நாமம் அவன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு மற்ற எந்த ஓசையும் அவன் செவிகளில் விழாதவாறு செய்திருந்தது.

அவந்திபூரில் வாழும் பிற நாவிதர்களாலும் சேனாயியை நிறுத்த முடியவில்லை. அவர்கள்தான் கூடிக் கூடி தெருக்களில் நின்று பதற்றத்தோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மன்னன், ஒழுங்கு தவறியாரேனும் பணிக்கு வராதிருந்தால், அவர்களைச் சிரச்சேதம் செய்யவும் தயங்கியதில்லை. இனி சேனாயி நிலை என்ன ஆகும்?

நாவிதர்களில் ஒருவனுக்கு சேனாயி மேல் கடும் பொறாமை. இது சேனாயியைப் பற்றி அரசரிடம் கோள்சொல்ல அரிய சந்தர்ப்பமல்லவா! அவன் பதுங்கிப் பதுங்கி அரண்மனை நோக்கி நடந்தான். அந்தக் காலை வேளையில் அரசனைச் சந்தித்தான். தணிந்த குரலில் பேசலானான்:

‘மகாராஜா! இன்று சேனாயி முடிமழிக்க வரமாட்டான்!’

‘ஏன்? நல்ல ஊழியனாயிற்றே அவன்?’

‘அவன் அடுத்தவர்களை ஏமாற்றுவதில் கெட்டிக்காரன். கிருஷ்ண பக்தன் என்று சொல்லிக்கொள்வான். இன்று தன் பணி பற்றிய பொறுப்பே இல்லாமல் பண்டரிபுரம் சென்றுவிட்டான். வெளியூர் போவதானால் உங்களிடம் சொல்ல வேண்டாமா? அரசவை வேலை என்பதென்ன கிள்ளுக் கீரையா? நீங்கள் முகமதியர். நாங்கள் இந்துக்கள். அதனாலென்ன? ராஜா என்றால் ராஜாதானே? ராஜாவின் ஊழியர்கள் தங்கள் இஷ்டத்திற்கு நடக்க முடியுமா? திடீரென்று பணிக்கு வராமல் இருந்ததற்காக நீங்கள் அவனுக்கு மரண தண்டனை கூட அளிக்க

முடியும். சாமான்ய குற்றமா அது? போகட்டும். தாங்கள் அனுமதி அளித்தால் இன்றிலிருந்து நான் உங்களுக்கு முடிமழித்து விடுகிறேன்!

இந்தப் பேச்சையெல்லாம் கேட்டதும், மன்னன் அவனைக் சர்மையாகப் பார்த்தான்.

‘நாவிதனே! உனக்கு அரசவை வேலை கிடைக்காத பொறாமையால் இப்படிச் சொல்கிறாயா இல்லை சேனாயி உண்மையாகவே பண்டரிபுரம் சென்றுவிட்டானா என்று தெரியவில்லை. இன்று சேனாயி வருகிறானா என்று பார்க்கிறேன். அவன் பணிக்கு வராதிருந்தால் சட்டப்படி அவன்மேல் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். வேறு யார் பணியில் அமர்த்தப்பட வேண்டும் என்பதைப் பின்னர் முடிவுசெய்வேன். நீ போகலாம்.’

கோள்சொன்ன நாவிதன் தளர்ந்த நடையோடு வெளியேறினான்.

பண்டரிபுரத்தில் செங்கல் மேல் இடுப்பில் கைவைத்து நின்று கொண்டிருந்த ருக்மிணி, தன்னருகில் அவ்விதமே நிற்கொண்டிருந்த கண்ணனிடம் ‘நீங்கள் சேனாயியைக் கைவிடலாமா?’ என்று கேட்டாள்.

‘இதோ புறப்பட்டுவிட்டேன்!’ என்றார் கிருஷ்ணர். அடுத்த கணம் சேனாயியாக உருமாறினார். புல்லாங்குழல், சிறிய மரப்பெட்டியாக மாறியது. சங்கு சக்கரம் இரண்டும் கத்தி கத்திரிக்கோல் என நாவிதத் தொழிலுக்கான உபகரணங்களாக மாறி பெட்டிக்குள் புகுந்துகொண்டன. அவந்திபுரம் செல்வதற்காக ஸ்ரீகிருஷ்ணர் செங்கல்லை விட்டு இறங்கியபோது ருக்மிணி நகைத்தாள்.

‘நாதா! இந்த வேடம் அழகாகப் பொருந்துகிறது உங்களுக்கு. வாமனாவதாரத்தில் வருணாசிரமத்தின் முதல் வருணத்தைச் சேர்ந்த அந்தணராக உருமாறினீர்கள். ராமாவதாரத்தில் ஷத்திரியரானீர்கள். கிருஷ்ணாவதாரத்திலோ வைசியராக, இடையராக மாறினீர்கள். இப்போது நான்காம் வருணம் சார்ந்து நாவிதராக உருக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். வர்ணாசிரமம் என்பது தொழில் சார்ந்த வேறுபாடே தவிர மற்றபடி எல்லோரும் சமமானவர்கள் தானே? ஜாதி ரீதியாக உயர்வு தாழ்வு பாராட்டுவது கொடுமையான பாவம் அல்லவா? உங்களின் அழகிய நாவிதத் தோற்றத்தைப் பார்த்தால் உங்கள் கழுத்தில் இப்போதே ஒரு மாலையிட வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது எனக்கு!’

‘இந்தக் காலையில் மாலை வேண்டாம் ருக்மிணி. ஆண்டாள் மூலம் நிறைய மாலைகளைப் பற்பல காலைவேளைகளில் பெற்றுவிட்டேன். என் தொழில் முடிந்து நான் வந்த பிறகு மாலையில் என் தொழில் நேர்த்தியைப் பார்த்து எனக்கு மாலை சூட்டு!’

சிரித்தவாறே சொன்ன ஸ்ரீகிருஷ்ணர் உபகரணப் பெட்டியைக் கையில் இடுக்கிக் கொண்டு ஒரே கணத்தில் அவந்திபுரம் சென்று அரசன் முன் நின்றார்.

‘மன்னா! தாங்கள் இன்னும் முடிமழித்துக் கொள்ளத் தயாராகவில்லையா?’

மன்னர் வியப்போடு பார்த்தார். அட. சேனாயியே தான். அப்படியானால் இவன் வரமாட்டான் என்று அந்த நாவிதன் பொய் சொல்லியிருக்கிறான்.

வழக்கமாகவே சேனாயியைப் பார்த்தால் மனத்தில் சாந்தி பிறக்கும். இன்றோ அளவற்ற ஆனந்தமும் சேர்ந்து பிறக்கிறதே! மன்னன் முடிதிருத்திக் கொள்ள அமர்ந்தான்.

கத்தியைத் தீட்டித் தொழிலைத் தொடங்கினார் கிருஷ்ண சேனாயி.

‘ஞானம் என்ற கத்தியால் ஆணவம் என்ற முடியை மழிக்க வேண்டும் அரசே! அப்படி வைராக்கியத்தோடு ஆணவத்தை நீக்கியவர்களுக்கு கடவுள் தரிசனமே கிட்டும். தாங்கள் மன்னராக இருந்தாலும் ஆணவமற்றவர்!’

முகச்சவரம் செய்தவாறே கிருஷ்ண சேனாயி உபதேசமும் செய்யலானார். மன்னர் பரவசத்துடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

‘சேனாயி. நீ உயர்ந்த கருத்துகளைக் கூறுகிறாய். அதைக் கேட்டால் மனம் தித்திக்கிறது!’

‘அரசே! முன் ஒருமுறை இதுபோன்ற உயர்ந்த கருத்துகளைக் கூறினேன். அப்போது என் கையில் சாட்டை இருந்தது. அன்று நான் சொன்னவற்றைக் கேட்டவன் பின்னர் மன்னனானான். இன்று என் கையில் சாட்டைக்கு பதிலாக கத்தி இருக்கிறது. ஆனால் ஏற்கெனவே நீங்கள் மன்னராகத் தான் இருக்கிறீர்கள்.’

‘சேனாயி! நீ பேசுவது முழுமையாகப் புரியவில்லை. ஆனால் உன் குரல் புல்லாங்குழல் ஓசைபோல் காதில் தேனாய்ப் பாய்கிறது.’

‘அரசே! தொடர்ந்து புல்லாங்குழலை வாசித்தால் குரலும் அப்படி ஆகுமோ என்னவோ?’

பேசியவாறே தொழிலை முடித்து புறப்படத் தயாரானார் கிருஷ்ண சேனாயி.

‘இன்று உன் தொழில் வழக்கத்தை விட மிக நேர்த்தியாக இருந்தது. உன் பேச்சும் கூட மிக இனிமை. வழக்கமான சம்பளத்தோடு இந்தா இன்றைய உன் பணிக்காக விசேஷ சன்மானம்!’

மன்னர் மகிழ்ச்சியுடன் ஒரு பொற்கிழியை சேனாயி கையில் அளித்தார். நெஞ்சில் லட்சுமியையே வைத்திருப்பவன் கையில் இப்போது லட்சுமி! கிருஷ்ணசேனாயி புறப்பட்டார்.

அதற்குள் மன்னர் தலையில் தடவிக் கொள்வதற்காக வெள்ளிப் பேலாவில் எண்ணெய் கொண்டு வைத்தார்கள் ஊழியர்கள். எண்ணெயைப் பார்த்தார் மன்னர். அதில் சேனாயியின் பிரதிபிம்பம் தெரிந்தது.

என்ன ஆச்சரியம்! சேனாயி தலையில் ஒரு மகுடம்! அதில் மயில்பீலி! சேனாயிக்கு எப்படி நான்கு கைகள் முளைத்தன!

மன்னர் திகைத்துப் போய் நிமிர்ந்து பார்த்தார். கிருஷ்ண சேனாயி மனோகரமாக ஒரு முறுவல் பூத்தார். பின் விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டார்.

போகிற வழியில் உண்மையான சேனாயியின் உபகரணப் பெட்டியில் மன்னர் தந்த பொற்கிழியை வைத்துவிட்டுப் போனார் பாண்டிரங்கன்.

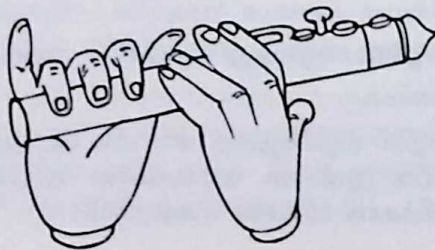
உண்மையான சேனாயி வீடு திரும்பியபோது உபகரணப் பெட்டியில் இருந்த பொற்கிழியைப் பார்த்து விதிர்விதிர்த்துப் போனான்.

ஓடோடிப் போய் தான் தொழிலுக்கு வராததற்கு மன்னரிடம் மன்னிப்பு வேண்டினான்.

மன்னர் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது. நடந்ததை அவர் விவரித்தபோது சேனாயி விழிகளிலும் நீர் திரையிட்டது.

தன் பக்தனைப் பராமரிப்பவருக்குத் தரிசனம் தந்த கண்ணன் தனக்கு என்று தரிசனம் தருவான் என சேனாயி ஏங்கியபோது, கண்ணன் நகைத்தவாறே சேனாயி முன்னர் காட்சிதந்து அருளாசி வழங்கினார்.

அவர் கழுத்தில் அவரது நாவிதத் தொழில் நேர்த்தியை மெச்சி ருக்மிணி அணிவித்த பூமாலை கமகமவென மணம் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

14

வேண்டுதல் எப்படி இருக்கவேண்டும்?

உள்ளம் உருகி குருவாயூர்க் கண்ணனை வழிபட்ட பக்தர்கள் வரிசையில் குருரம்மைக்கும் பில்வ மங்களானுக்கும் சிறப்பான இடம் உண்டு. ஒருவர் பெண். இன்னொருவர் ஆண். இருவருமே சமகாலத்தவர்கள். இந்த இருவர் பக்தியையும் துலாபாரம் ஏற்றினால் இரண்டு தட்டும் சமமாகத்தான் நிற்கும்.

குருவாயூரில் இந்த இருவரது பக்தியும் பிரசித்தம். கண்ணனை நேரில் கண்டவர்கள் என்று, இந்த இருவரைப் பார்த்ததும் மக்கள் கண்ணத்தில் போட்டுக் கொள்வதுண்டு.

காலில் கொலுசு கொஞ்சக் கொஞ்ச குருரம்மை வீட்டிற்கு நடந்து செல்லும் சின்னக் கண்ணன் உரிமையோடு அவள் மடியில் ஏறி அமர்ந்துகொள்வான். அவள் ஊட்டிவிட்டால்தான் உண்பேன் என்று அடம் பிடிப்பான். அவளும் கண்ணன் வந்து தன் கையால் சாப்பிடாதவரை, தான் சாப்பிட மாட்டான்.

மற்ற இடங்களில் நைவேத்யம் என்பது கண்ணன் முன்னால் உணவை வைத்து அவன் உண்பதாக எண்ணும் பாவனை தானே? ஆனால் குருரம்மை வீட்டில் கண்ணன் உண்மையாகவே வெண்ணெயும் நாவல் பழமும் கேட்டுக் கேட்டு உண்பான். 'போதும். உன் வயிற்றுக்கு ஆகாது. எத்தனை சாப்பிட்டு விட்டாய்!' என்று அவன் கையில் உள்ளதைப் பிடுங்கி எடுத்துவைத்து அவனுக்கு முத்தம் கொடுப்பான் குருரம்மை.

அவள் தன்னை யசோதை போல நினைத்துக் கண்ணனிடம் பக்தி செலுத்தினாள். குரூரம்மை போல் கண்ணனை நேரில் காணும் பாக்கியத்தைப் பெறாவிட்டாலும், முவுலகையும் ஈரடியால் அளந்த கண்ணன் தன் சின்னஞ்சிறு அடிகளை வைத்துக் கொலுசு கொஞ்சக் கொஞ்ச அவள் வீட்டில் நடக்கும் சப்தத்தைப் பலர் கேட்டதுண்டு.

பில்வமங்களனது கிருஷ்ண பக்தி குரூரம்மையின் பக்திக்குச் சிறிதும் சளைத்ததல்ல. ஆனால் அவன் பக்தி சற்று ஆக்ரோஷமான பக்தி. கண்ணனையே உரிமையோடு அதட்டும் பக்தி.

‘என்ன ஓயாமல் புல்லாங்குழல் வாசிக்கிறாய்? வாய் வலிக்காதா? அந்தப் பிஞ்சு உதடுகளுக்குச் சற்றேனும் ஓய்வு வேண்டாமா?’ என்று கண்ணனது புல்லாங்குழலைப் பிடுங்கி வைத்துக் கொள்வான் பில்வ மங்களன். புல்லாங்குழலைத் தருமாறு கண்ணன் கெஞ்சியவாறு பில்வமங்களன் பின்னால் ஓட, நீ ஓய்வில்லாமல் ஊதுவதை அனுமதிக்க மாட்டேன் என்று பில்வமங்களன் புல்லாங்குழலோடு ஓட குருவாயூர்க் கோயில் முழுவதும் இந்த இருவரின் ஓட்டத்தால் ஒரே அமர்க்களம் தான்.

பக்தர்கள் பில்வ மங்களனின் பரவசத்தைப் பார்ப்பார்கள். கண்ணன் ஓடும் சப்தத்தைக் கேட்பார்கள். கண்ணனை தரிசிக்க இயலாவிட்டாலும், கண்ணனின் கால் கொலுசின் ஒலியைக் கேட்டதே பாக்கியம் எனக் கண்ணீர் வடிப்பார்கள்.

அதே காலத்தில் குருவாயூரில் வசித்த ஒருவனுக்குத் தாளாத வயிற்றுவலி. அவன் போகாத மருத்துவரில்லை. பார்க்காத வைத்தியமில்லை. ஆனால் வயிற்றுவலி உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதியாக அவனைப் படுத்தியெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. துடிதுடித்துக் கதறியவாறு அவன் அவஸ்தைப் படுவதைப் பார்த்தார்கள் உறவினர்கள்.

‘நாராயண பட்டதிரியின் வாதநோயைப் போக்கிய கண்ணன் உன் வயிற்று வலியைப் போக்கமாட்டானா? போய் குரூரம்மையிடமும் பில்வ மங்களனிடமும் விண்ணப்பித்துக் கொள். இருவரில் யாரேனும் ஒருவர் உன் வயிற்றுவலியைக் கண்ணன் அருளால் கட்டாயம் குணப்படுத்தி விடுவார்!’ என்று அறிவுரை சொன்னார்கள்.

அவனுக்கும் அதுதான் ஒரே வழி என்று பட்டது. முதலில் பில்வ மங்களனைப் போய்ப் பார்த்தான். வயிற்றுவலி தீர் ஒரு வழிசெய்ய வேண்டும் என்று அவன் காலைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

பில்வ மங்களனின் கருணைப் பார்வை அவன்மேல் விழுந்தது. ‘இன்று மாலை கண்ணன் என்னோடு விளையாட வருவான். அப்போது அவனிடம் உன் பிரச்சனையைச் சொல்கிறேன், அவன் மனம் வைத்தால் உன் வயிற்றுவலி தீரும் என்று தான் தோன்றுகிறது!’ என்றான்.....

மாலை நேரம். சின்னஞ்சிறிய பட்டுப் பீதாம்பரத்தை இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு, மயில் பீலியை ஒழுங்கு செய்துகொண்டு, 'ஓடிப்பிடித்து விளையாடலாமா, இல்லை கண்ணாமூச்சி விளையாடலாமா?' என்று கேட்டவாறே பில்வமங்களன் முன் தோன்றினான் கண்ணன்.

'கிருஷ்ணா! விளையாட்டெல்லாம் இருக்கட்டும். உன்னால் இன்று ஒரு காரியம் ஆகவேண்டும்?'

'என்ன வேண்டும் உனக்கு?'

'இதோ என் அருகே நிற்கும் இவனின் தீராத வயிற்று வலியை நீ குணப்படுத்தக் கூடாதா? என்னைச் சரணடைந்திருக்கிறான். இவனது வயிற்றுவலியைப் பார்த்தால் என் மனம் சங்கடத்தில் ஆழ்கிறது.'

கண்ணன் கலகலவென நகைத்தான்.

'பில்வமங்களா! அது அவனது கர்மவினை. அவனின் முந்தைய வினை தான் இந்த ஜன்மத்தில் அவனது வயிற்றுவலியாய் வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த பாவத்தின் பலனை அவன் அனுபவித்துத்தானே ஆகவேண்டும்? அது இருக்கட்டும். விளையாட நேரமாகிவிட்டது. வா!'

கண்ணன் பில்வமங்களனின் கையைப் பிடித்து இழுத்தான். பில்வ மங்களனுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை.

தன்னைச் சரணடைந்தவனைப் பார்த்து, 'அன்பனே! உன் முந்தைய கர்மவினையின் பலன் உன் வயிற்றுவலி. அது குணமாகாது. அதை சகித்துக் கொள். உன் வினை கழிகிறது என்று நினைத்துக் கொள். கண்ணன் சொன்னதைத்தான் உனக்கு நான் சொல்கிறேன்!' என்று சொல்லிவிட்டுக் கண்ணனோடு விளையாடப் போய்விட்டான் பில்வமங்களன்.

வயிற்றுவலிக்காரனின் மனம் சோர்வடைந்தது. இது ஒரு பதிலா? முதலையைச் சக்கரத்தால் அறுத்தவனுக்கு முன்வினையை அதே சக்கரத்தால் அறுப்பது சிரமமா? இந்த வயிற்றுவலியுடன் இனியும் எத்தனை ஆண்டுகள் துடிதுடிப்பது? சரி. போய் குரூரம்மையிடம் விண்ணப்பிப்போம். அவன் விறுவிறுவென்று நடந்து குரூரம்மை இல்லத்திற்குச் சென்றான். அவன் பாதங்களில் விழுந்து தன் பிரச்னையைச் சொல்லி அழுதான்.

குரூரம்மை அவனைக் கனிவோடு பார்த்தாள். 'மகனே! என் கண்ணனால் ஆகாதது ஒன்றுமில்லை. இன்று கண்ணன் உணவுண்ண வருவான். அவனிடம் உன் பிரச்னையைச் சொல்வேன். உன் வயிற்றுவலி இப்போதே தீர்ந்ததாக வைத்துக் கொள். நிம்மதியாகப் போய்வா!' என்றாள்....

இரவு, 'எனக்குச் சாப்பிட என்ன வைத்திருக்கிறாய்?' என்று கேட்டவாறே அவன் மடியில் ஏறி அமர்ந்துகொண்டான் சின்னக்கண்ணன். சர்க்கரை கலந்த பாலை அவனின் சிவந்த வாயில் புகட்டியவாறே குரூரம்மை சொல்லலானான்:

'என் கண்ணே! அந்த வயிற்றுவலிக்காரனும் உன் படைப்புத்தானே? அவனுக்கு நீ அருள்புரியத்தான் வேண்டும். அவன் வயிற்றுவலியைப் பார்க்கும்போது என் வயிறு துடிக்கிறது. இந்தப் பாலை நீ குடித்து முடிப்பதற்குள் அவன் வயிற்றுவலி குணமாக வேண்டும். கம்சனையே அழித்த உன் அருள் அவன் வயிற்றுவலியையும் அழிக்கட்டும். பால் உன் உதட்டின் ஓரத்தில் சிந்தியிருக்கிறது பார். இரு. துடைத்துவிடுகிறேன். சரி. அவன் வயிற்றுவலியைக் குணப்படுத்தி விட்டாயல்லவா? இனி நான் தாலாட்டுப் பாடுகிறேன். என் மடியிலேயே படுத்துத் தூங்கு. ஓயாமல் குருவாயூர் சன்னிதியில் ஓடி ஓடி விளையாடினால் கால் வலிக்காதா? ஏற்கெனவே பதினாலு வருஷம் ராமாவதாரத்தில் காட்டில் நடந்த கால்களாயிற்றே? இரு. உன் கால்களைப் பிடித்து விடுகிறேன்.'

குரூரம்மை தாலாட்டுப் பாடிக்கொண்டே கண்ணனின் பிஞ்சுக் கால்களைப் பிடித்துவிடத் தொடங்கினான். கண்ணன் உறக்கம் சொக்கும் கண்களுடன் மெல்லிய ரோஸ்நிற உதடுகளைத் திறந்து கொட்டாவி விட்டவாறு ஒரு சிறு முறுவலுடன் தூங்கலானான்.

என்ன ஆச்சரியம்! வயிற்றுவலிக்காரனின் வயிற்றுவலி ஒரே கணத்தில் குணமாகி விட்டது! ஊரெங்கும் குரூரம்மையின் வேண்டுதலால் அவனது வயிற்றுவலி குணமானது பற்றித்தான் பேச்சு!....

இதையறிந்த பில்வ மங்களனுக்கு வந்த ஆத்திரம் கொஞ்ச நஞ் சமல்ல. மறுநாள் தன்முன் கண்ணன் வந்தபோது பக்தி உரிமையுடன் அதட்டிக் கேட்டான் பில்வமங்களன்.

'நான் கேட்கும்போது முன்வினை என்றாய். ஆனால் குரூரம்மை கேட்டபோது வயிற்றுவலியைக் குணப்படுத்தி விட்டாயே? ஏன் இப்படி?'

கலகலவெனச் சிரித்த கண்ணன் பின் சொல்லலானான்:

'அன்பனே! ஆழ்ந்த நம்பிக்கை தான் வேண்டுதல் பலிப்பதின் பின்னணியில் உள்ள சூட்சுமம். கொஞ்சம் அவநம்பிக்கை கொண்டாலும் வேண்டுதல் பலிக்காது. நீ என்ன சொன்னாய்? இவனின் தீராத வயிற்று வலியை குணப்படுத்தக் கூடாதா என்றாய். குணப்படுத்தக் கூடாதா என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்? குணப்படுத்து என்றல்லவா கூறியிருக்க வேண்டும்? உன் நம்பிக்கைக் குறைவு எனக்கு அலுப்பைத் தந்தது. அதனால் முன்வினை என்று சால்ஜாப்புச் சொன்னேன். கடவுளின் அருளிருந்தால் முன்வினை என்ன செய்யும்? முன்வினையை உன்

அருளால் போக்கு என்று நீ என்னிடம் கேட்கவும் இல்லை. ஆனால் குரூரம்மை என்ன சொன்னாள் தெரியுமா? 'இந்தப் பாலை நீ குடித்து முடிப்பதற்குள் அவன் வயிற்றுவலி குணமாக வேண்டும். அவன் வயிற்றுவலியைக் குணப்படுத்தி விட்டாயல்லவா? என் மடியிலேயே படுத்துத் தூங்கு என்றாள்! அவள் என் அருள்மேல் வைத்த அளவற்ற நம்பிக்கையால் என் அருள் உடனே செயல்பட்டு அவன் வயிற்றுவலி குணமாகிவிட்டது. பில்வமங்களா! நீ, குரூரம்மை இருவருமே எனக்கு இரு விழிகள்! உங்கள் இருவரின் பக்தி காரணமாக உங்கள் இருவரிடமுமே எனக்கு சமமான அளவு பாசமிருக்கிறது. வா. நேரமாகிறது. விளையாடலாம்.'

வேண்டுதல் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதன் சூட்சுமத்தை விளக்கிய கண்ணனை இழுத்து அணைத்து முத்தமிட்ட பில்வ மங்களனின் அன்புப் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு தன்னைப் பிடிக்கச் சொல்லி ஓடினான் கண்ணன். அவனது கால் கொலுசின் சப்தம் குருவாயூர் சன்னிதியில் கலகலவென ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

15

நல்லதைச் செய்ய நாள் கடத்தாதே!

ஒரே கணத்தில் அஸ்தினாபுரத்தின் அந்த மாளிகை முழுவதும் பரபரப்பாகி விட்டது. இருக்காதா பின்னே? சிறிதுநேரத்தில் கிருஷ்ணர் வரப் போகிறாராமே? இப்போதுதான் துவாரகையிலிருந்து வந்த சேவகன் மூலம் செய்தி கிடைத்தது.

தர்மபுத்திரர் அவசர அவசரமாக கண்ணனை எதிர்கொண்டு வரவேற்கும் உத்தேசத்தில் மாளிகையின் வாயிலுக்கு வந்தார். அர்ச்சுனன், பீமன், நகுல சகாதேவர்கள் ஆகியோரோடு குந்தி தேவியும் பாஞ்சாலியும் கூட கண்ணனை வரவேற்க வாயிலுக்கே வந்துவிட்டார்கள்.

வரப்போவது கடவுளல்லவா? வீடுதேடி வரும் கடவுளை வரவேற்க வாயில் வரை கூட வராவிட்டால் எப்படி?

ஆனால் கண்ணன் வருவதற்கும் முன்பாக அரண்மனை வாயிலைத் தேடி வந்தான் இன்னொருவன். அவன் ஒரு யாசகன். ஏதேனும் பிச்சை பெறும் நோக்கில் தர்மபுத்திரரை நோக்கிக் கைநீட்டினான்.

தர்மபுத்திரர் எரிச்சலடைந்தார். யாரைப் பார்க்க வந்து நின்றிருக்கிறோம்? ஆனால் எதிரே யார் காட்சி தருவது? யாசகனை வரவேற்றுப் பொருள் வழங்கும் நேரமா இது? எங்கள் கண்ணக் கடவுள் அல்லவோ வருகை தரப் போகிறான்? கடவுளுக்குப் பூஜை செய்யக் காத்திருக்கிறோம் நான்கள். பூஜைவேளையில் யார் இந்த யாசகக் கரடி?

‘போய் நாளை வா. ஏதேனும் தருகிறேன். இன்று உன்னை உபசரிக்க இங்கு யாருக்கும் அவகாசமில்லை. நாங்கள் ஓர் அரிய விருந்தினருக்காகக் காத்திருக்கிறோம்!’

தர்மபுத்திரரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஒரு பெருமூச்சோடு நகர்ந்தான் யாசகன். அவன் முகத்தில் ஏமாற்றத்தின் சாயல் வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது....

ஈற்று நேரத்தில் கையில் புல்லாங்குழலோடும் உதட்டில் புன்முறுவலோடும் கண்ணன் வந்துசேர்ந்தான். கண்ணனைப் பார்த்ததும் மகனைக் கண்ட தாயாய் குந்திதேவியின் முகமும் அண்ணனைக் கண்ட தங்கையாய் பாஞ்சாலியின் முகமும் கதிரவன் முன் தாமரைபோல் பூரித்து மலர்ந்தன. பூரண கும்ப மரியாதை கொடுத்துக் கண்ணனை வரவேற்று மாளிகையின் உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்கள் எல்லோரும்.

கண்ணன் அவசரமாக பீமனை அருகே அழைத்தான்.

‘பீமா! உடனே அரண்மனை முரசை எடுத்துவா. நான் சொல்லும் செய்தியை இங்கே முரசறைவாய். பின்னர் நாற்சந்தி கூடும் இடங்களில் நின்று முரசறைந்து நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் தெரிவிக்க ஏற்பாடு செய்! மிக அவசரம். செய்தி தர்மபுத்திரரைப் பற்றியது!’

பீமன் ஒரே கணத்தில் அரண்மனையின் உட்பகுதிக்குச் சென்று முரசு கட்டிலை அலங்கரித்த முரசை அநாயாசமாகத் தோளில் தூக்கிவந்து கண்ணன் முன் வைத்தான். தர்மபுத்திரர் வியப்படைந்தார்.

‘என்னைப் பற்றி என்ன செய்தியை முரசறையச் சொல்கிறாய் கண்ணா?’

‘இன்று காலத்தை வென்று விட்டாய் நீ. இன்னும் உன் வெற்றிச் செய்தி உன் காதுகளையே எட்டவில்லையா? நல்ல வேடிக்கை. வென்றவருக்கே தெரியாமல் ஒரு வெற்றியா? உன்னைப் பற்றிய அந்த வெற்றிச் செய்தியை எல்லா மக்களும் அறியவேண்டாமா? அதற்குமுன் நாமெல்லோரும் அந்தச் செய்தியைக் காது குளிரக் கேட்போம். பீமா! காலத்தை வென்றுவிட்டான் எங்கள் அண்ணன் என்று முரசறைந்து சொல்!’

பீமனுக்கு கண்ணன் என்ன திருவிளையாடலை நடத்தப் போகிறான் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் அவன் சொன்னபடிக் கேட்டுவிடுவதே புத்திசாலித்தனம். எப்படியும் கண்ணன் நினைத்தது தானே நடக்கும்!

பீமன், முரசறையும் கம்புகளால் முரசை ஓங்கி அறைந்து, ‘இன்று காலத்தை வென்றுவிட்டான் எங்கள் அண்ணன்!’ என உரத்து முழங்கினான். அர்ச்சுன, நகுல, சகாதேவர்களும் குந்திதேவியும் பாஞ்

சாலியும் அந்த முழக்கத்தை வியப்போடு கேட்டார்கள். அவர்களுக்கும் என்ன நடக்கிறதென்று தெரியவில்லை. தர்மபுத்திரர் பீமனைக் கையமர்த்தி நிறுத்தச் சொல்லிவிட்டு, கண்ணனிடம் கேட்டார்:

‘காலத்தை வென்றுவிட்டேனா? நானா?’

‘ஆம். சற்றுமுன் இங்கு வந்த யாசகனிடம் நீ சொன்ன வாக்கியத்தை நான் அறிந்தேன். அந்த வாக்கியத்தின் மூலம்தான் நீ காலத்தை வென்ற உண்மை எனக்குத் தெரியவந்தது.’

‘நான் அவனிடம் விசேஷமாக எதையும் சொல்லவில்லையே? போய் நாளை வா. யாசகம் தருகிறேன் என்றுதானே சொன்னேன்?’

கண்ணன் கலகலவென நகைத்தான்.

‘ஆ. என்ன குட்சுமமான பேச்சு! காலத்தை வென்றவன் தானே இப்படிப்பட்ட அற்புதமான வாக்கியத்தைக் கூற முடியும்?’

‘இந்த வாக்கியத்திற்கும் காலத்தை வெல்வதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?’

‘நீ நாளை என்பதை ஜெயித்து விட்டாய் தர்மபுத்திரா! யோசித்துப்பார். எத்தனை விஷயங்களைக் காலம் தீர்மானிக்குமோ அவற்றையெல்லாம் புறந்தள்ளி அத்தனை விஷயங்களையும் நீ தீர்மானித்து விட்டாய்! அந்த யாசகன் நாளை வரவேண்டுமானால் முதலில் அவன் நாளை உயிரோடு இருக்க வேண்டும். நாளையும் உன்னிடம் யாசகம் பெறும் ஏழையாக அவன் இருப்பான் என்று சொல்வதற்கில்லை. கடவுள் அருளிருந்தால் நாளைக்குள் அவன் பெரும் செல்வந்தனாகி விடலாம். இன்று யாசிக்கலாம் என்று நினைத்த அவன் மனம் நாளையும் யாசிக்கலாம் என்ற எண்ணத்தோடு தான் இருக்கும் என்பது என்ன நிச்சயம்? சரி. நாளை தருகிறேன் என்றாயே? அவ்விதம் தர, நீ நாளை இருப்பாய் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? இன்று கொடுப்பதற்காக உன்னிடம் இருக்கும் செல்வம் நாளை வரை உன்னிடமே நிலைத்திருக்கும் எனவும் உறுதியாக நம்புகிறாயா நீ? நிலையில்லாத இவ்வுலகில், நிலையில்லாத ஒரு மனிதன், நிலையில்லாத இன்னொரு மனிதனிடம் நாளை வா தருகிறேன் என்று சொன்னால் அவன் காலத்தை ஜெயித்து விட்டதாகத் தானே அர்த்தம்? அதனால்தான் இந்த மாபெரும் வெற்றியை நாட்டு மக்களுக்கும் முரசறைந்து அறிவிக்கலாம் என்றேன்!’

தர்மபுத்திரரின் மனம் தான் பேசிய பேச்சைப் பற்றி வெட்கம் கொண்டது.

‘மன்னித்துவிடு கண்ணா! அவசரத்தில் சற்று நிதானம் தவறிப் பேசிவிட்டேன்!’

கண்ணன் குந்தியை உற்றுப் பார்த்தவாறே தர்மபுத்திரரிடம் சொன்னான்:

‘ஆனால் எந்த அவசரத்திலும் கூடக் கர்ணன் யாசகம் கேட்டு வந்தவர்களை அலைக்கழிக்க மாட்டான். உடனே கையிலிருக்கும் எதையேனும் கொடுத்துத்தான் அனுப்புவான்! பிறருக்கு வாரிக் கொடுப்பதற்கென்றே பிறந்த வள்ளல் அவன்.’

தர்மபுத்திரர் பவ்வியமாய்ச் சொன்னார்:

‘இனி கர்ணனின் கொடைக்குணத்தை நானும் பின்பற்ற முயல்வேன் கண்ணா! அத்தகைய நற்குணம் எனக்கும் வருமாறு நீதான் அருள வேண்டும்!’

‘அண்ணனின் குணத்தைத் தம்பிகள் பின்பற்றுவது வழக்கம். உன் குணங்களை உன் நான்கு தம்பிகளும் பின்பற்றுகிறார்கள். ஆனால் கர்ணனின் குணத்தை நீ பின்பற்றுகிறேன் என்கிறாயே? அவன் என்ன உன் அண்ணனா அவன் குணத்தை நீ பின்பற்ற?’

இப்படிக் கேட்டுவிட்டுக் குந்தியையே பார்த்தான் கண்ணன். குந்தி ஏதொன்றும் பேசாமல் மௌனமாய்த் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தாள். அவள் கண்களில் கண்ணீர்! கண்ணன் அவளைக் கண்களாலேயே அமைதிப் படுத்தி, பின்னர் தர்மபுத்திரரிடம் மெல்லச் சொன்னான்:

‘போர் வரப் போகிறது தர்மபுத்திரா! போரில் உயிர் இழப்பு என்பது சர்வ சகஜம்! இரு தரப்பிலும் ஏராளமான உயிர்ப் பலி நிகழத்தான் செய்யும். போரின் இறுதியில் யார் இறந்து யார் பிழைப்பார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. ஆன்மா என்கிற வாளைத் தாங்கியுள்ள உறை தானே இந்த உடல் கூடு? இந்த உடலை நிலையானதென்று கருதியா அந்த யாசகனை நாளை வரச் சொன்னாய்? அனைத்து தர்மங்களையும் அறிந்த தர்மபுத்திரனே இப்படி நினைத்தால், சராசரி மானிடர்களைப் பற்றி என்ன சொல்ல? நேற்று உள்ளவர்கள் இன்றில்லை என்பதுதான் உலக நியதி. நல்லனவற்றைச் செய்ய நாள் பார்க்காதே. காலம் கடத்தாதே. உடனே செய்துவிடு.’

கண்ணனின் தேவாமிர்தம் போன்ற இந்த உபதேசத்தை தர்மபுத்திரர் மட்டுமல்ல, அர்ச்சுன, நகுல, சகாதேவர்களும் குந்தியும் பாஞ்சாலியும் கைகூப்பி வணங்கிக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். தர்மர் பணிவோடு கேட்டார்:

‘தவறு செய்வது மனித இயல்பு தானே கண்ணா? நான் செய்த தவறை உணர்ந்துவிட்டேன். அதைத் திருத்திக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சலிப்போடு திரும்பிச் சென்ற அந்த யாசகனை உன் அருளால்

இப்போது நீ இங்கே வரச் செய்தால் என்னால் இயன்றதை யாசகனுக்கு அளித்து நிறைவடைவேன்!

‘அதற்கென்ன? அவனை வரச் சொன்னால் போயிற்று! அரண்மனை வாயிலுக்குச் சென்றால் அதே யாசகனைக் காணலாம்!’ கண்ணன் பேச்சைக் கேட்டு எல்லோரும் அரண்மனை வாயிலுக்குச் சென்றார்கள். ஆனால் அவர்களுடன் கண்ணன் செல்லவில்லை! அவன் மாயமாய் மறைந்ததை யாரும் அறியவில்லை.

கண்ணன் சொன்னபடி அரண்மனை வாயிலில் அந்த யாசகன் மறுபடி நின்று கொண்டிருந்தான். குந்திதேவி மட்டும் கூரிய கண்களோடு மறுபடி வந்த அந்த யாசகனை ஆராய்ந்தாள்.

‘வாமனாவதாரத்திலிருந்தே உனக்கு இந்த வேலைதான். பிட்சை எடுப்பதை இன்னும் நீ விடவில்லையா? இப்போதெல்லாம் பிட்சை எடுத்துப் பெற்றது போதாது என்று பால் வெண்ணெய் இவற்றை நீ திருடத் தொடங்கிவிட்டாய் என்றல்லவா கேள்விப்பட்டோம்?’

எல்லோரும் கலகலவென்று நகைத்தார்கள். யாசகனின் தலையில் ஒரு மயில் பீலியும் கையில் புல்லாங்குழலும் இருந்தன!

‘கண்ணா! வாழ்வின் நிலையாமைத் தத்துவத்தை எனக்கு உணர்த்த யாசக வடிவில் தோன்றிய என் தெய்வமே! உனக்கு அளிப்பதற்கு என்னிடம் என் உள்ளத்தை அன்றி வேறு என்ன இருக்கிறது?’ என்று தர்மபுத்திரர் சொன்னபோது பக்திக் கண்ணீரால் அவர் விழி தளம்பியது.

16

எப்படிச் செய்ய வேண்டும் அன்னதானம்?

தர்மபுத்திரர் நிகழ்த்தும் ராஜகூய யாகத்தை ஒட்டி அக்கம் பக்கத்திலிருந்தெல்லாம் மக்கள் ஜே ஜே எனக் குழுமினார்கள். அஸ்தினாபுரம் முழுதும் மக்கள் வெள்ளம்.

எல்லோரும் வந்த காரணம் 'யாகம் பல நாட்கள் நடக்கும், கட்டாயம் அன்னதானம் நிகழும், வயிறரச் சாப்பிடலாம்' என்பதே. தர்மபுத்திரர் உணவுச்சாலை அதிகாரிகளிடம் யார் வந்தாலும் இல்லை என்று சொல்லாது உணவளிக்க உத்தரவிட்டிருந்தார்.

பின்னர், தன் தம்பிகளை அழைத்து ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பணியைக் கொடுத்தார். நகுல சகாதேவர்களுக்கு யாகம்காண வருபவர்களை வரவேற்கும் பொறுப்பு. அர்ச்சனனுக்கு யாகசாலையைப் பாதுகாக்கும் பணி.

பீமன் 'எனக்கென்ன வேலை?' என்று கேட்டான். தர்மபுத்திரர், சற்று யோசித்துவிட்டு, 'பீமா! நீ போஜனப்ரியன். உணவுச்சாலையில் ஏராளமானோர் வரிசை வரிசையாக அமர்ந்து உணவுண்பார்கள். அவர்கள் திருப்தியோடு சாப்பிட்டுச் செல்ல வேண்டும். அரைகுறை வயிறோடு எழுந்துவிடக் கூடாது. அவர்களை உபசரித்துச் சாப்பிட வைக்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு. பசிக்கும் போதெல்லாம் நீயும் சாப்பிட்டுக் கொள்ளலாம். சரிதானா?' என்றார்.

'அப்படியே ஆகட்டும்!' என்று மகிழ்ச்சியோடு ஒப்புக்கொண்டு உணவுச்சாலை நோக்கி நகர்ந்தான் பீமன்.

ஒருசில தினங்கள் கழிந்தன. யாகம் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டதான் இருந்தது. ஆனால் உணவுண்ண வருவோர் கூட்டம் பெரிதும் குறைந்துவிட்டது. ஏராளமாகச் சமைத்துவைத்த உணவை என்ன செய்வது என்று சமையல் கலைஞர்கள் திகைத்தார்கள். அவர்கள் தர்மபுத்திரரிடம் நிலைமையின் சிக்கலைத் தெரிவித்தார்கள்.

தர்மபுத்திரருக்கு ஆச்சரியம். புகழ்பெற்ற சமையல் கலைஞர்கள் அவர்கள். உணவு மிக ருசியாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் உணவுண்ண வருவோர் எண்ணிக்கை ஏன் கிடுகிடுவென்று குறைகிறது? பீமனை விசாரித்தார்.

பீமன், 'அதுதான் எனக்கும் தெரியவில்லை!' என்று தானும் அவரோடு சேர்ந்து திகைத்தான். அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த போது கையில் புல்லாங்குழலைத் தட்டியவாறு உள்ளே நுழைந்தான் கண்ணன். தர்மபுத்திரர் கண்ணனை வணங்கி வரவேற்றார். பின் ஆதங்கத்தோடு சொன்னார்:

'கண்ணா! இதென்ன சிக்கல்? உணவு அம்பாரம் அம்பாரமாகக் குவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. விதவிதமான பணியாரங்கள் உண்பவர்களை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்றன. ஆனால் உண்பதற்கு அதிகம் ஆட்கள் வருவதில்லை. ஏன் இப்படி?'

தர்மபுத்திரர் இப்படிக் கண்ணனிடம் பேசிக் கொண்டிருப்பதற்குள் 'இதோ வருகிறேன்!' என்று உணவுச் சாலைக்குப் போனான் பீமன். மூன்று பெரிய குவளைகளில் சுண்டக் காய்ச்சிய பசும்பாலைத் தட்டில் வைத்து எடுத்து வந்தான். 'கண்ணா! இதை அருந்திவிட்டுப் பேசு!' என்று அன்போடு கண்ணனிடம் பால் குவளையை நீட்டினான்.

'என்பால் உள்ள அன்பால் நீ தந்த பால். இதை அருந்தாவிட்டால் எப்படி?' நகைத்த கண்ணன், பாலை ஆனந்தமாக அருந்தினான். குழந்தையாக இருந்தபோது கன்றுக் குட்டியோடு சேர்ந்து, பசுவின் மடியிலேயே பால் அருந்திய கோபாலன் அல்லவா? அவனது பால் வடியும் முக எழிலைப் பார்த்துப் பரவசப்பட்டது பீமனின் பக்தி மனம்.

இன்னொரு குவளை பாலையும் கண்ணனிடம் நீட்டி, 'இதையும் அருந்து!' என்று அன்போடு வற்புறுத்தினான் பீமன்.

ஈரேழு பதினான்கு உலகங்களையும் வயிற்றுக்குள் வைத்துக் காப்பாற்றும் பரம்பொருள். வெண்ணையுண்ட வாயால் மண்ணையுண்ட போது யசோதை அதட்ட, தன் பவழச் செவ்வாய் திறந்து வாய்க்குள் அத்தனை உலகங்களையும் அன்னைக்குக் காட்டிய தெய்வம். 'எனக்குப் பசி அடங்கிவிட்டது. போதும்!' என்றான். ஆனால் பீமன் விடவில்லை.

பீமனின் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கி இரண்டாம் குவளைப் பாலைக் கண்ணன் அருந்தியவுடன், 'முன்றாவது குவளைப் பாலையும் அருந்தினால் தான் ஆயிற்று!' என அன்போடு அடம்பிடித்தான் பீமன். சற்று நேரம் பீமனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கண்ணன் சொல்லலானான்:

'பீமா! ஓர் அவசர வேலை. கணநேரமும் தாமதிக்காதே. உடனடியாகக் கந்தமாதன மலைக்குப் போ. அங்கே தங்க நிறத்தில் ஒரு முனிவர் தவம் செய்துகொண்டிருப்பார். அவரை நான் அனுப்பியதாகப் போய்ப் பார்த்துவா.'

'அதற்கென்ன? இதோ புறப்படுகிறேன்! அவரிடம் நான் என்ன சொல்ல வேண்டும்?' என்று கேட்டான் பீமன்.

'ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். அவரைப் பார்த்தால் போதும். மிக நெருக்கத்தில் அவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதுதான் முக்கியம்!'

பீமனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. தர்மபுத்திரருக்கும் கூட எதுவும் விளங்கவில்லை. ஆனால் கண்ணன் ஏதேனும் சொன்னால் அதில் ஆயிரம் உள் அர்த்தங்கள் இருக்கும். உடனடியாக அவன் சொன்னபடிச் செய்வதுதான் நல்லது.

'சரி. கண்ணா! இதோ புறப்பட்டு விட்டேன்!' பீமன் புயல்போலப் பாய்ந்து, தன் தேரை எடுத்துக் கொண்டு, புரவிகளின் கடிவாளக் கயிற்றைச் சொடுக்கி தேரைக் கந்தமாதன மலைநோக்கிச் செலுத்தினான். தேர் புழுதியைப் பரப்பிக் கொண்டு பாய்ந்து சென்று பார்வையை விட்டு மறைந்தது. தர்மபுத்திரர் வியப்போடு கண்ணனைப் பார்த்தார்.

'தர்மபுத்திரா! உணவுச்சாலையில் அதிகம்பேர் உணவுண்ண வராமல் இருப்பதற்கும் பீமன் கந்தமாதன மலைக்குச் செல்வதற்கும் இடையில் ஒரு தொடர்பு இருக்கிறது!' என்ற கண்ணன், ரகசியமாக அவர் காதில் சில செய்திகளைச் சொன்னான். அவற்றைக் கேட்டு தர்மபுத்திரரின் விழிகள் வியப்பில் விரிந்தன.

பீமனால், கந்தமாதன மலையில் தங்க முனிவரைப் பார்த்தவுடன் கண்டுபிடித்துவிட முடிந்தது. அவரது உடல் பொன்னிறத்தில் பளபளத்தது. ஆனால் ஏனோ உதடுகள் மட்டும் பொன்னிறம் பெறாமல் கறுத்திருந்தன. அவனிடம் 'நீயும் இங்கு தங்க வேண்டும் என்று வந்தாயா?' என்று கேட்டார் தங்க முனிவர்.

'அல்ல சுவாமி! கண்ணன் சொன்னபடி, உங்களை அருகில் நெருங்கி தரிசிக்கவே வந்தேன்!' என்று விவரம் சொன்னான் பீமன். அதைக் கேட்டதும் அவரது விழிகள் மகிழ்ச்சியில் பளபளத்தன.

‘வா குழந்தாய்! என் அருகே நெருங்கி வந்து என்னைப் பார்.’
அன்போடு அழைத்தார்.

ஆனால் அவரை நெருங்க முடிந்தால் தானே? அவர் வாயைத் திறந்ததும், வாயிலிருந்து கடும் தூர்நாற்றம் புறப்பட்டு அந்தப் பிரதேசத்தையே கலக்கியது. நாசியை இழுத்து முடிக்கொண்டு அவர் அருகே சென்று அவர் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தான் பீமன்.

மறுகணம் ஓர் அற்புதம் நிகழ்ந்தது. அவர் வாயிலிருந்து வந்த தூர்நாற்றம் முற்றிலுமாக மறைந்தது மட்டுமல்ல. கருமையாய்த் தென்பட்ட அவர் உதடுகள் திடீரெனப் பொன்னிறம் பெற்றன.

‘உங்கள் உதடுகள் பொன்னிறம் பெற்று விட்டனவே!’ பீமன் வியப்போடு கூவினான்.

‘கிருஷ்ணா! என் தெய்வமே!’ என்று கைகூப்பித் தொழுதார் தங்க முனிவர். ‘என் வாயிலிருந்து பிறக்கும் தூர்நாற்றத்தை நானே தாங்க இயலாமல் தவித்துவந்தேன். அந்த தூர்நாற்றமும் இப்போது நின்றுவிட்டது!’ என்று மகிழ்ச்சியில் கண்ணீர் சிந்தினார். பிறகு சொல்லலானார்:

‘பீமா! நான் செய்த பாவத்தின் பலன் தான் என் உதடுகளின் கருமையும் என் வாயின் தூர்நாற்றமும். கண்ணனிடம் எப்போது என் நிலைமை சரியாகும் என்று கேட்டேன். ஒருநாள் பீமன் வந்து உன்னை தரிசிப்பான். அப்போது உன் நிலை சரியாகும் என்று அருளினான் கண்ணன். இதோ நீ வந்து என்னை மாற்றிவிட்டாய்!’

பீமன் திகைப்போடு கேட்டான்:

‘சுவாமி! அப்படி நீங்கள் என்ன பாவம் செய்தீர்கள்?’

முனிவர் சொல்லலானார்:

‘தானத்திலெல்லாம் சிறந்தது அன்னதானம். ஏராளமான பேருக்கு அன்னதானம் செய்தேன். அவர்களின் உடலைக் காப்பாற்ற நான் உணவளித்ததால், என் உடல் பொன்னிறம் பெற்றது. ஆனால், உணவுண்ண வருபவர்கள் போதும் என்று சொன்னால் விட்டுவிட வேண்டும். நான் ஆர்வக் கோளாறால், இன்னும் சாப்பிடுங்கள் என்று வற்புறுத்தி உணவளித்தேன். திக்கித் திணறினார்கள் அவர்கள். நியாயமாக உபசரித்து அன்னதானம் செய்வது மாபெரும் புண்ணியச் செயல்தான். ஆனால் வயிறு புடைக்க உண்டுவிட்டவர்களை மீண்டும் பாயசம் சாப்பிடு, வடை சாப்பிடு என்றெல்லாம் வற்புறுத்தித் திணற வைப்பது பெரும்பாவம். உணவு ஓர் அளவோடு நின்றால் ஆரோக்கியம். அளவுக்கு மீறினால் ஆரோக்கியக் கேடு. ஒருவருக்கு நாம் ஆரோக்கியக்

கேடு உண்டு பண்ணினால் அது பாவம் தானே? மேலும் உண்ண முடியாத உணவை மீதம் வைத்துச் சென்றால், பரிமாறியவனுக்குப் பாவம் சேருமல்லவா? உணவில்லாமல் தவிப்பவர்கள் பலிருக்க, உணவை வீண்செய்ய நாம் துணைபோகலாமா? உணவை வீணாக்குவது சமையல் கலைஞர்களின் உழைப்பை அவமதிப்பது ஆகாதா? இந்த வாய்தானே அதற்கெல்லாம் காரணமாயிற்று? எனவே என் உதடுகள் கறுத்தன. என் வாயிலிருந்து துர்நாற்றம் வீசத் தொடங்கியது. உன்னால்தான் இப்போது இந்தத் துன்பங்களிலிருந்து மீண்டேன்!

தங்க முனிவரின் பொன்மொழிகள் பீமனைச் சிந்திக்க வைத்தன. ஆகா. ராஜகூய யாக உணவுச் சாலையில் நாம் செய்த கடும் உபசாரத்தால் அல்லவோ மக்கள் உணவுண்ண வருவதையே குறைத்துக் கொண்டார்கள்! தனது தவறைப் புரிந்துகொண்ட பீமன், முனிவரிடம் விடைபெற்று அஸ்தினாபுரம் திரும்பினான்.

‘என் தவறைப் புரிந்துகொண்டேன்!’ என்று கண்ணனைப் பணிந்து நின்றான். ‘என்னால் இரண்டு குவளைப் பாலுக்குமேல் அருந்த இயலாது. இதோ நீ கொண்டு வந்த இந்த மூன்றாவது குவளைப் பாலை எடுத்துச் செல்!’ என்று கண்ணன் சொன்னதும் உடனே பீமன் பாலை எடுத்துச் சென்றதைக் கண்டு தர்மபுத்திரர் மனம் மகிழ்ந்தது.

17

ஆடுகிறான் கண்ணன்!

அன்று இரவும் அந்த நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறதா என்று கவனிப்பதற்காக கிருஷ்ண பக்தரான ரகுநாதர் உறங்காமல் காத்திருந்தார். திருப்பதியில், கணிகை புரந்தரி வீட்டில் தானே அவர், சில நாட்களாகத் தங்கியிருக்கிறார்?

இரவு பதினொன்றரை மணி இருக்கலாம். வழக்கம்போல் புரந்தரி அழகாக ஒப்பனை செய்துகொண்டாள். கூந்தலில் பூச்சரங்களைச் சூடிக்கொண்டு, கையில் வீணையை எடுத்துக்கொண்டாள். பின் மெல்ல வாயில் கதவைத் திறந்து வீணையோடு வெளியே நடந்தாள்.

உறங்குவதுபோல் பாவனை செய்துகொண்டிருந்த ரகுநாதர் கடைக்கண்ணால் பார்த்தார். புரந்தரியின் முகத்தில் தென்பட்ட தூய ஒளியைக் கண்டு அவளை வணங்க வேண்டும்போல் தோன்றியது. வீணையோடு அவள் செல்லும் காட்சி வீணையே வீணையைத் தூக்கிக் கொண்டு நடப்பதுபோல் தோற்றமளித்தது. ஒரு சாயலில், விலைமகள் குலத்தில் பிறந்த அவள் வீணையோடு கலைமகள் போலவும் தோன்றினாள்.

அர்த்தராத்திரியில் அவள் வழக்கம்போல் அன்றும் எங்கோ செல்வது கண்டு அவர், சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்....

கர்நாடக சங்கீதத்தில் பெரும்புலமை பெற்றவர் ரகுநாதர். புரந்தரியின் பாட்டு அவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டுவிட்டது. கோடிக் குயில்களின்

குரலைச் சேர்த்துக் குழைத்தாலும் அவளது ஒரு குரலின் தேனினிமைக்கு ஈடாகாதே?

ரகுநாதர் கர்நாடக இசை வல்லுநர் மட்டுமல்ல, திருப்பதிக்கு ஏழுமலையானை தரிசனம் செய்ய அவர் வந்திருப்பதும் அவரது சொந்தப் பிரதேசமான கர்நாடக மாநிலத்திலிருந்துதான்.

ஏழுமலையானை தரிசனம் செய்வது அவரது வாழ்நாள் வேட்கை. இப்போதுதான் வேளை வாய்த்தது. வெகுநாள் பயணம் செய்து திருப்பதி வந்துசேர்ந்தார். ஏழுமலையானை தரிசித்தார். வேங்கடவன், இன்னும் கொஞ்சநாள் இங்கேயே இருந்து என்னைக் கண்ணாரக் காண் என்று சொல்வதுபோல் நகைத்தான். அவருக்கு வேங்கடவனை உடனே பிரிய மனமில்லை.

ஆனால் திருப்பதியில் எங்கே தங்குவது? அவர் தங்குமிடம் தேடித் தவித்தபோதுதான் அந்த மதுர கானம் செவியில் விழுந்தது. யார் இந்த தெய்விகக் குரலுக்குச் சொந்தக்காரர் என்றறியும் விருப்பத்தோடு, குரல் வந்த வீட்டில் படியேறினார்.

அங்கே ஓர் இளம்பெண் இசையாராதனை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தாள். கையில் வீணையை மீட்டியவாறு அவள் பாடியபோது எது வீணையின் நாதம், எது அவள் குரல் என்று கண்டறிவது சிரமமாக இருந்தது!

நெற்றியில் திருமண் துலங்க, அவர் வீட்டின் உள்ளே வந்தது கண்டு அவள் வீணையைக் கீழே வைத்துவிட்டு அவரை நமஸ்கரித்தாள்.

‘சுவாமி! என் பெயர் புரந்தரி. வேங்கடவனின் அடியாள் நான். ஒரு கிருஷ்ண பக்தை. திருமால் அடியவரான தங்கள் வருகையால் என் இல்லம் புனிதமடைந்தது.’

‘பெண்ணே! உன் குரலும் இசையும் பிரமாதம். நான் கர்நாடகப் பிரதேசத்திலிருந்து வேங்கடவன் தரிசனத்திற்காகத் திருப்பதி வந்தேன். நானும் இசைப் பாடல்களால் கண்ணனை ஆராதிப்பவன் தான். நீ பாடியும் யாழிசைத்தும் ஆராதிக்கிறாய். நான் எழுதியும் பாடியும் போற்றுகிறேன். திருப்பதியில் மேலும் சில நாட்கள் தங்கி வேங்கடவனைக் காண ஆவல். ஆனால் எங்கு தங்குவது என்றுதான் தெரியவில்லை.’

‘என் இல்லத்திலேயே தங்கலாமே சுவாமி? ஆனால் என் குலம் விலைமகளிர் குலம். என் குலம் கருதித் தாங்கள் தயங்குவீர்களோ என்னவோ?’

‘கிருஷ்ண பக்தர்கள் அனைவரும் ஒரே குலம்தான் பெண்ணே! நீ என் மகளைப் போன்றவள். இங்கேயே சில நாட்கள் தங்கிக் கொள்கிறேன். உன் பக்தி கலந்த பாடல்கள் என் செவிக்குணவு.’

‘வயிற்றுக்குணவு பற்றியும் கவலை வேண்டாம். எனக்குத் தயார் செய்வதில் உங்களுக்கும் சிறிது பரிமாறக் கிட்டுவது என் பாக்கியம்!’

இப்படியாக அவர் அங்கே தங்கலானார். புரந்தரியின் விருந்தோம்பலோடு, வேங்கடவன் தரிசனமும் அடிக்கடி கிட்டியது. ‘கலிநாளுக்கிரங்கி கல்லிலே இறங்கி நிலையாகக் கோயிலில் நிற்கின்ற’ கோவிந்தனைக் கண்டபோதெல்லாம் அவர் விழிகளில் பக்திக் கண்ணீர் பெருகியது.

எல்லாம் சரி. ஆனால் இந்தப் புரந்தரி வீட்டில் நாம் தங்கியிருப்பது சரியா? இவளோ கணிகைக் குலத்தவள். இவளைத் தேடி இரவில் யாரும் வருவார்களோ என்னவோ? நாம் இருப்பதால் அவ்விதம் அவர்களால் வரமுடியவில்லையோ? அதனால்தான் அவர்களைத் தேடி, புரந்தரி நள்ளிரவில் வெளியே செல்கிறாளோ? நள்ளிரவில் அவள் வெளியே செல்வதன் பின்னணி என்ன?...

ரகுநாதர் பல்வேறு சிந்தனைகளுடன் உறங்கிவிட்டார். மறுநாள் அவர் எழுந்திருக்கும்போது புரந்தரி, அவருக்கு உணவு தயாரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

‘புரந்தரி! நான் ஒன்று கேட்டால் நீ வெளிப்படையாகப் பதில் சொல்ல வேண்டும்!’

புரந்தரி கலகலவென நகைத்தாள்.

‘நாள்தோறும் இரவில் நான் வெளியே செல்வது பற்றிக் கேட்கப் போகிறீர்கள். அப்படித்தானே?’

ரகுநாதர் அவளது புத்திக்கூர்மையை வியந்தார்.

‘ஆம். அதுவே தான்.’

‘சுவாமி! தாங்களும் கிருஷ்ண பக்தர். நான் சொல்லும் இச்செய்தி அந்தரங்கமானது. வேறு யாருக்கும் தெரியவேண்டாம். இந்த ஊரில் மிகப் பெரிய செல்வந்தர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்கு என் பாடலில் நாட்டம். நான் பாடும்போது என் பாடலுக்கேற்ற வகையில் அவர் ஆடி மகிழ்வார். உண்மையில் அவரது தங்கை கணவர் தான் பெரிய நடனக் கலைஞர். என்றாலும் இவரும் அவ்வப்போது ஆடுவதுண்டு. நான் கணிகையர் குலத்தில் பிறந்தாலும், இந்த ஒரு செல்வந்தரை மட்டுமே சார்ந்திருக்கிறேன். எனக்குத் தேவையான எல்லாவற்றையும் அவரே தந்துவிடுகிறார். நாள்தோறும் இரவில் நான் வந்து பாடவேண்டும். அதற்கு அவர் மகிழ்ச்சியோடு ஆடுவார். இதுவே எங்களிடையேயான ஒப்பந்தம். தாங்கள் விரும்பினால் இன்றிரவு என்னுடன் வந்து அவரது நடனத்தைக் காணலாம்.’

ரகுநாதர் திகைப்புடன் கேட்டார்.

‘அவர் வீடு எங்கே இருக்கிறது?’

‘இந்த ஊரிலேயே பெரிய வீடு அவருடையதுதான்!’

அன்று நள்ளிரவில் கையில் வீணையோடு நடந்த புரந்தரியைப் பின்பற்றித் தாமும் நடந்தார் ரகுநாதர். புரந்தரி வேங்கடவன் கோயில் முன் போய் நின்றாள். அவருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. பூட்டியிருந்த ஆலயக் கதவுகள் தாமே திறந்துகொண்டன. அவள் உள்ளே புகுந்தபோது சடாரென ரகுநாதரும் உள்ளே சென்றார். ஆலயத்தின் உட்பிரகாரத்தில் ஒரு தூணின் மறைவில் காத்திருந்தார்.

புரந்தரி தரையில் அமர்ந்து வீணையை இசைத்தவாறே, கண்ணனைப் பற்றிப் பாடலானாள். அப்போது ஜல் ஜல் எனச் சலங்கைகளின் ஒலி கேட்டது. ரகுநாதர் மெதுவாகத் தூண் மறைவிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தார். அவர் உடல் புல்லரித்தது.

தலையில் மயில் பீலி. இடையில் பட்டுப் பீதாம்பரம். அதில் செருகிய புல்லாங்குழல். காதில் குண்டலங்கள். கண்விழிகள் இரண்டும் கண்ணனுக்குப் பிடித்த நாவல் பழங்களைப் போல் உருண்டன. பிள்ளையார் எறும்பு வரிசை போல் மெல்லிய புருவங்கள். நீலத்தாமரைப் பூப்போன்ற கன்னங்கள். ரோஜாப் பூப்போன்ற உதடுகள். இடுப்பில் கைவைத்துக் கொண்டு பாலகிருஷ்ணன் குதித்தபடி ஆடலானான். அவன் ஆடிய அழகில் உலகமே சொக்குமென்றால் ரகுநாதரின் மனம் சொக்காதா? ரகுநாதர் விழிகளால் அந்தக் காட்சியைப் பருகி ஆனந்தம் கொண்டார்.

சற்று நேரம் கடந்தது. புரந்தரியின் இசை நன்றாகத்தான் தேன்போல் செவிகளில் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. திடீரென அவள் சங்கீதத்தில் அபஸ்வரம் தட்டியது. ரகுநாதரின் இசை மனம் அபஸ்வரத்தைக் கேட்டுப் பதறியது. இறைவன் ஆடும்போது பாடலில் அபஸ்வரம் தட்டலாமா?

‘புரந்தரி! என்ன இது? என் கண்ணன் ஆடும்போது அபஸ்வரத்தோடு பாடுகிறாய்?’

சீற்றத்தோடு கூவியவாறே தூணின் மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்டார். கண்ணன் ஆட்டத்தை நிறுத்தினான். அவரையே கனிவோடு பார்த்தான். மறுகணம் பார்வையிலிருந்து மறைந்தான்.

‘என் கண்ணனை எங்கே காணோம்?’ ரகுநாதர் கதறி அழுதார். புரந்தரி அவரை சமாதானப் படுத்தினாள்.

‘சுவாமி. உங்கள் பக்தியின் மேன்மையை நான் அறிவேன். நீங்கள் ஒளிந்திருந்து கண்ணனைப் பார்த்தால் போதாது. நேரில் காணவேண்டும்

என விரும்பினேன். கண்ணனும் உங்களை நேரில் பார்த்துத் தன் கட்டாட்சத்தை உங்களுக்கு அருள வேண்டும் என்றும் எண்ணினேன். என் இசையின் அபஸ்வரம், அறியாமல் தானாக நேர்ந்ததல்ல சுவாமி. அறிந்து நானே உண்டு பண்ணியது. உங்கள் இசைமனம் அபஸ்வரத்தைத் தாங்காது என்பதை அறிவேன். நான் எதிர்பார்த்தது போலவே நீங்கள் தூண் மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்டு நேரில் வந்து கிருஷ்ண தரிசனம் பெற்றீர்கள். தூணிலிருந்து கண்ணன் மட்டும் தான் நரசிம்மமாக வெளிப்படுவானா என்ன? தூண் மறைவிலிருந்து பக்தரும் கூட வெளிப்படலாம் அல்லவா?

புரந்தரி கலகலவென மகிழ்ச்சியுடன் நகைத்தாள்.

‘எனக்குக் கிருஷ்ண தரிசனம் செய்துவைத்த நீயே என் குரு. இனி ரகுநாதன் என்ற என் பெயரை உன் நினைவாக புரந்தரதாசன் என்று மாற்றிக் கொண்டுவிட்டேன்!’ என்று சொல்லி நெகிழ்ந்தார் புரந்தரதாசர். ‘தாசி குலத்தைச் சேர்ந்த எனக்கும் ஒரு தாசரா! எல்லாம் கண்ணன் அருள். குலம்பாராது அருள்செய்பவன் அல்லவா அவன்!’ என நெகிழ்ந்தாள் புரந்தரி.

18

கண்ணனுக்கும் ஒரு சபரி!

அந்த அர்ச்சகர் வழக்கம்போல் அன்றும் திகைத்தார். அவரது பக்தி மனம் பதறியது. அன்றும் கிருஷ்ண விக்കிரகத்தின் காதோரத்தில் கொஞ்சம் சாணி அப்பியிருந்தது. யார் செய்கிறார்கள் இந்த அபசாரத்தை?

நாள்தோறும் இரவு, கோயிலைப் பூட்டிக் கொண்டுதான் வீடு செல்கிறார். மறுநாள் அதிகாலை ஆலயக் கதவைத் திறந்து மூல விக்കிரகத்தைப் பார்த்தால் கண்ணன் திருவுருவத்தில் காதோரம் கொஞ்சம் பசுஞ்சாணி. எத்தனையோ நாட்களாக இப்படி நடந்துகொண்டிருக்கிறது. யாரிடம் போய்ச் சொல்வது இதை?

எப்படியெல்லாமோ கண்காணித்துப் பார்த்தார். ஆனால் அது நிகழ்வதன் பின்னணியில் உள்ள சூட்சுமத்தைக் கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை.

பூட்டிய கோயிலுக்குள் யாரும் நுழையவே முடியாதே? யார் எப்படி உள்ளே வந்து இதைச் செய்கிறார்கள்?

அர்ச்சகர் தண்ணீர் விட்டு கல் விக்കிரகத்தை அபிஷேகம் செய்தவாறே 'கண்ணா! என் பக்தியில் ஏதும் கோளாறா? நான் சரியான நியம நிஷ்டைகளுடன் பூஜை செய்யவில்லையா? கோயில் பூட்டுக்கு வேறு சாவி கூடக் கிடையாதே? இருக்கும் ஒரே சாவி என்னிடம்தான் இருக்கிறது. அதையும் வீட்டில் என் தலைமாட்டில் வைத்துக் கொண்டுதான் தூங்குகிறேன். அப்படியிருக்க, எப்படி இவ்வாறு

நடக்கிறது? உனக்கு நாள்தோறும் சந்தனக் காப்புச் சார்த்துகிறேன். காலையில் வந்துபார்த்தால் உன் காதோரத்தில் கொஞ்சம் பசுஞ்சாணி. ஏன் இப்படி?' என்று அரற்றினார்.

அபிஷேகத்தை முடித்து, கண்ணனுக்கு அலங்காரம் செய்தார். மக்கள் கோயிலுக்கு வரத் தொடங்கினார்கள். அதன்பின் அர்ச்சனை, ஆராதனை என வழக்கமான நடவடிக்கைகளில் பொழுது சென்றது.

இரவு கோயிலைப் பூட்டும்போதுதான் பார்த்தார். நாள்தோறும் வரும் ஒரு முதாட்டி அன்றும் வந்திருந்தாள். தளர்ந்த தேகம். வயோதிகம் தன் கடந்த காலக் கதையை அவளது முகத்தில் சுருக்கங்களால் எழுதியிருந்தது.

கிருஷ்ண விக்கிரகத்தைப் பார்த்தவாறே கண்ணர் மல்க அமர்ந்திருந்தாள். அவள் முகத்தில் அப்படியொரு பரவசம்.

அர்ச்சகருக்கு முதாட்டியிடம் விசேஷப் பரிவு உண்டு. பல்லாண்டுகளாக நாள்தோறும் ஆலயத்திற்கு வருபவள். அர்ச்சகர் பிரியத்தோடு கேட்டார்:

‘பாட்டி! இன்று என்ன வேண்டிக் கொண்டாய்?’

‘நேற்று என் கண்ணன் நிறைய வெண்ணெய் சாப்பிட்டுவிட்டான். கண்ணன் அருளால் அந்த வெண்ணெயெல்லாம் அவனுக்கு ஜீரணம் ஆகவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டேன்.’

அர்ச்சகர் சிரித்தார்.

‘அதில்லை பாட்டி. உனக்காக ஏதாவது வேண்டிக் கொண்டாயோ?’

‘எனக்கென்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது இப்போது? போகப் போகிற கட்டை. என் பிள்ளை கண்ணன் செளக்கியமாக இருந்தால் போதாதா? ஏராளமான பேர் அதுவேண்டும் இதுவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். கண்ணன் வலக்கரம் உயர்த்தி ஆசீர்வதித்துக் கொண்டே இருக்கிறான். அவனது வலது கை வலிக்காதோ? இவர்கள் தங்களுக்கான வேண்டுதலைக் கொஞ்சமாவது நிறுத்தினால் தானே அவன் தன் கைக்குச் சற்று ஓய்வு கொடுக்க முடியும்? ஏற்கெனவே பாஞ்சாலிக்குப் புடவை வழங்கியும் அர்ச்சனனுக்குத் தேரோட்டியும் அவன் கை வலித்திருக்கும். புல்லாங்குழல் அதிக கனமில்லாததுதான். என்றாலும், ஓயாமல் அதைக் கையில் பிடித்து உதட்டருகே வைத்து ஊதிக் கொண்டிருந்தால் அந்தக் கரம் என்னாவது? இதையெல்லாம் யாராவது நினைத்துப் பார்க்கிறார்களா? இவற்றைக் கொஞ்சம் நிறுத்திவிட்டு ஓய்வெடு என்றால் அவன் கேட்பதில்லை. நம் பேச்சை அவன் எங்கே கேட்கிறான்? அவன் பேச்சைத்தான் கீதை என்று உலகம் கொண்டாடிக் கேட்கிறது. நான் அவனிடம் எனக்கென்று எதுவும் வேண்ட மாட்டேன்.

எனக்கு வலக்கரம் உயர்த்தி ஆசிகூறி அதனால் அவன் கை வலி இன்னும் சற்றுக் கூட வேண்டாம்!

அர்ச்சகர் பாட்டியின் பேச்சை ரசித்துக் கேட்டார். கண்ணனை எவ்வளவு உண்மையாக நம்புகிறாள் இவள். படிப்பறிவில்லாத ஏழைக் கிழவி. ஆனால் எத்தனை பக்தி! நாள்தோறும் என் கண்ணன் காதில் சாணியை அப்புகிறவன் எப்படிப் பக்தி செய்வது என்பதை இந்தப் பாட்டியிடம் கற்றுக் கொள்ளட்டும்.

அர்ச்சகர் ஆலயக் கதவைப் பூட்டலானார். முதாட்டி கண்ணனை நமஸ்கரித்துவிட்டு, தளர்ந்த நடையோடு வீடு நோக்கிச் செல்லலானாள்....

அன்றிரவு அர்ச்சகர் கண்ணனது காதோரச் சாணியின் மர்மம் அறியாமல் புரண்டு புரண்டு படுத்தக் கொண்டிருந்தார். பின் எப்போது தூங்கினார் என்று தெரியாமலே தூங்கிப்போனார்.

கலகலவென நகைத்துக் கொண்டு கண்ணன் அவரது சொப்பனத்தில் வந்தான்.

‘அர்ச்சகரே! உம் பக்தியில் எந்தக் கோளாறும் இல்லை. என் காதில் ஒட்டிக்கொள்ளும் சாணி நீங்கள் எனக்குச் சார்த்தும் சந்தனத்தை விடவும் புனிதமானது. அதன் மகிமையை அறிய இப்போது உங்கள் உடலை விட்டு விலகி சூட்சும சரீரம் அடையுங்கள். முதாட்டி இல்லத்தின் உள்ளே சென்று நடப்பதைப் பாருங்கள். பிறகு மறுபடி உடலுக்கு நீங்கள் வந்துவிடலாம்!’

மறுகணம் அர்ச்சகரின் உடல் கட்டையாய்க் கிடக்க அவரது சூட்சும சரீரம் வெளியே சென்றது. முதாட்டி இல்லத்தில் திறந்திருந்த சாளரத்தின் வழியாக நுழைந்தது. அர்ச்சகர் முதாட்டியின் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்கலானார்.

பாட்டி இரவு தாமதமாக உறங்கப் போனாள். அதற்குமுன் தோத்திரங்களைச் சொன்னபடி, அடுப்பைச் சாணியால் மெழுகினாள். மெழுகிய பின்னரும் கொஞ்சம் சாணி அவள் கரத்தில் எஞ்சியிருந்தது. ‘சர்வம் கிருஷ்ணார்ப்பணம்!’ என்று மனப்பூர்வமாக வாய்விட்டுச் சொன்ன அவள் சாணித் துணுக்கைச் சாளரத்தின் வழியே வீசினாள். என்ன ஆச்சரியம்! அர்ச்சகரின் சூட்சும சரீரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே சாணி பூட்டிய கோயிலின் உள்ளே புகுந்து கண்ணன் காதில் ஒட்டிக் கொண்டது!

நன்கு உறங்கிய அவள், அதிகாலையில் மெல்லக் கண்விழித்தாள். ‘கண்ணா! நீ நன்றாகத் தூங்கினாயா? நேற்று குளிர் அதிகம். போர்வை போர்த்திக் கொண்டு தானே தூங்கினாய்?’ என்றவாறே தன் பாயையும்

போர்வையையும் மடித்து வைத்தாள். வாய் கொப்பளித்து, முகத்தைத் தாய்மை செய்துகொண்டு வந்தாள். 'தண்ணீர் இன்று குளிர்ச்சியாக இருக்கிறது கண்ணா. உடம்புக்கு ஆகாது. நீ வெதுவெதுப்பான நீரில் முகம் கழுவிக்கொள். இன்று உனக்காக புள்ளிவைத்துக் கோலம் போடப் போகிறேன்!' என்ற பாட்டி கோல மாவோடு வாயிலுக்கு வந்தாள்.

ஒவ்வொரு புள்ளி வைக்கும்போதும் 'கிருஷ்ணா! முகுந்தா! முராரே!' என்று கண்ணன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டே புள்ளி வைத்தாள். பின் கண்ணனைப் பற்றிய தோத்திரங்களைச் சொல்லியவாறே இழையிழுத்துக் கோலம் போட்டாள். தொடர்ந்து தோத்திரங்களைச் சொன்னபடி, அடுப்பு முட்டிச் சமைக்கலானாள்...

உறக்கம் கலைந்து எழுந்தார் அர்ச்சகர். நடந்ததெல்லாம் கனவா நனவா? அன்றும் கோயிலுக்குப் போனார். கண்ணன் சிலையின் காதுகளில் ஓட்டியிருந்த சாணியைப் பார்த்ததும் அவர் மனம் பக்தியில் தழுதழுத்தது. அதை உன்னதமான பிரசாதம் என்று கருதி வாழையிலையில் மடித்து இடுப்பு வேட்டியில் செருகிக் கொண்டார். அன்று மாலை முதாட்டிக்காகக் காத்திருந்தார். ஆனால் அவள் வரவில்லை...

அன்றிரவும் அவர் சொப்பனத்தில் கண்ணன் வந்தான்:

'அர்ச்சகரே! நீங்கள் எடுத்துவந்த சாணி உன்னதமான பிரசாதம். ஜாக்கிரதையாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இனி அது கிடைக்காது.'

'ஏன்?' வியப்போடு கேட்டார் அர்ச்சகர்.

'நாளை அவள் ஆன்மா என்னை வந்து சேர்கிறது. இன்று அவளுக்கு உடல் நலமில்லை. அதனால் தான் அவள் கோயிலுக்கு வரவில்லை. நாளை அதிகாலையில் கோயிலுக்கு வருவதற்கும் முன்பாக நீங்கள் அவள் இல்லம் செல்லுங்கள். அங்கே மக்கள் கூடியிருப்பார்கள். மற்றவர்களுக்குத் தெரியாத சில காட்சிகள் உங்களுக்கு மட்டும் தெரியும். சுயநலமின்றி, தாய்ப்பாசத்தோடு என்னை நேசித்த அவள் பக்தியின் பெருமையை நாளை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்வீர்கள்!...

அர்ச்சகர் திடுக்கிட்டு எழுந்தார். அதன்பின் உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. மறுநாள் காலை முதாட்டியின் இல்லத்திற்கு விரைந்தார். கூடியிருந்த மக்களை விலக்கியவாறு உள்ளே சென்றார். பாயில் அவள் உடல் கிடத்தப்பட்டிருந்தது. அவள் ஆன்மா அப்போதுதான் உடலை விட்டுப் பிரிந்திருந்தது. அவள் ஆன்மாவை அழைத்துச் செல்ல விண்ணிலிருந்து புஷ்பக விமானம் வருவது அவர் கண்ணுக்கு மட்டும் தெரிந்தது. கிழவியின் ஆன்மா பேசிய பேச்சை அவர் கேட்டார்.

‘இந்தப் புஷ்பக விமான அந்தஸ்தெல்லாம் ஏழைக் கிழவியான எனக்கெதற்கு? என் பிள்ளை கண்ணனை எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் அதுபோதும் எனக்கு!’

முதாட்டியின் சுயநலமற்ற பக்தியின் முன் நிற்க வெட்கப்பட்டதுபோல் புஷ்பக விமானம் கண்ணன் ஆலயச் சுவரில் மோதி தூள்தூளாகியது. முதாட்டியின் ஆன்மாவைத் தேடிக் கண்ணனை வந்தான்.

‘என் தாய் அல்லவா நீ? எப்போதும் நீ சொல்வதைக் கேட்டு அதன்படி நான் நடக்கவேண்டுமே?’ என்ற கண்ணன் அந்த ஆன்மாவை இரு குண்டலங்களாக்கித் தன் செவிகளில் அணிந்துகொண்டான். குண்டலங்கள் தாய்ப்பாசத்தோடு அவன் செவிகளில் பேசத் தொடங்கின.

அர்ச்சகர் தம் இல்லத்திற்குச் சென்று குளித்துவிட்டு அவசர அவசரமாகக் கோயிலுக்குச் சென்றார். கண்ணன் விக் கிரகத்தை வியப்போடு பார்த்தார். எந்த இடத்தில் சாணித் துனுக்கு நாள்தோறும் இருக்குமோ அந்த இடத்தில் இப்போது இரு காதுகளிலும் இரு அழகிய குண்டலங்கள் தென்பட்டன. சுயநலமற்ற ஏழைக் கிழவியின் பக்தியை அங்கீகரித்த கண்ணனை வணங்கிய அவரது கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது.

17916

19

காணும் இடமெல்லாம் கண்ணனே!

பண்டரிபுரத்தில் விட்டலனது சன்னிதியில் தம்மை மறந்து பாண்டூரங்கனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் நாமதேவர். அந்தக் கிருஷ்ண விக் கிரகத்தின் எழிலில் மனம் பறிகொடுத்து நின்றிருந்தார்.

நாமதேவருக்கு இன்றைக்கெல்லாம் இருந்தால் சுமார் இருபத்தைந்து வயதிருக்கலாம். அவ்வளவுதான். ஆனால் இந்தச் சிறிய வயதிற்குள் கண்ணன் மேல் எத்தனை பக்தி!

ஊரும் உலகமும் அவரைப் புகழ்ந்தது. அந்தப் புகழ்ச்சி அவர் மனத்தில் நம்மை மிஞ்சிய பக்தன் யாருமில்லை என்ற கர்வத்தைத் தந்தது. அந்தக் கர்வம் என்ற உணர்வை மட்டும் விட்டுவிட்டுப் பார்த்தால் உண்மையிலேயே நாமதேவருக்கு இணையான பக்தர் இல்லைதான்.

பாண்டூரங்கன் அவரை எப்படித் திருத்துவது என்று சிந்தித்தவாறு அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இறைச்சக்தி கிருஷ்ணரைத் தவிர வேறு வடிவத்தில் கிடையாது என்று நினைக்கிறார் அவர். அவ்விதம் நினைத்தால் அது, பல வடிவங்கள் எடுக்கக் கூடிய இறையாற்றலை ஒப்புக் கொள்ளாததாக அல்லவா ஆகும்?

பண்டரிபுரத்தைத் தவிர வேறு திருத்தலமே கிடையாது என்றும் திடமாகக் கருத்து வைத்திருக்கிறார். அதுவும் சரியல்லவே?

உலகெங்கும் பரந்துள்ள கடவுள் சக்தி ஒரே ஊரில் மட்டுமே கட்டுண்டு கிடப்பதாக நினைப்பதும் மூடத்தனம் தான் அல்லவா?

நாமதேவரின் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த இன்னொரு பக்தரான ஞானதேவர் அன்று பண்டரிபுரம் வந்திருந்தார். முக்தா என்ற ஒரு சகோதரியும் நிவ்ருத்தி, ஸோபானர் ஆகிய இரு சகோதரர்களுமாக அவர்கள் மொத்தம் நான்குபேர். நால்வரும் இறைபக்தியில் தோய்ந்த உயர்நிலை அடியவர்கள். எல்லோருமே இருபத்தைந்து வயதிற்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள். ஞானதேவர் தம் தாய்மையை நிரூபிப்பதற்காக ஒருமுறை எருமையைப் பேசவைத்த பெருமைக்குரியவர்.

நாமதேவர், ஞானதேவர் இருவரும் ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் கேள்விப்பட்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் சந்தித்துக் கொள்வது அதுதான் முதல்முறை. ஞானதேவரைவிடச் சற்று வயதில் மூத்தவரான நாமதேவரைத் தன் சகோதரர்களோடும் சகோதரியோடும் தேடிச்சென்று வணங்கினார் ஞானதேவர்.

நாமதேவரும் பதிலுக்கு வணக்கம் தெரிவித்திருக்கலாம். ஆனால் அவர் அப்படிச் செய்யவில்லை. ஞானதேவரின் வணக்கத்தை அங்கீகரிப்பதுபோல் பேசாமல் வெறுமே நின்றுவிட்டார்.

என்னதான் கிருஷ்ண பக்தர் என்றாலும் தம்மைவிட வயதில் குறைந்தவரை வணங்குவதாவது! இவர்கள் நால்வரும் பல தலங்களுக்கு யாத்திரை போய்விட்டு வந்திருக்கலாம். இருக்கட்டுமே! எல்லாத் தலத்தையும் விட உயர்ந்த தலம் பண்டரிபுரம் அல்லவா? நான் இங்கே பற்பல ஆண்டுகளாக வசிக்கிறேனே! என் பாண்டிரங்கனை மனமார வழிபடுகிறேனே? என் கிருஷ்ணன் எனக்கு நேரில் காட்சி தருகிறான் என்ற விஷயம் இவர்களுக்குத் தெரியுமோ இல்லையோ? பண்டரிபுரத்தில் உள்ள கிருஷ்ணனை பக்திசெய்யும் பக்தர்களுக்கு இணையானவர்கள் உலகில் வேறு யார் உண்டு?

ஆணவத்தால் நாமதேவரின் தலை சற்று நிமிர்ந்தது.

நாமதேவரை வணங்கிய ஞானதேவர் தம் உடன் பிறப்புகளையும் வணங்கச் சொன்னார். அவரது சகோதரர்கள் இருவரும் வணங்கினார்கள். ஆனால் சகோதரி முக்தா வணங்கவில்லை. அவள் குறும்பு கொப்பளிக்கும் விழிகளோடு நாமதேவரைப் பார்த்தவாறிருந்தாள். நாமதேவரின் உள்ளத்தில் ஓடும் ஆணவம் மிக்க சிந்தனைகளை அவளது உள்மனம் புரிந்துகொண்டுவிட்டது.

‘அண்ணா! சந்தன மரத்தை விஷச் செடி சுற்றிக் கொண்டிருந்தால் அது சந்தன மரமே என்றாலும் பயன்படுமா? நாமதேவர் என்ற சந்தன

மரத்தை கர்வம் என்ற விஷச் செடி சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. நான் இவரை வணங்கினால் அந்த விஷச் செடியையும் வணங்கியதாக ஆகும். விஷச் செடிக்கு என்றும் நான் வணக்கம் தெரிவிக்க மாட்டேன்.

அந்தப் பெண்ணின் துடுக்கான பேச்சு நாமதேவர் மனத்தில் சுருக்கென்று தைத்தது. அவர் பேசாதிருந்தார். ஆனால் ஞானதேவர் தன் தங்கையிடம் அறிவுறுத்தலானார்.

‘முக்தா! நம்மைவிடச் சற்று வயது கூடியவர் அவர். மூத்தவர்களை அவர்களது வயதிற்காக வணங்குவதுதானே பண்பாடு?’

‘இருக்கலாம். ஆனால் பக்தியுலகில் வயது கணக்கில் வருவதில்லை. பக்தியின் ஆழம் மட்டும்தான் கணக்கில் கொள்ளப்படும். பக்தி என்ற பாற்குடத்தில் ஒருதுளி ஆணவம் என்ற விஷம் கலந்தாலும் பால் பயன்படாது. அண்ணா! இவர் பக்தர் தான். அந்த மரியாதை இவரிடம் எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இவர் இன்னும் பக்குவம் அடையவில்லை. பக்குவத்தைச் சோதித்துப் பார்க்கக் கோராகும்பரைத் தான் அழைக்கவேண்டும். கோராகும்பரே! எங்கிருக்கிறீர்கள்? இங்கே சற்று வாருங்களேன்.’

கோராகும்பர் பண்டரிநாதர் மேல் பக்திகொண்ட இன்னொரு பரமபக்தர். குயவர் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர். பாணைகளை சூளையில் வைத்துப் பக்குவப்படுத்துவதில் தேர்ந்தவர். கோராகும்பர் முக்தாவின் அழைப்பைக் கேட்டு ஓடிவந்தார். முக்தா பேசலானாள்:

‘கோராகும்பரே! இங்கே நாங்கள் நால்வரும் நாமதேவரும் சேர்த்து மொத்தம் ஐவர் இருக்கிறோம். எங்களின் மூளை என்கிற பாணையில் எந்தப் பாணை பக்குவமில்லாததால் உடையக் கூடியது என்று கொஞ்சம் தட்டிப் பார்த்துச் சொல்லுங்கள்!’

கோராகும்பர் தன் கைகளால் ஒவ்வொருவர் தலையையும் தட்டிப் பார்க்கலானார். நாமதேவர் தலையைத் தட்டியபோது அதன் உள்ளிருந்த ஆணவம் ணங்கென்று ஒலி எழுப்பியது!

‘நாமதேவர் மூளையைக் கொஞ்சம் வாழ்க்கை என்கிற சூளையில் வைத்து எடுக்க வேண்டும். அது இன்னும் சரியாக வேகவில்லை.’

‘எதிர்காலத்திலேனும் அது வேகுமா? பயன்படுமா?’

‘சொல்ல முடியாது. கிருஷ்ணன் அருளிருந்தால் வேகலாம். இல்லாவிட்டால் கட்டை வேகும்வரை அது வேகாமலும் போகலாம்!’

சொல்லியவாறே கோராகும்பர் பண்டரிநாதனது நாமங்களை உச்சரித்தவாறு விடைபெற்றுச் சென்றார். ஞானதேவரும் அவரது சகோதர சகோதரிகளும் கூட கிருஷ்ணரது திருநாமங்களை இசைத்தவாறு அடுத்த

திருத்தலத்தைத் தரிசிப்பதற்காக, அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றார்கள். நாமதேவர் மட்டும் அதே இடத்தில் நெருப்பின் மேல் நிற்பதுபோல் நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் நெஞ்சம் குடாகியிருந்தது.

ஞானதேவர் உள்ளிட்ட நால்வரும் சரி, கோராகும்பரும் சரி. உலகத்தினர் போற்றும் உன்னத பக்தர்கள் அல்லவா? அவர்கள் என்னைச் சரிவர மதிக்கவில்லையே? கண்ணனையே நேரில்கண்ட என் பக்திக்கு இதுதானா மரியாதை? இதைப் பற்றிக் கண்ணனிடமே கேட்டுவிட வேண்டும். நாமதேவர் கண்ணீருடன் பண்டரிநாதன் முன் போய் நின்றார். 'கிருஷ்ணா! எனக்குப் பதில்சொல்!' என்று உரிமையோடு கேட்டார்.

இருப்பில் கைவைத்தவாறு செங்கல் மேல் நின்றிருந்த கிருஷ்ணன் செங்கல்லை விட்டு இறங்கினான். நாமதேவரின் கன்னத்தில் வழியும் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டான். பின் அருள்பொங்கப் பேசலானான்:

'நாமதேவரே! ஞானதேவர் உள்ளிட்ட நால்வரும் கோராகும்பரும் என்னை உள்ளது உள்ளவாறு அறிந்தவர்கள். எல்லாத் திருத்தலங்களிலும் சிவன் உள்ளிட்ட எல்லா வடிவங்களிலும் இருப்பது நான்தான் என்பதை உணர்ந்தவர்கள். ஆனால் நீ என்னை நேரில் கண்டு பேசினாலும் என்னுடைய இந்தக் கிருஷ்ண வடிவம் தவிர இறைச்சக்திக்கு வேறுவடிவமே இல்லை என்று கருதுகிறாய். பண்டரிபுரம் என்ற திருத்தலம் தவிர வேறெங்கும் இறைவனைக் காணமுடியாது என்றும் நினைக்கிறாய். கோராகும்பர் சொன்னது சரிதான். நீ இன்னும் பக்குவம் அடையவேண்டும். விசோபாகேசர் என்ற மகானிடம் போய் சீடனாகச் சேர். நான் எங்கும் பரந்திருப்பவன் என்பதையும் நான் இல்லாத இடமே இல்லை என்பதையும் பண்டரிபுரம் நான் இருக்கும் இடங்களில் ஒன்றுதானே தவிர அதுமட்டுமே நான் இருக்கும் இடம் அல்ல என்பதையும் நீ புரிந்துகொள்வாய். அதோடு எனக்கு இந்தக் கிருஷ்ண வடிவம் மட்டுமல்ல, அந்தந்த ஜாதி மத சம்பிரதாயங்களுக்கு ஏற்றவாறு இன்னும் பற்பல வடிவங்கள் உண்டு என்பதையும் உணர்வாய்!'

சொல்லிவிட்டுக் கண்ணன் மறைந்தான். விசோபாகேசரைத் தேடிச் சென்றார் நாமதேவர்.

அந்த அடியவர் ஒரு சிவன் கோயிலில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். உறங்குகிறாரா அல்லது பாவனையா? மெல்ல அருகே சென்று பார்த்தார் நாமதேவர். என்ன அபசாரம் இது? அவரது கால்கள் சிவலிங்கத்தின் மேல் கிடந்தன.

ஆகா. சிவனும் தனது வடிவம் தான் என்றல்லவா கண்ணன் கூறினான்? சிவலிங்கத்தின்மேல் கால் படுதல் சரியல்லவே? நாமதேவர்

மெல்ல அந்தக் கால்களைப் பற்றிக் கீழே வைத்தார். அப்படி அவர் வைத்த மறுகணம் அங்கே புதிதாய் ஒரு சிவலிங்கம் தோன்றியது. அதன் மீது விசோபாகேசரின் கால்கள் விழுந்தன.

அட்டா. நாமதேவர் அந்தக் கால்களை மறுபடியும் எடுத்து வேறிடத்தில் வைக்க முனைந்தார். கால்வைத்த இடமெல்லாம் கால்களின் கீழே சிவலிங்கங்கள் முளைக்கலாயின. நாமதேவர் மாற்றி மாற்றி அவரது கால்களை எடுத்துவைத்துக் கைசோர்ந்து போனார். திகைத்தவாறு சுற்றிலும் பார்த்தார். எங்கெங்கும் சிவலிங்கங்கள்.

நகைத்தவாறே எழுந்து உட்கார்ந்தார் விசோபாகேசர். 'கிருஷ்ணனால் என்னிடம் அனுப்பப்பட்ட சீடனே! உண்மை விளங்கியதா?' என்று கேட்டார்.

'கிருஷ்ணன் எங்கும் இருக்கிறான், அவன் எல்லா வடிவங்களிலும் இருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன் குருவே!' என்று சொல்லி நாமதேவர் அவர் கால்களில் விழுந்து வணங்கியபோது, கடவுள் தத்துவம் குறித்த ஒரு பேருண்மையைத் தெரிந்துகொண்ட நிறைவில் அவர் விழிகளில் கண்ணீர் பெருகியது.

20

தேடி வந்த தெய்வம்!

புத்தம்புதிய புடவை. இதுவரை அதை ஒரே ஒருமுறை தான் கமலாபாய் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். இன்று மாலை கிருஷ்ணர் கோயிலுக்குச் செல்லும் போது இந்தப் புடவையைத்தான் கட்டிக் கொண்டு செல்லவேண்டும். சற்று விலைமதிப்புடையது. துக்காராமின் மனைவி நல்ல சேலைகளையும் கட்டுவதுண்டு என்பதைக் கோயிலுக்கு வருபவர்கள் உணரட்டுமே?

அதிக அழுக்கில்லை என்றாலும், புடவையைத் தண்ணீரில் நனைத்துத் துவைத்தாள். புடவைக்கு நோகுமோ என்பதுபோல, துவைக்கும் கல்லில் லேசாக அடித்துத் துவைக்கும் தன் செயலை எண்ணி அவளுக்கே சிரிப்பு வந்தது. புதுப்புடவை என்பதால் கைகளுக்கே புடவை மேல் பாசம் வந்துவிட்டதோ!

யாரோ ஒருவர் அவளது கணவர் துக்காராமின் கிருஷ்ண பக்திக் கீர்த்தனைகளின் ரசிகர் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்த புடவை! இல்லாவிட்டால் துக்காராம் சம்பாத்தியத்தில் விலைமதிப்புள்ள புடவையை வாங்க முடியுமா என்ன?

சம்பாத்தியம்! அந்த வார்த்தையை எண்ணியதும் கமலாபாயின் உதட்டில் கசந்த புன்முறுவல் பிறந்தது. உத்தியோகம் புருஷ லட்சணமாமே? துக்காராம் எந்த உத்தியோகத்திற்கும் போய் எதுவும் சம்பாதிக்கவில்லை. கீர்த்தனைகளை மட்டுமே பாடிக் கொண்டிருந்தால் அடுப்பில் சோறு வேகுமா? வயிறு என்று ஒன்று இருக்கிறதே?

தெரிந்தவர் ஒருவரிடம் சொல்லி, சோளக்கொல்லை ஒன்றைக் காவல் காக்கும் பணியைச் சிறிதுகாலம் முன் துக்காராமுக்கு அவள்தான் வாங்கிக் கொடுத்தாள். கிடைத்த வேலையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தெரியவேண்டாமா? பரண்மேல் ஏறி பஜனைப் பாடல்களைப் பாடினால் பறவைகள் ஆனந்தமாகத் தாளம் போட்டா கேட்கும்? அத்தனை சோளத்தையும் அவை கொத்திச் சென்றுவிட்டன. சோளக் கொல்லையின் உரிமையாளர் அவரை வேலையை விட்டு நீக்கிவிட்டார்.

கீர்த்தனை! கீர்த்தனை! எப்போதும் கிருஷ்ண பக்திக் கீர்த்தனைதான்! அவளுக்கும் கிருஷ்ண பக்தி உண்டுதான். தெய்வத்தை பக்தி செய்ய வேண்டியதுதான். ஆனாலும் இப்படியா? தெய்வம் என்றைக்குக் கண் திறக்கும்? இவள் விட்டின் வறுமை என்று மறையும்?

துக்காராமிடம் இன்னொரு சிக்கல். உயர்ஜாதி அந்தஸ்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளாமல் கீழ் ஜாதியினரையும் சமமாக வைத்து அவர்கள் முன்பாகவும் கீர்த்தனை பாடுவார். இதை எந்த உயர்ஜாதிக்காரர் ஒப்புக்கொள்வார்? அவருடைய இந்தப் போக்கால் உறவினர்கள் யாரும் அவருக்கு உதவுவதில்லை.

ஒரு பெருமூச்சுடன் புடவையைப் பிழிந்து கொல்லைப்புறக் கொடியில் உலர்த்தினாள் கமலாபாய். காற்றில் அரைமணியில் புடவை உலர்ந்துவிடும். துக்காராமைத் தேடியவாறு வாசலுக்கு வந்தாள்.

வழக்கம்போல் திண்ணையில் அமர்ந்து கீர்த்தனைகளைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார் அவர். பலர் அந்த தேவகானத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர் குரலின் இனிமையும் பக்தியின் ஆழமும் கமலாபாயையும் என்றும்போல் ஓர் உருக்கு உருக்கத்தான் செய்தன.

சம்பாதிக்காவிட்டால் போகிறது. ஆனால் ஜாதி ஆசாரம் இல்லாமல் இருக்கிறாரே? கூடியிருந்த ரசிகர்களில் பலர் கீழ்ஜாதிக்காரர்கள் தான். என்ன இப்படிச் செய்கிறீர்களே என்றால், 'கீழ்ஜாதியாவது மேல்ஜாதியாவது! ஆண்டவன் படைப்பில் எல்லோரும் ஒரே மனித ஜாதிதான்!' என்று நகைப்பார் அவர்.

பார்க்க லட்சணமான ஒரு பெண் சிறிது தள்ளி நின்று பாடல்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கிழிசல் புடவை சிரமப்பட்டு அவள் மானத்தை மறைத்துக் கொண்டிருந்தது.

'ஏன் அம்மா தள்ளி நிற்கிறாய்? இங்கே வந்து உட்காரேன்!' என்று அன்போடு அவளை உபசரித்தார் துக்காராம். கமலாபாய் 'அந்தக் கிழிந்த புடவை கட்டியிருக்கும் கீழ்ஜாதிப் பெண்ணை நன்றாக சிம்மாசனம் போட்டு உட்கார வையுங்கள்!' என்று எரிச்சலோடு நினைத்துக் கொண்டு

கழுத்தை நொடித்தவாறு, இதிலெல்லாம் எனக்கொன்றும் பங்கில்லை என்பதுபோல விறுவிறுவென்று வீட்டுக்குள் சென்றாள்.

திண்ணைக் கச்சேரி தொடர்ந்தது. ஆகா! என்ன கானம்! எல்லோரும் உருகினார்கள். கீழ்ஜாதிப் பெண்ணும் உருகினாள். 'ஜாதி வேறுபாடெல்லாம் கண்ணனிடம் கிடையாது. எல்லோரும் கண்ணனை பக்தி செய்து வைகுண்டம் செல்ல வழிகாணுங்கள்!' என்று அறிவுறுத்திவிட்டு அன்றைய பக்தியிசையை முடித்துக் கொண்டார் துக்காராம். ஒவ்வொருவராக விடைபெற்றார்கள். கீழ்ஜாதிப் பெண் மட்டும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள்.

‘ஏன் அம்மா? நீ புறப்படவில்லையா?’

‘எல்லோரும் போகட்டும் சாமி. நான் கடைசியில் போகிறேன். முதலிலேயே போனால் என் பின்னால் வருபவர்கள் என் கிழிந்த புடவையை விமர்சித்துக் கொண்டே வருவார்கள். கேட்க எனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கும்.’

‘உன்னிடம் வேறு புடவை இல்லையா அம்மா?’

‘நிறையப் புடவை இருந்தது சாமி. ஆனால் யாரோ ஒரு பெண், மானத்தைக் காப்பாற்றப் புடவை தா என்று இக்கட்டான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் என் கணவரிடம் கேட்டாள். என் கணவரோ தர்மப்பிரபு. என் புடவைகள் எல்லாவற்றையும் வாரி வழங்கிவிட்டார். எனக்கு மிஞ்சியது இந்தக் கிழிசல் புடவைதான்! என் கணவர் சின்ன வயதில் விளையாட்டாகப் புடவை திருடுவாராம். பெண்கள் குளிக்கும் இடங்களில் புடவையைத் திருடி வைத்துக் கொண்டு, அவர்கள் கெஞ்சினால் தான் தருவாராம். அப்படிப் பெண்கள் மனத்தை நோகவைத்தார் இல்லையா? அதனால் அவர் பெண்டாட்டிக்குக் கிழிசல் சேலைதான் என்று விதித்திருக்கிறது போலிருக்கிறது!’

துக்காராம் அவளது வீட்டுக் கதைகளையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டார். ‘ஒரு நிமிஷம் இரு!’ என்றவர் கொல்லைப்புறம் சென்றார். கமலாபாய் உலர்த்தியிருந்த விலையுயர்ந்த சேலையைக் கொடியிலிருந்து உருவினார். வாசலுக்கு வந்தார்.

‘அம்மா! இனி இந்தச் சேலையைக் கட்டிக்கொள். இதில் கிழிசல் இருக்காது. பெண்கள் கிழிசல் சேலையை உடுத்தக் கூடாது.’

சேலையை அவள் கையில் கொடுத்தார். அவரையே கனிவுடன் பார்த்த அவள், ‘நீங்கள் எனக்குப் புடவையைக் கொடுத்தது பற்றி உங்கள் மனைவி கோபித்துக்கொள்ள மாட்டாளா?’ என்று கேட்டாள்.

‘அவள் கோபம் எத்தனை நேரம்? பிறகு சமாதானமாகி விடுவாள். அவளிடம் கிழியாத இன்னொரு புடவை இருக்கிறது. உனக்குத்தான் இது இன்னும் அவசியம்.’

துக்காராமின் பதிலைக் கேட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே அவள் புடவையோடு விடைபெற்றாள்.

மாலைநேரம். கணவரோடு கோயிலுக்குப் புறப்பட்ட கமலாபாய் உலர்த்தியிருந்த புடவையை உடுத்திக் கொள்ளலாம் என்று கொல்லைப்புறம் போய்க் கொடியைப் பார்த்தாள்.

புடவையைக் காணோம்! கோபத்தோடு துக்காராமிடம் வந்தாள்.

‘என் புடவை எங்கே?’

‘கிழிந்த புடவையோடு ஒருபெண் என் பாட்டைக் கேட்க வந்தாள். அவளிடம் அந்தப் புடவையைக் கொடுத்தேன் கமலா! உனக்குத்தான் கிழியாத இன்னொரு புடவை இருக்கிறதே?’

குழந்தைபோல் பேசும் துக்காராமைப் பார்த்து அவளுக்குச் சிரிப்பதா அழுவதா என்று தெரியவில்லை.

சோற்றுக்கே திண்டாட்டம். ஆனால் இவரோ வள்ளல்! ஒரு சோளக்கொல்லை காவல்கார வேலையைக் கூடச் செய்யத் தெரியாத மனிதர்!

கண்ணில் துளிர்ந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்ட அவள் வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு கணவரோடு புறப்பட்டாள்.

‘அழாதே கமலா! நமக்குத் தேவையானவற்றைக் கண்ணன் கொடுப்பான்!’

கணவரிடம் ஏதொன்றும் பேசாமல் பெருமூச்சோடு கோவிலை நோக்கி நடந்தாள்.

கர்ப்பகிரகம் நோக்கிச் சென்றார்கள் இருவரும். என் கணவரை ஏன் இப்படிப் படைத்தாய் என்ற கேள்வியுடன் கண்மூடிக் கண்ணீர் வழிய நின்றாள் கமலா.

இடுப்பில் கைவைத்து நின்றிருந்த பாண்டுரங்கனும் ருக்மிணியும் நகைத்துக் கொண்டார்கள். கமலாபாய் கண்திறந்து ருக்மிணி சிலையைப் பார்த்தாள்.

அவளுக்கு அதிர்ச்சியில் தூக்கிவாரிப் போட்டது. ருக்மிணியின் சிலை கட்டிக் கொண்டிருந்தது அவள் கொடியில் உலர்த்தியிருந்த அதே புடவை தான்.

கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தாள். சந்தேகமே இல்லை. அவள் புடவையே தான் அது!

அப்படியானால் கீழ்ஜாதிப் பெண்ணாக வந்தது என் தாயார் ருக்மிணியா? தேவி. என்னை மன்னித்துவிடு. என் கணவரது மகிமை தெரியாமல் ஏதேதோ பேசிவிட்டேன். ஹுமை என்னை அப்படியெல்லாம் பேசச் செய்துவிட்டது அம்மா! கீழ்ஜாதிப் பெண்கள் உள்பட எல்லாப் பெண்களுமே உன் வடிவம் என்று என் கணவர் சொல்லும் உண்மையை இன்று உணர்ந்துகொண்டேன்.

கிருஷ்ணரையும் ருக்மிணியையும் விழுந்து வணங்கிய அவள், 'வாருங்கள் வீட்டுக்குப் போகலாம்!' என்று கணவரோடு பக்திக் கண்ணீர் வழிய வீடுநோக்கி நடந்தாள்.

வீட்டு வாசலில் ஒரு மாட்டுவண்டி நின்றிருந்தது. அதிலிருந்த இறங்கிய ஒருவர் அவர்களை நமஸ்கரித்தார். பிறகு கமலாபாயிடம் சொன்னார்:

'மறந்துவிட்டீர்களா அம்மா? நான்தான் என் சோளக்கொல்லையைக் காவல் காக்கிற வேலையை இவருக்குக் கொடுத்தேன். வேலையை இவர் சரியாகச் செய்யவில்லை என்று இவரை வேலையை விட்டு நீக்கினேன். ஆனால் என்ன ஆச்சரியம்! என் சோளக்கொல்லை முன் எப்போதும் இல்லாத அளவு பத்துமடங்கு விளைச்சல் கண்டிருக்கிறது. இவர் சாதாரண ஆள் இல்லை அம்மா! பெரிய மகான். அதுதான் ஒரு வருடத்திற்குத் தேவையான அரிசி பருப்பு உள்ளிட்ட அத்தனை தானியங்களையும் கொஞ்சம் தங்க நாணயங்களையும் என் விளைச்சலின் காணிக்கையாக அளிக்க வந்தேன்!'

கமலாபாய் திகைத்துப் போய் நின்றிருந்தாள்.

கண்ணன் தங்களைக் கவனித்துக் கொள்வான் என்று இவர் ஓயாமல் சொன்னாரே? இதோ அது உண்மையாகிவிட்டதே?

'கமலா! நாம் கொடுத்த புடவையைக் கட்டிக்கொண்டாளே ருக்மிணி. அவளைக் கட்டிக்கொண்டவன் புடவைக்கு விலையாக என்னவெல்லாம் அனுப்பியிருக்கிறான் பார்த்தாயா?' என்று துக்காராம் சிரித்தபோது கமலாபாயின் ஆனந்தமான சிரிப்பும் சேர்ந்துகொண்டது.

21

கள்வரிடமிருந்து காத்த கடவுள்!

பூந்தானம் எளிய கிராமத்து மனிதர். அதிகப் படிப்பறிவில்லாதவர். ஆனால் குருவாயூரப்பனே அவரது உயிர். எளிய நடையில் உயர்ந்த தத்துவக் கருத்துகளை உள்ளடக்கி அவர் எழுதிய ஞானப்பான பாடல்கள் மக்கள் மத்தியில் பெரும்புகழ் பெற்றிருந்தன.

அவர் ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று மாலை, அங்காடிபுரம் என்ற தன் கிராமத்திலிருந்து புறப்பட்டு குருவாயூர் நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொரு திங்கட் கிழமையன்றும் குருவாயூர்க் கண்ணனை ஆலயத்திற்குச் சென்று நேரில் பார்த்துப் பக்திப் பரவசத்தோடு துதிப்பது அவர் வழக்கம்.

ஆனால், அன்று அவர் புறப்பட்டபோது சற்று நேரமாகிவிட்டது. மெல்ல இருள் சூழத் தொடங்கிவிட்டது. காட்டு வழி. என்றாலும் அடிக்கடிப் போகிற பாதைதானே? குருவாயூரப்பன் துணையிருப்பான். மனத்திற்குள் கிருஷ்ண நாமத்தை ஜபித்தவாறு காட்டு வழியில் நடந்து கொண்டிருந்தார். யாருமற்ற தனிமை அவரைக் கொஞ்சம் அச்சுறுத்தியது.

அப்போதுதான் எதிர்பாராத அந்த விபரீதம் நேர்ந்தது. சில கள்வர்கள் கையில் வேலோடு ஓடிவந்து அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அவரிடம் எந்த விளக்கத்தையும் அவர்கள் கேட்கத் தயாராய் இல்லை. ஒரு மரத்தில் அவரைக் கட்டினார்கள். குருவாயூரப்பனே யசோதையால் உரலில்

கட்டுண்டவன் தானே என்று அவர் நினைத்துக் கொண்டார். அவரிடம் என்ன பொருள் இருக்கிறது என்று ஆராயலானார்கள்.

பூந்தானம் பொருள் பறிபோவதைப் பற்றிக் கவலைப்படுபவர் அல்லர். செல்வத்திற்கெல்லாம் மேலான செல்வமான குருவாயூர்ப்பன் அருள் போதும் என்று வாழ்பவர் அவர். ஆனாலும் அவர் கைவிரலில் ஓர் அழகிய தங்க மோதிரம் இருந்தது. அதை மட்டும் கள்வர்கள் எடுத்துக் கொண்டுவிடக் கூடாது என்று அவர் பதற்றத்தோடு பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அந்தத் தங்க மோதிரம் அவர் விரலுக்கு வந்த கதை ஒரு தனிக்கதை. அது உண்மையில் அவருடைய மோதிரமல்ல. நாராயணியம் எழுதிய நாராயண பட்டதிரியுடையது.....

மிருந்த கல்விமானான நாராயண பட்டதிரிக்குப் பூந்தானம் என்றால் சற்று இளக்காரம் தான். ஒருமுறை பூந்தானம் பாடிய 'ஞானப்பான்' பாடல்களைக் கேட்டார் அவர். 'இலக்கணமே சரிவர அமையவில்லையே? படிப்பறிவில்லாத நீங்கள் ஏன் பாட்டெழுத வேண்டும்?' என்று கேட்டு அவரைக் கிண்டல் செய்தார்.

பூந்தானத்திற்கு அளவற்ற வருத்தம். பட்டதிரி தம் பாடல்களை அங்கீகரிக்கவில்லையே? அவரே அங்கீகரிக்காதபோது பகவான் அங்கீகரிப்பானா? ஹே குருவாயூர்ப்பா! பட்டதிரி என் பாடல்களை ஏற்கும் வகையில் நீ ஏதேனும் அற்புதம் செய்யலாகாதா? பூந்தானம் உருகிக் கரைந்தார்.

மறுநாள் நாராயண பட்டதிரியின் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினான் ஒரு வாலிபன். அழகிய தோற்றம். திருத்தமான உடையலங்காரம். பார்த்தாலே மெத்தப் படித்த இளைஞன் என்பது தெரிந்தது. 'உங்கள் நாராயணியம் மிகச் சிறப்பான காவியம் என்று புகழ்ந்தார் பூந்தானம். அவர்மூலம் அதன் பெருமையறிந்து அதைக் கேட்க வந்திருக்கிறேன்!' என்றான் அந்த இளைஞன்.

பட்டதிரி மகிழ்ச்சியோடு இளைஞனை வீட்டுக்குள் அழைத்து அமர வைத்து, தம் நாராயணியத்தைப் படிக்கலானார். அவர் படிக்கப் படிக்க இடையிடையே அந்த இளைஞன் குறுக்கிட்டுக் கொண்டே இருந்தான். பல்வேறு இடங்களில் இலக்கணப் பிசகு இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டே இருந்தான். பட்டதிரியின் உள்ளம் நடுங்கியது. விழிகளில் கண்ணீர் வழியத் தொடங்கியது. என்ன தம் நூலில் இத்தனை இலக்கணத் தவறுகளா? இதை எப்படித் தாம் இதுவரை கவனியாது போனோம்? இந்த இளைஞன் எப்படி எல்லாவற்றையும் உடனுக்குடன் கண்டுபிடிக்கிறான்?

திமரென அவருக்குச் சந்தேகம் தட்டியது. 'அடேய். மாபெரும் புலவனான என் கவியில் குற்றம் காண்கிறாயே? யார் நீ?' என்று அதட்டினார். அடுத்த கணம் அந்த இளைஞன் மறைந்தான். அவன் நின்ற இடத்தில் தலையில் மயில்பீலியோடும் கையில் புல்லாங்குழலோடும் சாட்சாத் குருவாயூரப்பன் காட்சி தந்தார். 'பட்டதிரி! பூந்தானமும் நீயும் எனக்கு இரு கண்கள். பூந்தானத்தின் கவிதையில் இலக்கணம் சரிவர இல்லாமல் போகலாம். ஆனால் பூந்தானம் எழுதிய பாடல்களில் பக்தி ததும்புகிறது. பூந்தானத்தை மதிக்காதவர்களை நான் மதிக்கமாட்டேன்!' என்று அறிவித்த குருவாயூரப்பன் கண்பார்வையிலிருந்து மறைந்துபோனார்.

திகைத்த பட்டதிரி ஓடோடிச் சென்று பூந்தானத்தின் காலில் விழுந்தார். பக்தியால் விளைந்த பொறாமையும் தன்னகங்காரமும் தான், சக பக்திமானான அவரைத் தாம் மதியாது போனதற்குக் காரணங்கள் என்று சொல்லி மன்னிப்பு வேண்டினார். அவரால் அல்லவோ பட்டதிரிக்கு குருவாயூரப்பன் தரிசனம் கிட்டியது? அதைச் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்ந்த அவர், நட்பின் அடையாளமாகத் தன் விரலில் அணிந்திருந்த தங்க மோதிரத்தை பூந்தானத்தின் விரலில் அணிவித்தார்.

'எனக்கு இந்தத் தங்க மோதிரமெல்லாம் எதற்கு?' என்று கேட்ட பூந்தானத்திடம் நாம் இருவரும் நண்பர்கள் என்பதை உலகம் அறிவதற்கு என்று பதில் சொன்னார் பட்டதிரி. அந்தத் தங்க மோதிரம் எப்போதும் அவர் விரலில் தங்கி இருக்க வேண்டும் என்றும் இனி அவர் எழுதும் பாடல்களை அந்த மோதிரம் அணிந்த கையால்தான் எழுத வேண்டும் என்றும் குருவாயூரப்பனே நேரில் வந்து கேட்டால் அன்றி அந்தத் தங்க மோதிரத்தை அவர் வேறு யாருக்கும் கொடுக்கலாகாது என்றும் சொல்லி பட்டதிரி அவரைப் பெருமைப் படுத்தினார்.....

இப்போது கள்வர்கள் பூந்தானத்தைக் கட்டிப் போட்டிருக்கிறார்கள். அவரிடம் இந்த மோதிரம் தவிர வேறு செல்வம் எதுவும் இல்லை. மோதிரத்தை அவர்கள் திருடிக் கொண்டால் அந்தத் தங்க மோதிரத்தின் பொருள்மதிப்பை எண்ணி அவர் வருந்தப் போவதும் இல்லை.

ஆனால் பட்டதிரி சொன்னாரே? குருவாயூரப்பனே நேரில் வந்து கேட்டால் அன்றி யாருக்கும் கொடுக்காதீர்கள் என்று அன்போடு பேசினாரே? இப்போது இந்தத் திருடர்கள் மோதிரத்தை எடுத்துக் கொண்டால் என்ன செய்வது? பட்டதிரி எங்கே மோதிரம் என்று கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது? குருவாயூரப்பா. மோதிரத்தை எப்படியாவது காப்பாற்றிக் கொடு. பூந்தானம் மனமுருகி வேண்டினார்.

அடுத்த கணம் எதிர்பாராத விதமாக அங்கே அந்த ஊர் திவான் மாங்காட்டச்சன் குதிரை மேல் ஏறி வந்துசேர்ந்தார். கள்வர்கள் அவரைக் கண்ட மறுநிமிடமே ஓடி மறைந்துவிட்டார்கள். திவான் பூந்தானத்தை

நன்கு அறிந்தவர்தான். அவரது கட்டை உடனடியாக அவிழ்த்து விட்டார் அவர். பூந்தானத்தின் மனம் நெகிழ்ந்தது.

‘நீங்கள் செய்த இந்த உபகாரத்திற்கு நான் என்ன பிரதிபலன் செய்யப் போகிறேன்?’ என்று கையை அசைத்தும் கைவிரலை அசைத்தும் பேசினார் அவர். அப்படிப் பேசும்போது அசைந்த விரலையே பார்த்தார் திவான்.

‘என்ன மோதிரம் இது? அழகாக இருக்கிறதே? நான் செய்த உபகாரத்திற்கு நன்றியாக மோதிரத்தை எனக்குக் கொடுங்களேன்!’ என்றார் திவான். சொன்னது மட்டுமல்ல. உரிமையோடு அவர் விரலில் இருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றித் தான் எடுத்துக் கொண்டு விடைபெற்றார்!

பூந்தானத்தின் விழிகளில் கண்ணீர் அரும்பியது. திருடர்களிடம் பறிகொடுத்துவிடுவோமோ என்று அஞ்சிய மோதிரத்தை திவானிடம் பறிகொடுத்து விட்டோமே? பட்டதிரி கேட்டால் என்ன சொல்வது? பூந்தானம் உள்ளூற வருந்தியவாறே குருவாயூர் வந்து சேர்ந்தார்.

அன்று அதிகாலை. குளத்தில் குளித்துவிட்டு திவானும் பட்டதிரியும் படிகள் மேல் ஏறி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். பூந்தானம் தயக்கத்தோடு அவர்களை நோக்கிச் சென்றார். பூந்தானம் எதிர்பார்த்தபடியே அவரது விரலைப் பார்த்தார் பட்டதிரி. ‘நான் அணிவித்த மோதிரம் எங்கே?’ என்று பரபரப்போடு வினவினார். கண்ணீரோடு நடந்தவற்றைச் சொன்னார் பூந்தானம்.

அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த திவான் சீற்றமடைந்தார். ‘நீங்கள் இட்டுக்கட்டிய கதையில் என்னை ஏன் தேவையில்லாமல் இணைக்கிறீர்கள்? நேற்று முழுவதும் நான் எங்கும் செல்லவில்லையே? இங்கேயே தானே இருந்தேன்?’ என்றார் திவான்.

குழப்பத்தோடும் கண்ணீர் வழியும் கண்களோடும் பூந்தானம் நின்று கொண்டிருந்தபோது அவரை நோக்கி ஓடிவந்தார் கோயில் அர்ச்சகர். சடாரென நெடுஞ்சாண்கிடையாக பூந்தானத்தின் காலில் விழுந்தார் அவர்.

‘பூந்தானம்! எப்பேர்ப்பட்ட பக்தர் நீங்கள்? குருவாயூர்ப்பன் என் கனவில் வந்து சொன்னார். நேற்று இரவு பூந்தானத்தைக் கள்வர்களிடமிருந்து காப்பாற்றினேன் நான். அதன் பொருட்டு திவான் வடிவில் சென்றேன். அவரது மோதிரத்தை விளையாட்டாகக் கேட்டுப் பெற்றேன். நீங்கள் அதிகாலையில் நிர்மால்ய பூஜை செய்யும்போது என் பாதங்களின் மேல் ஒரு மோதிரம் இருக்கும். அதை ஜாக்கிரதையாக எடுத்துக் கொண்டுபோய் பூந்தானத்திடம் கொடுத்துவிடுங்கள்! அது அவருடையது. என் இன்னொரு பக்தரான பட்டதிரி அவருக்குப்

பரிசாய் அளித்த மோதிரம் அது! இப்படிச் சொல்லி விட்டு மறைந்தார் குருவாயூரப்பன். பூந்தானம். இந்தாருங்கள் உங்கள் மோதிரம்!

அர்ச்சகர் பூந்தானத்தின் விரலில் மோதிரத்தை அணிவித்தபோது பட்டதிரி கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது. 'தன் மோதிரத்தை அனுமன் மூலம் சீதைக்கு அனுப்பிய கடவுள் ராமனும் அவனே அல்லவா? இப்போது என் மோதிரத்தை அர்ச்சகர் மூலம் உங்களுக்கு அனுப்பிவிட்டான்!' என்று சொல்லி பட்டதிரி பூந்தானத்தை அணைத்துக் கொண்டார். தன் பக்தனைக் காப்பாற்றக் குருவாயூரப்பன் திவானான தனது வடிவத்தை அல்லவா எடுத்துக் கொண்டார் என்ற எண்ணத்தில் திவான் விழிகளில் பக்திக் கண்ணீர் பெருகத் தொடங்கியது.

22

முற்பகலும் பிற்பகலும்!

பாரதப் போர் உக்கிரமடைந்திருந்த தருணம். மாலை மங்கிய நேரம். கண்ணன் குந்தி தேவியுடனும் பாஞ்சாலியுடனும் பேசியவாறு அமர்ந்திருந்தான். கண்ணன் சொல்வதையே அமுதம்போல் பருகிக் கொண்டிருந்தார்கள் இருவரும். கண்ணனை விட்டால் அவர்கள் இருவருக்கும் வேறு யார் தான் கதி?

போரில் எத்தனை இறப்புகள்! எத்தனை உயிர்கள் பலியாகிவிட்டன! மனிதர்கள் மட்டுமல்ல, யானைகள், குதிரைகள்...இன்னும் எத்தனை நாட்கள் போர் தொடரப் போகிறதோ? இன்னும் என்னென்ன இழப்புகளையெல்லாம் தாங்க வேண்டியிருக்குமோ? குந்திதேவியிடமிருந்து ஒரு பெருமூச்சு புறப்பட்டது.

‘கண்ணா! இதெல்லாம் ஏன் நடக்கிறது?’

அங்கலாய்த்தவாறே கேட்டாள் அவள். கண்ணன் நகைத்தான். பேசாதிருந்தான். பாஞ்சாலி சலிப்புடன் சொன்னாள்:

‘தெய்வமான நீயே எங்கள் பக்கம் துணையிருக்கிறாய். அப்படியிருந்தும் ஏன் இத்தனை இழப்புகள்?’

கண்ணன் பாஞ்சாலியையே சற்றுகேள்வியோடு பார்த்தான். பின் சொன்னான்:

‘பாஞ்சாலி! ஒவ்வொரு செயலுக்கும் அதற்குச் சமமான எதிர்ச்செயல் விளையும். அந்த எதிர்ச்செயலிலிருந்து யாரும் தப்பிக்க இயலாது.

இது பிரபஞ்ச விதி. ஒரு கல்லை மேலே தூக்கிப் போட்டால் கல் கீழே விழும். ஒரு மரத்திலிருந்து கனி ஒருநாளும் மேலே பறந்துபோகாது. பூமியில் தான் விழும். இப்படி உலக இயக்கத்திற்காக எத்தனையோ விதிகள் இருக்கின்றன. தண்ணீர் என்றால் பள்ளத்தை நோக்கித்தான் பாயும். மேட்டை நோக்கிப் பாயாது. நெருப்பு என்றால் சுடத்தான் செய்யும். குளிர்ந்த நெருப்பு என்று ஒன்று எங்கும் கிடையாது. கர்மவினை என்பதும் இவற்றைப் போன்ற ஒரு விதிதான். ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்விலும் அவனறியாமல் செயல்படும் விதி இது. அதை அறிந்துகொண்டு நல்லதையே நினைத்து நல்லதையே பேசி நல்லதையே செய்து வாழ்பவர்கள் பாக்கியசாலிகள். அவர்களுக்கு நல்லதே நடக்கும்.

‘அல்லாதவர்களுக்கு என்ன நடக்கும்?’ பாஞ்சாலி யோசனையுடன் கேட்டான்.

‘அல்லாதவர்கள் கர்மவினையால் விளையும் துயரத்தை அனுபவிக்கத்தான் செய்வார்கள். இந்தப் போரில் இறக்கும் ஒவ்வொரு உயிரும் அதனதன் கர்மவினையை அனுபவித்து அதன் முடிவில்தான் இறக்கிறது! கடவுளின் திட்டப்படி நடக்கும் எதையும் நாம் ஏற்கத்தான் வேண்டும். விமர்சிக்கலாகாது. விமர்சித்துப் பயன் இல்லை.’

குந்திதேவி திகைப்புடன் கேட்டான்.

‘கர்மவினையிலிருந்து யாரும் தப்பமுடியாதா கண்ணா?’

‘யாரும் ஒருபோதும் தப்பமுடியாது. மனிதர்கள் மட்டுமல்ல. கடவுளே கர்ம வினையிலிருந்து தப்ப முடியாது. தப்பக் கூடாது. அப்போது தான் பிரபஞ்சம் சரிவர இயங்கும்!’

பாஞ்சாலி குறுக்கிட்டான்:

‘கடவுளே தப்பமுடியாது என்றால்? நீ கூடக் கர்ம வினையிலிருந்து தப்ப முடியாதா?’

‘தப்ப முடியாது என்பதல்ல. தப்ப மாட்டேன். தப்ப விரும்ப மாட்டேன். நானே ஒரு விதியை வகுத்துவிட்டு, அதிலிருந்து நானே மீறினால் விதி எப்படி நியாயமாகச் செயல்பட்டதாக ஆகும்?’

குந்திதேவி கண்ணன் பேச்சில் சந்தேகம் கேட்டான்:

‘கர்மவினை என்றால் போன ஜன்மத்தில் செய்த செயல்களின் விளைவா?’

‘இருக்கலாம். அப்படி இல்லாமலும் இருக்கலாம். இந்த ஜன்மத்தில் செய்த செயல்களுக்கு இந்த ஜன்மத்திலேயே கூட எதிர்விளைவு நேரலாம். முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும் என்பதுதான் கர்ம

வினை. முற்பகல் என்பது போன ஜன்மமாகவும் இருக்கலாம். இந்த ஜன்மத்தில் நம் ஆயுளின் முற்பகுதியாகவும் இருக்கலாம்.'

குந்திதேவி ஆவலுடன் கேட்டாள்:

'இந்த ஜன்மத்தில் செய்வதற்கு இந்த ஜன்மத்திலேயே பலன் உண்டா? அப்படியானால் இந்தப் பிறவியில் செய்த நல்லவற்றிற்கு இந்தப் பிறவியிலேயே நற்பலன் கிடைக்கும் அல்லவா?'

'கட்டாயம் கிட்டும். நீங்களெல்லாம் மிக நல்லவர்கள். அதனால் தான் என் துணை உங்களுக்குக் கிட்டியிருக்கிறது. கடவுள் துணை நல்லவர்களுக்குத்தான் உண்டு. ஆனால் ஒன்று. ஒரு தாய், தான் பெற்ற குழந்தையைப் பொறுப்பில்லாமல் தண்ணீர் தெளித்து விட்டுவிட்டாலோ தண்ணீரிலேயே விட்டுவிட்டாலோ அதற்கான தண்டனையை அவள் அடையத்தான் செய்வாள். அதிலிருந்து அவள் தப்பிக்க இயலாது. தண்ணீரில் விட்ட செயலை எண்ணி அவள் கண்களிலிருந்து இரவும் பகலும் கண்ணீர் வழிந்துகொண்டே தான் இருக்கும். இப்படி நிகழ்வதெல்லாம் தான் கர்மவினை என்கிறேன்.'

பாஞ்சாலி கண்ணன் சொன்னதை வியப்புடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் கண்ணனின் வாசகங்களைக் கேட்ட குந்தியின் விழிகளில் நீர் திரையிட்டது. அதைப் பாஞ்சாலி அறியாதவாறு முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்ட அவள் மெல்லக் கண்ணனிடம் கேட்டாள்:

'தவறு செய்தவர்கள் கண்ணீர் விட்டுக் கரைந்தால் தண்டனையிலிருந்து தப்பிக்க இயலுமா?'

'தண்டனையின் வேகம் குறைக்கப்படலாம். ஆனால் பாதிக்கப்பட்டவர் நிலைமையில் இந்தக் கண்ணீர் என்ன மாற்றத்தைச் செய்யப் போகிறது? உதாரணமாக ஒரு தாய் தன் மகனைத் துறந்துவிட்டாள் என்றால் அந்தத் தாயின் அழுகையால் மகனுக்கென்ன பயன்? அவனுக்குத் தாய்ப்பாசம் கிட்டாமல் போனது போனதுதானே?'

குந்தியிடமிருந்து ஒரு ரகசிய விம்மல் எழுந்தது. அதைப் பாஞ்சாலி அறியாமல் இருக்க அவள் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள். பின் பொதுக் கேள்வியாகக் கேட்பதைப் போல் தன் தனித்த கேள்வியைக் கேட்டாள்.

'கண்ணா! அப்படிக் குழந்தையைத் துறந்த தாய், கடவுளான உன்னைப் பிரார்த்தித்தால் அந்தக் குழந்தையும் தாயும் மீண்டும் இணைய வாய்ப்புண்டா?'

‘அந்தக் குழந்தை எப்படி இனித் தாயோடு இணையும்? ஏனென்றால் அது குழந்தை என்ற பருவத்தைத் தாண்டி இப்போது வாலிபனாக ஆகியிருக்குமே?’

‘கண்ணா! நீ அனைத்தும் அறிந்தவன். வாதம் செய்வதில் வல்லவன். பெண்ணானவள் அபலை. அவள் உலக அபவாதத்திலிருந்து தப்பிக்க வேண்டும் என்பதற்காக மனத்தைக் கடுமையாக வைத்துக்கொண்டு வேறு வழியில்லாமல் தான் தாய்ப்பாசத்தைக் கூடத் துறக்கும் முடிவை எடுப்பாள். போகட்டும். அந்தக் குழந்தை இப்போது வாலிபனாகவே இருக்கட்டும். கர்மவினை என்று சொன்னாயே? அந்தத் தாய், மனம் கசிந்து, செய்த தவறுக்கு மன்னிப்பு வேண்டினால், எதிர்காலத்தில் அந்தத் தாயும் மகனும் சேர வாய்ப்பிருக்கிறதா?’

‘சொல்ல முடியாது. வாய்ப்பிருக்கலாம். ஆனால் பகிரங்கமாக அவனைத் தன் மகன் என அந்தத் தாய் ஒப்புக்கொள்ள முன்வந்தால் கர்மவினையின் விதி தண்டனையைச் சற்றுக் குறைக்கலாம். மகனின் இறுதி நாட்களிலாவது தாய் சற்று அந்த மகனுடன் பேசவும் பாசத்தைப் பொழியவும் ஓரிரு சந்தர்ப்பங்கள் கிட்டலாம். எப்படியானாலும் மகன் மனத்தில் தாயன்பை இழந்த துயரம் இருக்கத்தானே இருக்கும்? அந்தத் துயரத்தின் தீவிரம் தாயைத் தண்டிக்கத்தானே செய்யும்?’

இப்போது பாஞ்சாலி குறுக்கிட்டாள்:

‘கர்ம வினை என்று சொல்கிறாயே? சபை நடுவே பலர் பார்த்திருக்க துச்சாதனன் என் துகிலை உரிய முற்பட்டானே? அதற்கு நான் என்ன பாவம் செய்தேன்?’

‘பாஞ்சாலி! உன் இல்லப் புதுமனை புகுவிழாவுக்கு முன்னொருநாள் துரியோதனன் வந்தானே? உனக்கு ஞாபகமிருக்கிறதா? தண்ணீர் எது தரை எது என்று தெரியாமல் அங்குமிங்கும் கால்வைத்துத் தடுமாறினான். அதைப் பார்த்து நீ சிரித்தாய். உன் வாய்த்துடுக்கு சிரிப்பதோடு உன்னை நிறுத்தவில்லை. உன் தந்தை திருதராஷ்டிரர் தான் பார்வையற்றவர் என்று நினைத்தேன், நீயுமா என்று வேறு கேட்டாய். எந்த ஆண்மகன் ஓர் இளம்பெண்ணால் இளக்காரம் செய்யப்படுவதை சகிப்பான்? உன் ஏளனச் சிரிப்பும் கேலிப் பேச்சும் துரியோதனன் மனத்தைப் பெரிதும் பாதித்தன. அவனது மனத்தின் உணர்வலைகள் காற்றில் நெடுங்காலம் மிதந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு சந்தர்ப்பம் கிட்டியபோது அந்த உணர்வலைகள் சடாரென்று துச்சாதனன் கரங்களில் ஊடுருவின. இதுதான் உனக்கு நேர்ந்த துயரத்தின் காரணம். ஆனாலும் கடவுளைச் சரணடைந்ததால் உன் தண்டனை குறைக்கப்பட்டு நீ காப்பாற்றப்பட்டாய்.’

பாஞ்சாலி திடுக்கிட்டவாறு கண்ணன் சொன்ன விளக்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். பின் பெருமூச்சோடு சொன்னான்:

‘குழந்தை நடக்கத் தெரியாமல் தடுமாறி விழுவதைப் பார்த்துத் தாய் கூடச் சிரிப்பதுண்டு. என் அறியாச் செயலுக்கு இத்தனை பெரிய தண்டனையா?’

கண்ணன் நகைத்தான்.

‘அது அறியாச் செயல் என்பதால் தான் உனக்குத் தண்டனை கிட்டவில்லை. ஓர் எச்சரிக்கை மட்டும்தான் உன் தரப்பில் செய்யப்பட்டது. உன் மானம் காக்கப்பட்டு விட்டது. ஒரு பெண்ணைப் பலரறிய மானபங்கப் படுத்துவது என்பது மகாபாவம் தான். துரியோதனன் அதைச் செய்ய முனைந்தானே? அதன் பொருட்டுத்தான் இந்தப் போர். இறுதியில் அவனுக்கான தண்டனையைக் கர்மவினை என்கிற விதி வழங்கும்!’

பாஞ்சாலி, குந்தி இருவரும் பரிதவிப்போடு கேட்டார்கள்.

‘கண்ணா! கர்மவினையிலிருந்து யாருமே தப்ப முடியாதா? உன் பக்தர்களுக்குக் கூட விதிவிலக்குக் கிடையாதா?’

கண்ணன் வலக்கரத்தில் ஏந்திய புல்லாங்குழலால் இடக்கரத்தைத் தட்டிக் கொண்டு எழுந்தான். புறப்பட எத்தனித்த அவன் சொன்னான்:

‘கடவுளுக்குக் கூடக் கர்மவினையை அனுபவிப்பதிலிருந்து விதிவிலக்குக் கிடையாது என்று சொன்னேனே? என் பக்தர்கள் என்னை பக்தி செய்வதால் கர்ம வினையின் பாதிப்பைக் குறைத்து அவர்களைக் காக்கும் பொறுப்பை நான் ஏற்பேன் என்பது நிச்சயம்.’

இப்படிச் சொன்ன கண்ணன் சொல்லாமல் ஒரு செய்தியை மறைத்தான். முந்தைய ராமாவதாரத்தில் வாலியை ராமனாக மறைந்து நின்று கொன்றது சரியல்லவே? அதனால் இப்போதைய கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஒரு வேடனால் மறைந்து நின்று தான் கொல்லப்படப் போவது உண்மை தானே? எந்தச் செயலுக்கும் எதிர்ச்செயல் உண்டு என்ற விதியில் கடவுளுக்கும் விதிவிலக்கில்லையே? கண்ணன் நகைத்தவாறே விடைபெற்றபோது குந்தியும் பாஞ்சாலியும் அவனை வணங்கி வழியனுப்பினார்கள்.

23

அந்த வரட்டிகள் அப்படித்தான்!

பன்னிரண்டு வயதேயான சிறுமி ஜனாபாய் இடுப்பில் கைவைத்து நின்றிருந்தாள். பாண்டூரங்கனின் தீவிர பக்தை அவள். எப்போதும் பாண்டூரங்கனையே சிந்தனை செய்பவள். அதனால்தான் அவனைப் போலவே அடிக்கடி இடுப்பில் கைவைத்து நிற்கத் தொடங்கிவிட்டாளோ?

ஆனால் இன்று அவள் அவ்விதம் வீட்டுக்கு வெளியே வந்து நின்றபோது அவள் முகத்தில் கடும் கோபம் தென்பட்டது. கோபம் வராதா பின்னே? அவள் வீட்டுச் சுவரில் அவள் தட்டிய வரட்டிகளையும் சேர்த்துப் பக்கத்து வீட்டுக்காரி கூடையில் அள்ளி வைத்திருந்தாளே?

‘நான் தட்டிக் காயவைத்த என் வரட்டிகளை நீ அள்ள வேண்டிய அவசியமென்ன? காய்ந்த வரட்டிகள் என் வீட்டுச் சுவரில் தானே இருந்தன? என் கூடையில் நானே வந்து அள்ளிக் கொள்வேனே? அதற்குள் உனக்கென்ன அவசரம்?’

படபடவென்று ஜனாபாய் பொரிந்ததைக் கேட்டு அடுத்த வீட்டுக்காரி கன்னத்தில் கைவைத்து ஆச்சரியப்பட்டாள்.

‘அடி அம்மா! இப்போது என்ன செய்துவிட்டேன் என்று இந்தக் கத்துக் கத்துகிறாய்? மழை வரும்போல் இருந்தது. நீயோ உள்ளே மாவரைத்துக் கொண்டிருந்தாய். காய்ந்த வரட்டி நனையப் போகிறதே என்று என் கூடையில் என் வரட்டிகளோடு உன் வீட்டுச் சுவரிலிருந்த வரட்டிகளையும் சேர்த்து

எடுத்துவைத்தேன். என் கூடையிலிருந்து பாதி வரட்டிகளை நீ எடுத்துக் கொள் என்று தானே சொல்கிறேன்? இதில் என்ன சிக்கல்?

ஆனால் ஜனாபாய் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. மீண்டும் கத்தலானாள்.

‘நல்ல நியாயமாக இருக்கிறதே? உன் வரட்டிகளும் என் வரட்டிகளும் இப்போது கலந்துவிட்டன. அதுதான் சிக்கல். நான் தட்டிய வரட்டிகளைத் தனியே பிரிக்க வேண்டும். அவைதான் எனக்குத் தேவை. உன் வரட்டிகளை நீயே வைத்துக் கொள். அவற்றில் எனக்கு அக்கறை இல்லை. என் வரட்டிகள் எதுவோ அவற்றைத் தனியே பிரித்துத்தா.’

அடுத்த வீட்டுக்காரி கவலையில் ஆழ்ந்தாள். என்ன இந்தப் பெண் இப்படி வாதம் செய்கிறது? வரட்டி எதுவானால் என்ன? அடுப்பில் போட்டால் எரியப் போகிறது. எல்லா வரட்டிகளையும் கலந்துவிட்டோம். இவள் தட்டிய வரட்டி என்பதற்கு அந்த வரட்டிகளில் என்ன கையெழுத்தா போட்டிருக்கிறாள்? ஏன் இப்படிப் பிடிவாதம் பிடிக்கிறாள்? மழையில் இவள் வரட்டி நனைந்துவிடப் போகிறதே என்று இரக்கப்பட்டு உதவி செய்யப்போய் இப்போது அது உபத்திரவமாக அல்லவா முடிந்திருக்கிறது?

ஜனாபாயின் கடந்த கால வரலாறு அவளுக்குத் தெரியும். சுமார் ஐந்து வயதிருக்கும்போது அவள் பெற்றோரோடு பண்டரிபுரத்திற்கு வந்தாளாம். பண்டரிநாதனை தரிசித்த அவள் அங்கேயே தான் தங்குவேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்தாளாம். பெற்றோர் அவளது ஆழ்ந்த பக்தியைப் பார்த்து என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் அவளை அங்கேயே விட்டுச் சென்றுவிட்டார்களாம்.

பிறகு தீவிர பாண்டிரங்க பக்தரான நாமதேவர் பண்டரிபுரக் கோயிலுக்குப் போயிருக்கிறார். அவரைப் பார்த்ததும் நீங்களே என் குருநாதர் என்று வணங்கினாளாம் ஜனாபாய். நாமதேவரின் சிஷ்யையாக அவர் குழுவில் சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே இணைந்துகொண்டு விட்டாள். இப்போது நாமதேவருக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டு அவர் வீட்டிலேயே தான் வளர்ந்து வருகிறாள்.

கடினமாக உழைக்கும் பெண். பாண்டிரங்கா பாண்டிரங்கா என்று சொல்லிக்கொண்டே மளமளவென்று அவள் செய்துமுடிக்கும் வேலைகளைப் பார்த்தால் மனத்தில் மலைப்புத் தோன்றும். யாருடனும் அதிகப் பேச்சுவார்த்தை கிடையாது. சதா பாண்டிரங்க ஜபம்தான்.

பாண்டிரங்கனின் அடியவர்கள் யார் வந்தாலும் நிமிடத்தில் விருந்துசெய்து பரிமாறிவிடுவாள். இந்தப் பன்னிரண்டு வயதில் எட்டுப் பெண்கள் செய்யும் வேலைகளை இந்த ஒரே பெண் செய்கிறதே! அக்கம்பக்கத்தில் உள்ள பெண்மணிகள் ஆச்சரியத்தில் வாயடைத்துப் போவார்கள்.

அதிகாலை வாசலைப் பெருக்கிக் கோலமிடுவதிலிருந்து பசுமாட்டின் சாணத்தால் சுவரில் வரட்டி தட்டுவது வரை யாரையும் எதற்கும் ஜனாபாய் உதவிக்கு அழைப்பதில்லை. வேலைகள் மளமளவென்று தானே நடந்துவிடும். தானே நடந்துவிடுகிறதா இல்லை பாண்டிரங்கன் வந்து யாருமறியாமல் உதவி செய்கிறானா?

நாமதேவர் வெளியே சென்று அவள் மட்டும் வீட்டிலிருந்தாலும் பூட்டிய வீட்டுக்குள் யாருடனோ ஜனாபாய் பேசும் சப்தம் கேட்கும். அக்கம்பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் கதவைத் தட்டினால் ஓடிவந்து ஜனாபாய் கதவைத் திறப்பாள். வந்தவர்கள் அங்குமிங்கும் பார்ப்பார்கள். வீட்டிற்குள் யாருமிருக்க மாட்டார்கள். 'என்ன பார்க்கிறீர்கள்?' என்று சிரித்துக் கொண்டே குறும்பாகக் கேட்பாள் ஜனாபாய். ஒன்றுமில்லை என்றவாறு வந்தவர்கள் போய்விடுவார்கள்.

ஜனாபாய் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு உள்ளே சென்றால் மறுபடியும் பூட்டிய வீட்டுக்குள் பேச்சுச் சப்தம் ஆரம்பிக்கும். தான் மாவரைக்கும் போதும் துணியுலர்த்தும் போதும் இன்னும் எந்த வேலை செய்தாலும் பாண்டிரங்கன் தன் அருகில் அமர்ந்து சுவாரஸ்யமாகப் பல கதைகளைச் சொல்கிறான் என்ற ரகசியத்தையும் அதனால் தான் அவளுக்கு அலுப்பே தெரிவதில்லை என்ற உண்மையையும் அவள் யாரிடமும் வெளிப்படுத்தியதில்லை.

அவளுக்கு எப்போதும் பாண்டிரங்கன் நினைவு மட்டும் தான். சுவரில் அவள் வரட்டி தட்டியபோதெல்லாம் வெறுமே தட்டியதில்லை. பாண்டிரங்கா பாண்டிரங்கா என்று சொல்லிக் கொண்டே தான் தட்டுவாள். நாமதேவர் அழகழகாகப் பாண்டிரங்கன் மேல் கீர்த்தனைகள் எழுதுகிறாரே? அந்தக் கீர்த்தனைகளை எப்போதும் பக்தி பொங்கப் பாடிக் கொண்டே இருப்பாள். உலகியல் விஷயங்களில் அவளுக்கு எந்த நாட்டமும் இருந்ததில்லை.

அப்படியிருக்க வரட்டிக்காக ஏன் இந்தக் கத்துக் கத்துகிறாள்? அடுத்த வீட்டுப் பெண்மணி இவள் தட்டிய வரட்டிகளை எப்படிப் பிரித்துப் பங்குபோடுவது என்றறியாமல் திகைத்து நின்றிருந்தாள்.

அப்போதுதான் நாமதேவரைத் தேடி அவரது நண்பர்களான புகழ்பெற்ற பாண்டிரங்க பக்தர்கள் வந்தார்கள். ஞானதேவர், நிவ்ருதிநாதர், சோபானர், முக்தாபாய், ராமானந்த சுவாமி என எல்லோரும் அடிக்கடி நாமதேவரைத் தேடி வருபவர்கள் தான். நாமதேவரும் அவர்களுமாக மணிக்கணக்கில் பாண்டிரங்கன் புகழைப் பேசி மகிழ்வார்கள்.

அவர்கள் அனைவரையும் வரவேற்றாள் ஜனாபாய். நாமதேவர் அருகில்தான் எங்கோ சென்றிருப்பதாகவும் அவர்கள் அவர் வரும்வரை

வீட்டில் பாண்டுரங்கக் கீர்த்தனைகளைப் பாடியவாறு காத்திருக்கலாம் என்றும் பிரியமாக அழைத்தாள்.

அதற்குள் ஞானதேவர் அங்கு நடந்த சண்டையைக் கவனித்துவிட்டார். 'ஜனாபாய்? என்ன தகராறு இங்கே?' என்று பாசத்தோடு வினவினார்.

ஓடோடி அவரிடம் வந்த அடுத்த வீட்டுப் பெண், நடந்த சங்கதி முழுவதையும் தெரிவித்தாள். 'தான் பாதி வரட்டிகளைத் தருகிறேன் என்றால் தான் தட்டிய வரட்டிகள் தான் வேண்டும் என்று ஜனாபாய் பிடிவாதம் பிடிப்பதையும்' தெரிவித்தாள்.

ஞானதேவர் நகைத்துக் கொண்டார். என்ன ஒரு புதுமையான வரட்டிச் சண்டை இது!

'ஜனாபாய்! வரட்டியில் என்ன வித்தியாசமிருக்கிறது? எல்லாம் பசுஞ் சாணத்தால் ஆனவை தானே? எந்த வரட்டியை உனக்குத் தந்தாலும் அதனால் என்ன? நீ தட்டிய வரட்டியோ பக்கத்து வீட்டு வரட்டியோ இரண்டுமே அடுப்பில் போட்டால் எரியப் போகிறது. அப்படியிருக்க நீ தட்டிய வரட்டிகள் தான் வேண்டும் என்று ஏன் இந்தப் பிடிவாதம்?'

ஜனாபாய் சற்று நேரம் மௌனம் காத்தாள். பின் மெல்லச் சொல்லலானாள்:

'அப்படியல்ல சுவாமி. இரண்டு வரட்டிகளிலும் வித்தியாசம் உண்டு. நான் வரட்டி தட்டும்போது பாண்டுரங்க நாமத்தை உள்பூர்வமாகச் சொல்லிக்கொண்டே தட்டுவேன். என் வரட்டிகள் அடுப்பில் எரியும் போது பாண்டுரங்கா பாண்டுரங்கா என்று இனிமையாகக் குரல் கொடுத்துக் கொண்டே எரியும். அந்த ஒலியைக் கேட்டு நான் மகிழ்வேன். அதனால் தான் நான் தட்டிய வரட்டிகளே வேண்டும் என்கிறேன். என் வரட்டிகளைத் தனியே பிரித்தெடுப்பது ஒன்றும் சிரமமில்லை. நீங்கள் யார் வேண்டுமானாலும் பிரித்துத் தந்துவிடலாம். எந்த வரட்டிகளைக் காதருகே கொண்டுபோனால் பாண்டுரங்க நாமத்தின் ஒலி கேட்கிறதோ அதெல்லாம்தான் என் வரட்டிகள்! நான் தட்டும்போது அந்த வரட்டிகள் நான் சொல்லும் நாமத்தை உள்வாங்கிப் பதிவு செய்துகொண்டதை நான் அறிவேன்!'

ஜனாபாயின் விளக்கத்தைக் கேட்டுப் பக்கத்து வீட்டுக்காரி உள்பட அனைவரும் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்தார்கள். ஞானதேவர், நிவ்ருதிநாதர், சோபானர், முக்தாபாய், ராமானந்த சுவாமி அனைவரும் ஒடிப்போய் வரட்டிகள் அடுக்கப்பட்ட கூடையிலிருந்து வரட்டிகளை ஒவ்வொன்றாகக் காதருகே கொண்டு போனார்கள். பக்கத்து வீட்டுப் பெண்மணியும் ஒரு வரட்டியை எடுத்துத் தன் காதருகே கொண்டுபோனாள். எல்லோர் காதுகளிலும் சாணியின் உள்ளே பதிவாகியிருந்த பாண்டுரங்க நாமம்

ஜனாபாயின் இனிய குரலில் பாண்டுரங்கா பாண்டுரங்கா என மீண்டும் மீண்டும் கேட்கத் தொடங்கியது!

இந்த அபூர்வ நிகழ்ச்சியால் மெய்சிலிர்த்தவறே அவர்கள் ஜனாபாய் தட்டிய வரட்டிகளைப் பிரித்துக் கொடுத்தபோது, இயல்பாகத் தன் வரட்டிகளை எடுத்து வீட்டுக்குள் கொண்டு வைத்துக் கொண்டாள் ஜனாபாய். பிறகு அடுத்த வீட்டுப் பெண்மணியிடம், 'நான் கோபித்துக் கொண்டதைப் பற்றித் தப்பாக நினைத்துக் கொள்ளாதீர்கள் அம்மா. நாளை கண்ணன் என்னிடம் வந்து என் நாமம் பதிவான வரட்டிகள் எங்கே என்று கேட்டால் நான்தானே மாட்டிக் கொள்வேன். அதனால் தான் கொஞ்சம் கத்திவிட்டேன்!' என்று மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டாள். அத்தனை பேரும் அவளைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டபோது அதைப் பற்றி எந்தப் பெருமையும் கொள்ளாமல் பாண்டுரங்கா பாண்டுரங்கா என்றவாறே வீட்டுக்குள்ளே நடந்தன பக்தை ஜனாபாயின் பாதங்கள்.

24

சித்துவேலைகள் ஆன்மீகமல்ல!

ஞானேஸ்வரருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அப்படியா சொன்னான் சங்கதேவ்? ஞானேஸ்வரர் பாடும் பாடல்களைக் கேட்பவர்கள் பைத்தியக்காரர்கள் என்றானாமே?

இந்தச் செய்தியைத் தன்னிடம் வந்து சொன்னவனை அன்போடு பார்த்தார் ஞானேஸ்வரர். சொன்னவன் ஞானேஸ்வரரின் தீவிர அடியவன். தன் குரு பற்றிய அவதூறைக் கேட்க நேர்ந்ததை எண்ணி அவன் விழிகளில் கரகரவெனக் கண்ணீர் வழிந்தது.

ஞானேஸ்வரர் அருகில் அமர்ந்திருந்தாள் அவருக்கிணையான பக்தையும் அவரது தங்கையுமான ஐந்தே வயதுச் சிறுமி முக்தாபாய். தன் அண்ணாவின் பக்தன் கண்ணீர் விடுவது அவள் நெஞ்சைச் சுட்டது.

‘நான் போய் நம் அடியவர்களைப் பைத்தியக்காரர்கள் என்று சொன்ன அந்த சங்கதேவைப் பார்த்து வருகிறேன் அண்ணா!’ என்று புறப்பட்டாள் அவள்.

‘சங்கதேவ் மனத்திலும் கண்ணன் தானே குடியிருக்கிறான்? அவனைச் சங்கடப்படுத்தினால் அவன் மனத்திலிருக்கும் கண்ணனைச் சங்கடப் படுத்துவதாக ஆகாதா? நீ சற்றுப் பேசாமல் இங்கேயே இரு முக்தா!’ என்றார் ஞானேஸ்வரர்.

‘நான் அவனைச் சங்கடப் படுத்துவதற்காகப் போகவில்லை அண்ணா! எல்லோர் மனத்திலும் இறைவன் தான் இருக்கிறான், எனவே யார்

குறித்தும் அவதூறு பேசல் தகாது என்பதை அவனுக்கு உணர்த்தவே போகிறேன்!

நகைத்துக்கொண்டே நடந்தாள் முக்தாபாய்.

‘போ.போ. அங்கே அவன் வீட்டு வாசலில் வரிசை வரிசையாகச் சடலங்கள் அடுக்கப்பட்டிருக்கும். அந்த உயிரற்ற உடல்களின் உறவினர்கள் நிறையப் பேர் சடலங்களைச் சுற்றி அமர்ந்திருப்பார்கள். அதையெல்லாம் பார்த்து பயந்துவிடாதே!’ என்றார் ஞானேஸ்வரர்.....

ஞானேஸ்வரர், முக்தாபாய் இருவரும் உடன்பிறப்புகள். பெற்றோர் காலமான பிறகு பக்தியில் மூழ்கி வாழ்ந்து வந்தார்கள். மிகச் சிறிய வயதிலேயே ஆத்மஞானம் பெற்ற உயர்நிலை பக்தர்கள் அவர்கள். பண்டரீபுர விட்டலனை எப்போதும் நினைத்து நினைத்து உருகுபவர்கள். எந்த சித்துகளையும் அடைவதில் ஆர்வம் கொள்ளாமல் இறைவனை அடைவதையே நோக்கமாகக் கொண்டு தவநெறியில் வாழ்பவர்கள்.

ஞானேஸ்வரர் பகவத் கீதை குறித்து மராட்டிய மொழியில் ‘ஞானேஸ்வரி’ என்ற தலைப்பில் ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறார். ஆன்மீக உலகில் பெரும் புகழ்பெற்ற நூல் அது.

அவர்களது சமகாலத்தில் வாழ்ந்த சங்கதேவ் என்பவன் ஒரு யோகி. தன் வயது ஆயிரம் என்று சொல்லிக் கொள்வான். அவன் தன் யோகப் பயிற்சிகளால் பல சித்துகள் கைவரப் பெற்றிருந்தான். உண்மையான இறை நாட்டமல்ல, மக்களைக் கவர்வதே அவனது ஆன்மீக நெறியின் நோக்கம். நீர் மேல் நடப்பது, ஆகாயத்தில் பறப்பது, நெருப்பில் குதித்து பாதிப்பில்லாமல் வெளிவருவது எனப் பல்வேறு சித்துகளைக் காட்டி மக்களைக் கவர்ந்து வந்தான் அவன்.

அவனைப் பற்றிய செய்திகள் அவ்வப்போது ஞானேஸ்வரரை எட்டுவதுண்டு. அவன் அடைந்துள்ள சித்துகளைச் சிலர் அவரிடமே வந்து சிலாகிப்பதும் உண்டு.

இத்தகைய சித்துகளால் என்ன பயன் என்று நகைப்பார் ஞானேஸ்வரர். இவ்வித சித்துகள் பலவற்றை அவராலும் செய்ய முடியும். என்றாலும் அதை அவர் வெளிப்படுத்திக் கொண்டதில்லை.

சித்துகள் மாயையின் வேலைகள் என்றும் சித்துகளில் சிக்குபவன் ஆன்மீகத்தின் அடுத்த படிநிலைக்குப் போய் இறைநிலை அடைவதில்லை என்றும் சித்துகளைப் புறக்கணித்து உண்மையான ஆன்மீக நெறியை அனுசரித்து வாழ்வதே நல்லது என்றும் அடிக்கடித் தம் பக்தர்களுக்கு அவர் அறிவுறுத்துவார்.

சங்கதேவ் சம்ப காலமாக, செத்த பிணங்களுக்கு மீண்டும் உயிருட்டும் ஒரு சித்தை வசப்படுத்தியிருந்தான். அதனால் அக்கம் பக்கமிருந்தவர்கள் எல்லாம் தங்கள் உறவினர்களில் யார் மரணமடைந்தாலும் உடலை அவனிடம் எடுத்துச் சென்று உயிருட்டச் சொல்லி வேண்டுவது வழக்கம். இதனாலேயே எப்போதும் அவன் வீட்டு வாசலில் பிணங்கள் நிறைய அடுக்கப் பட்டிருக்கும்.

சிறுமி முக்தாபாய் அவனைத் தேடிச் சென்றபோதும் அவன் இல்லத்தின் முற்றத்தில் பல சடலங்களைப் பார்த்தாள். அந்தச் சடலங்களின் உறவினர்கள் ஐந்து வயதுச் சிறுமியான முக்தாபாயிடம் 'சடலங்களின் அருகே போகாதே! நீ பயந்து விடுவாய்!' என்றார்கள்.

முக்தாபாய் சிரித்துக் கொண்டாள். ஒவ்வொரு பிரேதத்தின் காதிலும் போய் விட்டல் விட்டல் என்று கிருஷ்ணனது திருநாமத்தை ஓதினாள். மறுகணம் நிகழ்ந்த செயல் அதிசயமாக இருந்தது. எல்லாச் சடலங்களும் உயிர்பெற்று எழுந்து ஆனந்தமாக விட்டல் விட்டல் என்று பரவசத்தோடு கத்தத் தொடங்கின! இவ்விதம் சடலங்களைப் பேசச் செய்த முக்தாபாய் அந்த இடத்தை விட்டு ஓடிவிட்டாள்....

சடலங்கள் விட்டல் நாமம் சொல்வதைக் கேட்டு அங்கிருந்த மக்கள் எல்லாம் படபடவெனக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டார்கள். முக்தாபாய் சென்ற திசை நோக்கிக் கீழே விழுந்து கும்பிட்டார்கள் சிலர்.

விட்டல் நாம சப்தத்தைக் கேட்டு இல்லத்தை விட்டு வெளியே வந்தான் சங்கதேவ். என்ன நடந்தது என்று விசாரித்து அறிந்தான். அவன் மனம் உண்மையிலேயே ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்தது.

என்ன விந்தை! தான் பல்லாண்டுகளாக யோகம் செய்து கற்ற வித்தை சடலங்களுக்கு உயிருட்டுவது. அப்படியிருக்க ஓர் அறியாச் சிறுமி அநாயாசமாக சடலங்களைப் பேச வைப்பதாவது! இது எப்படிச் சாத்தியம்? பண்டரிபுரக் கண்ணனைக் கீர்த்தனைகளின் மூலம் ஆராதிக்கும் ஒரு சராசரி மனிதரான ஞானேஸ்வரருக்கு இப்படி ஒரு தங்கையா?

அவன் ஒரு முடிவு செய்தான். அவர்களை நேரில் சந்தித்துத் தன் சாகசங்களால் அவர்களை மிரள வைக்க எண்ணினான். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் தன்னை நோக்கி வரும் கூட்டம் முழுவதும் அவர்களை நோக்கிச் சென்று விடுமே? பிறகு தன் புகழ் என்னாவது?

சரி. அவர்களை எப்படிச் சென்று சந்திப்பது? தன் முதல் சந்திப்பிலேயே அவர்கள் மிரள வேண்டாமா?

யோசித்த அவன், கானகத்தை நோக்கிக் கையைத் தட்டினான். மக்கள் திகைப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே ஒரு புலி காட்டிலிருந்து உறுமிக் கொண்டு பாய்ந்து வந்தது. அது சங்கதேவ் அருகே வந்து, வாலைக் குழைத்துக் கொண்டு நாய்போல் நின்றது.

அதன் மேல் தாவி ஏறி அமர்ந்தான் சங்கதேவ். அவன் போ என்று உத்தரவு கொடுத்ததும் புலி ஞானேஸ்வரர் இருப்பிடம் நோக்கி கம்பீரமாக நடந்தது.....

ஞானேஸ்வரர் மராட்டிய கீர்த்தனைகள் எழுதியவாறு எளிய வாழ்வு வாழ்பவர். அவர் இயற்கைக் காட்சிகளை ரசித்தவாறே தன் வீட்டின் வெளியே இருந்த ஒரு குட்டிச் சுவரின் மேல் அமர்ந்திருந்தார். அவர் அருகே அப்போதுதான் சடலங்களைப் பேசச் செய்துவிட்டு வந்த அவர் தங்கை முக்தாபாயும் அமர்ந்திருந்தாள். இருவரும் கிருஷ்ண சிந்தனையில் தோய்ந்தவர்களாய் பக்திப் பெருக்கில் மெய்ம்மறந்திருந்தார்கள்.

அந்நேரத்தில் தான் திடீரென மக்களின் கூச்சல் கேட்டது. அவர்கள் இருவரும் கண்திறந்து பார்த்தார்கள். அவர்களை நோக்கிப் புலிமேல் வந்துகொண்டிருந்தான் சங்கதேவ்.

குட்டிச் சுவரில் அமர்ந்திருந்த முக்தாபாய் கடகடவென நகைத்தாள். 'அண்ணா! நாமும் அவனை எதிர்கொண்டு வரவேற்போமே!' என்றாள். சரிதான் என்ற ஞானேஸ்வரர், குட்டிச் சுவரைத் தட்டிக் கொடுத்தவாறே 'சரிசரி, அவனை வரவேற்போம் வா!' என்று குட்டிச் சுவரை அழைத்தார்! மறுகணம் அவர்கள் இருவரையும் சுமந்தவாறு குட்டிச்சுவர் ஆகாயத்தில் பறந்து புலிமேல் வந்துகொண்டிருந்த சங்கதேவ் முன் போய் நின்றது!

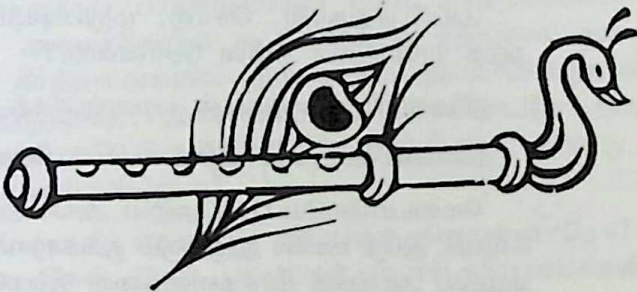
சங்கதேவ் பிரமித்துப் போனான். குட்டிச் சுவரை நகரச் செய்யும் இந்த அபூர்வ சித்து வித்தையை அவன் யாரிடமும் கற்றதில்லை. தன் பொறாமையையெல்லாம் விட்டொழித்து 'ஞானேஸ்வரரே! இனித் தாங்கள் தான் என் குரு!' என்று அவரைப் பணிந்தான். அவன் ஏறிவந்த புலி, தனது வாலை அசைத்துக் கொண்டு முக்தாபாய் அருகில் பவ்விடமாக வந்து நின்றது. புலியின் முதுகை அன்போடு தடவிக் கொடுத்தாள் அவள். பின் சங்கதேவிடம் சொல்லலானாள்:

'ஸ்ரீகிருஷ்ணனது திருநாமம் எந்த அற்புதத்தை வேண்டுமானாலும் நிகழ்த்தக் கூடியது. ஏன் பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்திக் கரைசேர உதவி, முக்தியையே அளிக்கக் கூடியது. அப்படியிருக்க நீர்மேல் நடப்பது, வானில் பறப்பது போன்ற அற்பமான விஷயங்களை அற்புதங்களாக நிகழ்த்திக் காட்டவேண்டிய அவசியமென்ன? இந்த சித்துகள் தான் ஆன்மீகத்தின் எல்லை என்றால் நீரில் வாழும் மீன்போன்ற ஜந்துக்களும்

வானில் பறக்கும் கொக்கு போன்ற பறவைகளும் முக்தி நிலையை அடைந்திருக்க வேண்டுமே? முக்தியடையும் பாதை நெடிய பாதை. அதில் நடுவே சாத்தியமாகும் இதுபோன்ற சித்துகள் பெரிய தடைக்கற்கள் அப்பா! ஏழைகளிடம் அன்பாக இருப்பது, எளிய வாழ்க்கை வாழ்வது, எப்போதும் கண்ணனையே எண்ணிக் கொண்டிருப்பது, எது வந்தாலும் இறைவன் சித்தமென ஏற்றுக் கொள்வது இதெல்லாம் தான் உயர்ந்த ஆன்மீகம்! உன் பகட்டுச் சித்து வேலைகளால் யாருக்கு என்ன பயன்?

இனிய குரலில் தெளிவாக அறிவுறுத்தினாள் முக்தாபாய்.

‘சித்து வேலைகளில் ஒன்றுமே இல்லை என்ற உண்மையை நீங்கள் குட்டிச் சுவரைக் கூட நடக்கவும் பறக்கவும் வைத்ததன் மூலம் உணர்ந்தேன். உண்மையான ஆன்மீக நெறியில் தோய்ந்து ஏழைகளுக்கு உதவியும் கண்ணனது நாமத்தை ஜபித்தவாறும் இனிமேல் வாழ்வேன். இனி நீங்கள் இருவருமே என் குருநாதர்கள்!’ என்ற சங்கதேவ், சடாரென ஞானேஸ்வரர், முக்தாபாய் இருவர் கால்களிலும் விழுந்து பணிந்தான். அப்போது, ‘ஞானேஸ்வர் முக்தாபாய் வாழ்க!’ என்று சுற்றியிருந்தவர்கள் முழங்கிய முழக்கத்தால் அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் நிறைந்தது.

25

கல்வியா, பக்தியா?

உண்மை தானா? பண்டிதர் ராமேஷ்வர் அப்படியா சொன்னார்? ராமேஷ்வர் சொன்னதாகத் தன் மனைவி சொன்னவற்றைக் கேட்டு விக்கித்து உட்கார்ந்து விட்டார் துக்காராம்.

துக்காராமின் மனைவி முந்தானையால் விழிகளைத் துடைத்துக் கொண்டாள். அவளுக்கு விம்மல் வந்தது.

‘உண்மைதான் சுவாமி. பலர் இதைப் பற்றி என்னிடம் ஏற்கெனவே பலமுறை சொல்லி விட்டார்கள். அது நிஜம்தானா என்று அறியத்தான் இன்று நானே ராமேஷ்வர் சொற்பொழிவு செய்யும் இடத்திற்குப் போனேன். கூட்டம் மொய்த்துக் கொண்டிருந்தது. அவரது சொற்பொழிவையும் அவர் எழுதிய இலக்கண சுத்தமான பாடல்களையும் கேட்பதற்காகப் பலர் திரண்டு வந்திருந்தார்கள். நான் யார் என்று தெரியக் கூடாது என்பதற்காக முக்காட்டை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு ஓர் ஓரத்தில் உட்கார்ந்தேன்! அப்போதுதான்...’

‘அப்போதுதான்...சொல். மறுபடியும் சொல். அந்த ராமேஷ்வர் என்ன சொன்னார்?’

துக்காராம் துயரத்துடன் பரபரப்பாகக் கேட்டார்.

மனைவி கண்ணீர் வழிய வழியத் தொடர்ந்தாள்:

‘மேடையிலேயே பலர் அறிய அவர் அறிவித்தார் சுவாமி. இதே ஊரில் இருக்கும் துக்காராம் என்பவர் எழுதிய அபங்கக் கீர்த்தனைகளை நீங்களெல்லாம்

பாடுகிறீர்கள். அந்தத் தப்பை இனிமேல் செய்யாதீர்கள். பாண்டுரங்கனைப் பற்றிப் பாடும் பாடல் இலக்கண சுத்தமாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். இலக்கணப் புலமையே சிறிதுமற்றவன் துக்காராம். அவன் பாடல்கள் சொற்குற்றம், பொருள் குற்றம் என்று பலவகைக் குற்றங்களை உடையவை. அவற்றை அவன் வேண்டுமானால் பாட்டும். ஆனால் அவை நன்றாக இருப்பதாகக் கருதி நீங்கள் யாரும் பாடிவிடாதீர்கள். அப்படிப் பாடுவதன் மூலம் பகவானுக்கு அபசாரம் செய்யாதீர்கள் என்று சொன்னார் சுவாமி!

‘என் தெய்வமே! கிருஷ்ணா! பாண்டுரங்கா!’

மனத்தில் எழுந்த சோகத்தின் கனத்தைத் தாங்க இயலாதவராய் அப்படியே சரிந்தார் துக்காராம். சற்றுநேரம் கழித்து மெல்லக் கேட்டார்.

‘கூட்டத்தினர் அவர் கருத்தை ஆமோதித்தார்களா?’

‘அதுபற்றி ஒன்றும் சொல்லத் தெரியவில்லை சுவாமி. கூட்டத்தினர் ஆமோதித்தார்களோ இல்லையோ, ஆனால் யாரும் எதிர்க்கவில்லை. அமைதி காத்தார்கள்.’

‘மௌனம் சம்மதத்திற்கு அறிகுறி என்று சொல்வதுண்டே?’

‘அது அப்படிப்பட்ட மௌனமாகத் தெரியவில்லை. ஒட்டுமொத்த எதிர்ப்பை அவர்கள் வார்த்தையால் அல்லாமல் மௌனத்தால் தெரிவித்தார்களோ என்னவோ?’

‘நீ என்மேல் கொண்ட பரிவால் என் சமாதானத்திற்காகச் சொல்கிறாய். அப்படியே வைத்துக் கொண்டாலும் புனா அருகே நாம் வாழும் இந்த ‘தெகு’ கிராமத்தில் உள்ள அனைவரை விடவும் மெத்தப் படித்தவர் ராமேஷ்வர் தானே? நான் படிக்காத பாமரன் தானே? மெத்தப் படித்தவர் ஒரு கருத்தைச் சொன்னால் அது சரியாகத் தானே இருக்கும்? என் பாடல்களைக் கண்ணன் ஏற்க மாட்டான் என்றால் பின் நான் இருந்து என்ன பயன்?’

அவரது துக்கம் அவர் மனைவிக்குப் புரிந்தது. எத்தனை ஆண்டுகளாகப் பாண்டுரங்கன் மேல் கீர்த்தனைகள் எழுதுகிறார்! வீட்டின் அலமாரிகளில் கட்டுக்கட்டாக எத்தனை ஓலைச் சுவடிகள்! அந்தக் கீர்த்தனைகளில் இலக்கணம் இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் பக்தி இருந்ததே? இல்லாவிட்டால் மக்களிடையே அவை இத்தனை செல்வாக்கோடு இருக்குமா? தெருவெல்லாம் அவரது அபங்கங்கள் தானே முழங்குகின்றன?

ராமேஷ்வர் எதனால் அப்படிச் சொன்னாரோ? ஒருவேளை தன் பாடல்கள் இவர் பாடல்கள் போல் பிரபலமாகவில்லை என்ற

பொறாமை காரணமா? யோசித்தவாறே துக்காராமின் மனைவி சமையல் வேலையைக் கவனிக்கச் சென்றாள்.....

துக்காராம் மெல்ல எழுந்தார். கட்டுக்கட்டாகத் தான் எழுதியிருந்த கிர்த்தனைகள் அடங்கிய ஓலைச்சுவடிகளைக் கழிவிரக்கத்தோடு பார்த்தார். பகவத் கீதையின் பதினெட்டு அத்தியாயங்களையும் அபங்கங்களாகப் பாடியிருக்கிறாரே? அந்த ஓலைச் சுவடிகளைப் பிரியமாகத் தடவிக் கொடுத்தார். பின் திட சித்தத்தோடு ஒரு முடிவு செய்தவராய், அனைத்தையும் ஒரு பழைய வேட்டியில் கட்டி எடுத்துக் கொண்டார். இருள் கலியத் தொடங்கியிருந்த அந்த மாலைப் பொழுதில் கண்ணீர் வழிய வழிய தமது 'தெகு' கிராமத்தில் வற்றாது ஓடும் இந்த்ரயானி நதிக்கரை நோக்கி நடந்தார்.

'என் பாடல்களைக் கண்ணன் ஏற்க மாட்டான் என்றால் இவை இனி இருந்தென்ன பயன்?'

மனத்துக்குள் கதறியவாறே சுவடிக் கட்டை நதி நீரில் தொப்பென்று போட்டார். அது வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்படுவதைப் பார்த்தார். பல்லாண்டுகளாக அவர் உழைத்த உழைப்பு! அவரது பக்திப் பரவசத்தின் வெளிப்பாடு! இதோ சுழலில் முழுகி இழுத்துச் செல்லப்படுகிறது! என் தெய்வமே! என் கவிதைகளை நீ ஏற்க மாட்டாய் என்றால் பிறகு என் மனத்தில் ஏன் இந்தக் கவிதைகளைத் தோற்றுவித்தாய்?

தன் வாழ்க்கை முழுவதையுமே பறிகொடுத்தது போன்ற துக்கத்துடன் அருகேயிருந்த மரத்தடியில் காலோய்ந்து உட்கார்ந்தார். அவர் மனம் விரக்தியிலும் தாளாத துயரிலும் உழன்றது. இரவு உணவு உண்ணாததால் ஏற்பட்ட பசி மயக்கம் வேறு. அப்படியே மரத்தடியில் மயங்கிச் சரிந்தார். நள்ளிருள் ஒரு போர்வை போல் அவர் மேல் படர்ந்தது.

மனைவி அவர் எங்கே போனார் என்று அங்குமிங்கும் தேடிப் பரபரத்தாள். அவரின் தாளாத துக்கத்தை அவள் உணர்ந்திருந்தாள். அதன் விளைவாக ஏதேனும் தவறான முடிவுக்கு அவர் போகாமல் இருக்க வேண்டுமே என அவள் உள்ளம் தவித்தது. பாண்டிரங்கா பாண்டிரங்கா என்று ஜபித்தவாறே இரவுப் பொழுதை உறங்காமலே கழித்த அவள் சூரியன் உதயமானதும் அந்த வெளிச்சத்தில் கணவரைத் தேடிக்கொண்டு ஒவ்வோர் இடமாகப் பார்த்தவாறே நதிக்கரை வந்து சேர்ந்தாள். மரத்தடியில் பேச்சு மூச்சற்றுக் கணவர் கிடப்பதைப் பார்த்துப் பதைபதைத்தாள். ஓடோடிப் போய் அவரது தலையை எடுத்துத் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு, பிராண நாதா பிராண நாதா என அழுதவாறே அழைக்கலானாள்....

பண்டிதர் ராமேஷ்வர் நிர்மால்ய தரிசனம் காண்பதற்காகப் பாண்டுரங்கன் கோயிலுக்கு அதிகாலையில் போய்க் காத்திருந்தார். அர்ச்சகர் சன்னிதியின் கதவைத் திறந்ததும் கண்ணனைக் காணவேண்டும் என அவர் விழிகள் வழக்கம்போல் பேராவல் கொண்டிருந்தன. அவரும் கிருஷ்ண பக்தர் தானே? அவருக்கும் துக்காராமுக்கும் ஒரே ஒரு வித்தியாசம் தான். இவர் படித்த பக்தர், அவர் படிக்காத பக்தர், அவ்வளவே.

கடவுளது சன்னிதானத்தில் படிப்பு வெல்லுமா, பக்தி வெல்லுமா? கர்ம யோகம் ஞான யோகம் பக்தி யோகம் என்ற மூன்று யோகங்களில், ஞான யோகத்தை விட பக்தி யோகம் ஒரு படி மேல் தானோ? படித்த பக்தன், படிக்காத பக்தன் இந்த இருவரில் யார் பக்தி மேலானது? துலாபாரத்தில் இரண்டு தட்டுகளில் இவ்விருவர் பக்தியையும் தனித்தனியே வைத்தால் எந்தத் தட்டு தாழும்?

சன்னிதிக் கதவைத் திறந்த அர்ச்சகரும் சன்னிதிக்கு வெளியே நின்ற ராமேஷ்வரும் பரவசத்தோடு பண்டரிநாதனைப் பாதாதி கேசமாகத் தரிசிக்கலானார்கள். பாதம், இடுப்பு, கழுத்து எனப் பார்த்துக் கொண்டே வந்த அவர்கள் பாண்டுரங்கனின் தலைப் பகுதி வந்ததும் விக்கித்து நின்றார்கள்.

பூட்டிய கோயிலின் உள்ளே கண்ணனின் தலையில் இதென்ன சுமை? யார் இதை இங்கே எப்படிக் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள்? கடவுள் மேல் பாரத்தைப் போட்டுவிட்டு வாழ்க்கை நடத்து என்று சொல்வதை இப்படியா புரிந்து கொள்வது? பூட்டிய சன்னிதியில் எப்படி இப்படிச் செய்ய முடியும்?

அர்ச்சகர் பதற்றத்தோடு அந்தச் சுமையைக் கீழே இறக்கினார். ராமேஷ்வர் முன்னிலையில் சுமையைப் பிரித்தார். அது ஈரமான வேட்டியால் கட்டப்பட்ட சுமை. உள்ளே இருந்ததெல்லாம் ஓலைச் சுவடிகள். ராமேஷ்வர் ஓலைச் சுவடிகளை ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்தார். எல்லாம் பக்தர் துக்காராம் எழுதிய பாடல்கள். அவர் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது.

நேற்று மாலை தன் சொற்பொழிவுக்கு துக்காராமின் மனைவி வந்திருப்பதை அவர் தொலைவிலிருந்தே பார்த்துவிட்டார். அவள் முந்தானையால் முடிக் கொள்ள முயன்றாலும் தூய்மையே வடிவான அந்தப் பெண்ணின் புனித ஒளியை வெறும் துணி முக்காட்டால் மறைக்க முடியுமா என்ன? துக்காராமின் மனைவி அல்லவா அவள்? புனிதவதியாக அல்லாமல் வேறு எப்படி இருப்பாள்?

ஆனால் அவள் வந்ததை அறிந்தல்லவா ஆத்திரத்தோடு நேற்று இலக்கணமில்லாத துக்காராமின் பாடல்களைப் பாண்டுரங்கள் ஏற்கமாட்டான் என்று ஏதோ அறிவிப்பதுபோல் அறிவிலித்தனமாக முழங்கினேன்? மனைவி மூலம் என் கருத்தை அறிந்து அவர் இத்தனை ஓலைச் சுவடிகளையும் நதியில் போட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் இதோ என்னப்பபன் பாண்டுரங்கள் அவர் பாடல்களையல்லவா தலைமேல் தூக்கிவைத்துக் கொண்டாடுகிறான்?

‘அர்ச்சகரே! உடனடியாக நாம் இந்தச் சமையோடு நதிக்கரைக்குப் போகவேண்டும்! துக்காராம் அங்கேதான் இருப்பார்!’

ராமேஷ்வர் கண்ணன் தன் தலையில் சுமந்த அந்தச் சமையைத் தன் தலையில் தான் சுமந்து ஓடினார். அர்ச்சகர் அவர் பின்னே ஓடினார்.

நதிக்கரையில் தன் மனைவியின் அழைப்பைக் கேட்டு துக்காராம் கண்விழித்தபோது ராமேஷ்வரும் அர்ச்சகரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். நடந்ததைச் சொல்லித் தன் பேச்சுக்கு மன்னிப்புக் கேட்ட ராமேஷ்வர் துக்காராமின் காலில் விழுந்து பணிந்தார். அவரை அள்ளி அணைத்துக் கொண்ட துக்காராம், என் பாடல்களைத் தன் தலையில் வைத்துக் கண்ணன் கொண்டாடியது, உங்கள் பேச்சால் தான் அல்லவா என்று கண்ணர் வழிய நெகிழ்ந்தபோது ராமேஷ்வரின் கரம் அவரது விழிநீரைத் துடைத்தது.

26

கண்ணன் திருவடி எண்ணுக மனமே!

அஸ்தினாபுர அரண்மனை உப்பரிகையில் தர்மபுத்திரர் அங்குமிங்குமாக உலவிக் கொண்டிருந்தார். இனந்தெரியாத பதற்றம் அவர் மனத்தைப் பீடித்திருந்தது.

‘ஏன் இப்படி நிலைகொள்ளாமல் நடக்கிறீர்கள்?’ பாஞ்சாலி பரிவோடு கேட்டாள்.

‘என்னவெனத் தெரியவில்லை. ஏதோ கெட்ட சேதி வரப்போகிறது என்று உள்ளுணர்வு சொல்கிறது. சகுனங்கள் எதுவும் சரியில்லை!’

பாஞ்சாலி அதற்குமேல் எதுவும் பேசவில்லை. ஏனென்றால் அவள் மன நிலையும் அப்படித்தான் இருந்தது. துன்பம் வரும் சூழல் நேர்ந்தால் என்ன? கண்ணனைப் பிரார்த்தித்தால் அவன் துன்பத்தை மாற்றி விடப் போகிறான், அவ்வளவுதானே என்று அவள் தன்னையே தேற்றிக் கொண்டாள்.

வயோதிகத்தால் தளர்ந்திருந்த தன் மாமியார் குந்திதேவியின் பாதங்களைப் பிடித்துவிட்டுப் பணிவிடை செய்ய வேண்டி அவள் குந்திதேவியின் அறை நோக்கி நடக்கலானாள்.

பாரதப் போர் முடிந்து கண்ணன் அருளால் வெற்றி கிட்டி அவர்கள் ஆனந்தமாக அஸ்தினாபுரத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் காலம் இது. இப்போது துர்ச்சகுனங்கள் தோன்ற வேண்டிய அவசியமென்ன? பஞ்ச பாண்டவர்களில் நால்வர் இங்கே தான் அரண்மனையில் இருக்கிறார்கள். அர்ச்சுனன் மட்டும் கண்ணனைப் பார்த்து வருவதாகக் கூறி

துவாரகை சென்றிருக்கிறான். அர்ச்சுனனுக்கு எதுவும் நேராதிருக்க வேண்டுமே? தர்மபுத்திரர் மனம் தத்தளித்தது.....

நேற்று மாலை தர்மபுத்திரர் அஸ்தினாபுர வீதியில் தேரோட்டிச் சென்றபோது விந்தையான ஒரு காட்சியைக் கண்டார். ஓர் உழவன் தோளில் தன் கருவியான கலப்பையைச் சுமந்து வந்துகொண்டிருந்தான். அவர் திகைப்போடு அவனிடம் கேட்டார்:

‘நானே மீண்டும் இதே கலப்பையைச் சுமந்துகொண்டு வயலுக்குத் தானே அப்பா போகப் போகிறாய்? அப்படியிருக்க அதை இன்று வீடுவரை சுமந்து வருவானேன்? வயலிலேயே வைத்துவிட்டு வரவேண்டியது தானே?’

அவன் பெருமூச்சோடு பதில் சொன்னான்:

‘பிரபோ! நாடு முன்புபோல் இல்லை. இரண்டு நாட்கள் முன்பு வயலில் நான் விட்டுவந்த கலப்பையை யாரோ திருடிச் சென்றுவிட்டார்கள்!’

தர்மபுத்திரருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. தேசத்தில் திருட்டு தொடங்கிவிட்டதா? துவாபர யுகம் முடிந்து கலியுகம் ஆரம்பமாகப் போகிறதா என்ன? இதுவரை திருட்டைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதே இல்லையே?

அவர் மேலும் தேரோட்டிச் சென்றபோது ஒரு வீட்டின் வெளிக்கதவில் பூட்டு தொங்குவதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டார்.

‘அஸ்தினாபுரத்தில் வீடுகளைப் பூட்டும் வழக்கமில்லையே? ஏன் இவர்கள் பூட்டிவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள்?’ என்று அக்கம் பக்கத்தினரை விசாரித்தார்.

‘வீடு பூட்டாதிருந்தால் திருடர்கள் வீட்டில் புகுந்து திருடிச் செல்கிறார்கள். இரண்டு மூன்று நாட்களாக இந்தத் திருட்டுப் பழக்கம் சிலரிடம் தோன்றியிருக்கிறது!’ என்று பதில் வந்தது.

தர்மபுத்திரர் கவலையோடு அரண்மனை வந்து சேர்ந்தார். துவாபர யுகத்தில் கண்ணனின் அருளாட்சி அல்லவா எங்கும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது? தர்மத்தைக் காக்கவென்றே கண்ணன் இருக்கும்போது இப்படியெல்லாம் இப்போது நடப்பானேன்?

சிந்தித்தவாறே அவர் அரண்மனை உப்பரிகையில் நடக்கையில், படபடவென அவரது இடக்கண் துடித்தது. இடக்கண் துடிப்பது நல்ல சகுனம் அல்லவே? கண்ணா! அர்ச்சுனனைக் காப்பாற்று. அவர் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்.

அர்ச்சுனன் பெரும் கிருஷ்ண பக்தன். அவனைக் காப்பாற்றாமல் கண்ணன் யாரைக் காப்பாற்றப் போகிறான்?

அர்ச்சுனனது கிருஷ்ண பக்தியைப் பற்றி நினைத்தபோது சில மாதங்கள் முன்பு கண்ணன் துவாரகையிலிருந்து இங்கே வந்த தருணத்தில் யார் சிறந்த கிருஷ்ண பக்தர் என்பது பற்றி நடந்த உரையாடல் தர்மபுத்திரர் மனத்திரையில் ஓடியது.....

குந்தியும் பாஞ்சாலியும் பாண்டவர்களுமாக கூடத்தில் அமர்ந்திருக்க அன்று கண்ணன் அவர்களை மகிழ்விக்கக் குழலாதினான். என்ன இசை அது! உள்ளத்தையும் உடலையும் மட்டுமல்ல. உயிரையே உருக்கும் இசை!

அவன் குழலிசையை முடித்தபோது பாஞ்சாலி கண்களில் தளும்பிய கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு அவனை வணங்கி எழுந்தாள். குந்தி ஆடாமல் அசையாமல் சிலைபோல் அமர்ந்திருந்தாள். இசையால் விளைந்த ஆனந்த மௌனம் அவர்களைக் கட்டிப் போட்டிருந்தது. நகுலன் மௌனத்தைக் கலைத்தான்:

‘பாஞ்சாலியை மிஞ்சிய கிருஷ்ண பக்தர் யாரும் இருக்க முடியாது! கண்ணன் குழலிசை கேட்டு அவள் கண்களில் கண்ணீர்!’

நகுலனின் பேச்சை சகாதேவன் ஆமோதித்தான். அர்ச்சுனன் நகைத்தவாறே சொன்னான்: ‘என் பக்தியை விடவுமா அவள் பக்தி பெரிது?’

கண்ணன், சிலைபோல் மெய்ம்மறந்து அமர்ந்திருந்த குந்திதேவியின் தோளைப் புல்லாங்குழலால் தட்டி அவளை இக உலகிற்குக் கொண்டுவந்து பின் கேட்டான்:

‘இங்கே யார் உயர்ந்த கிருஷ்ண பக்தர் என்பது பற்றி விவாதம் தொடங்கியிருக்கிறது. குந்திதேவியின் கருத்து என்னவோ?’

‘மற்றவர்களின் பக்தியை விட என் பக்தி உயர்ந்ததா தாழ்ந்ததா என்பதைப் பற்றியெல்லாம் எனக்கு அக்கறையில்லை! ஆனால் எனக்கு நீதான் எல்லாம்!’

கண்ணன் குந்தியைப் பாசத்தோடு பார்த்தான். பின் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தவாறே சொன்னான்:

‘யார் உயர்ந்த கிருஷ்ண பக்தர் என்பது நான் போனால் தெரியும்!’

சொல்லிவிட்டுக் கண்ணன் தேரிலேறிச் சென்றுவிட்டான்.

கண்ணன் சொன்ன வாக்கியத்தைப் பற்றி விவாதம் தொடர்ந்தது. அர்ச்சுனன் கேட்டான்:

‘யார் சிறந்த கிருஷ்ண பக்தர் என்பது நான் போனால் தெரியும் என்றானே கண்ணன்? இப்போது கண்ணன் போய்விட்டான். யார் சிறந்த கிருஷ்ண பக்தர் என்பதை அது எப்படிப் புலப்படுத்துகிறது?’

பீமன் சிரித்தவாறே சொன்னான்:

‘நான் போனால் தெரியும் என்று கண்ணன் சொன்னது நான் என்ற அகங்காரம் போனால் தெரியும் என்ற அரத்தத்தில் தான் இருக்க வேண்டும்!’

தர்மபுத்திரர் அர்ச்சுனனைக் கூர்மையாகப் பார்த்தவாறு சொன்னார்:

‘அகங்காரம் என்றைக்கு நம்மை விட்டுப் போகப்போகிறது? போரில் வெற்றி பெற்ற பிறகு நம் அகங்காரமும் அதிகமாகிவிட்டதோ என்று தோன்றுகிறது. கண்ணன் நம்மோடு இருக்கிறான் என்ற எண்ணத்தாலேயே மற்றவர்களை விட நாம் உயர்ந்தவர்கள் என்ற அகங்காரம் தோன்றத் தொடங்கிவிட்டது. இல்லாவிட்டால் யார் சிறந்த கிருஷ்ண பக்தர் என்பதைப் பற்றி விவாதம் நிகழ்த்துவோமா என்ன?’

இப்படிச் சொன்ன அவர், ‘நீ என்னம்மா சொல்கிறாய்?’ என்று தாய் குந்திதேவியிடம் பாசத்தோடு கேட்டார்.

குந்திதேவி, ‘குழந்தைகளே! கிருஷ்ண பக்தி காரணமாகவே உங்கள் மனத்தில் நாம்தான் உயர்ந்த கிருஷ்ண பக்தர்கள் என்று அகங்காரம் தோன்றுமானால், அந்த அகங்காரம் போகவும் கிருஷ்ணனையே பிரார்த்தியுங்கள்!’ என்றாள். பின் கனத்த யோசனையோடும் தளர்ந்த நடையோடும் உள்ளே சென்றாள்....

அரண்மனை வாயிலில் தலைகுனிந்தவாறு அர்ச்சுனன் தேரிலிருந்து இறங்குவதைப் பார்த்து உப்பரிகையிலிருந்து தர்மபுத்திரர் ஓட்டமாக ஓடிவந்தார். பீமன், நகுலன், சகாதேவன் இவர்களோடு பாஞ்சாலியும் வாயிலை நோக்கி விரைந்தாள். உள்ளே குந்திதேவி மட்டும் அர்ச்சுனன் வந்ததை அறியாதவளாய் படுக்கையில் படுத்து ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அர்ச்சுனன் விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் வழிவதைப் பார்த்து, தர்மபுத்திரர் பதற்றத்தோடு வினவினார்:

‘அர்ச்சுனா! துவாரகையில் என்ன நடந்தது? ஏன் உன்னிடம் இந்தக் கடும்துயரம்?’

அர்ச்சுனன் கதறியவாறே சொன்னான்:

‘அண்ணா! நடக்கக் கூடாதது நடந்து விட்டது. கானகத்தில் மரத்தில் அமர்ந்து கண்ணன் குழலூதிக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு வேடன் கண்ணனின் அழகிய பாதங்களைப் பார்த்துப் புறாவென்று தவறாகக் கருதி அம்பெய்துவிட்டான். அம்பு பட்டு நம் தெய்வம் மண்ணுலகை விட்டு விண்ணுலகம் சென்றுவிட்டது!’

‘என்னது! கண்ணன் பரமபதம் சென்றுவிட்டானா? என் தெய்வமே? எங்களை விட்டுச் செல்லலாமா நீ?’

பாஞ்சாலியின் கதறல் அரண்மனைச் சுவர்களில் எதிரொலித்தது. பீமன், நகுலன், சகாதேவன் ஆகியோர் அவளைத் தேற்றும் வகையறியாது விக்किத்து நின்றிருந்தார்கள். தர்மபுத்திரர் விண்ணை நோக்கி வணங்கினார். பின் மெல்லச் சொன்னார்:

‘நேரிலிருந்து நம்மை வழி நடத்திய அவன் இனி விண்ணிலிருந்து வழிநடத்துவான். துவாபர யுகம் முடிந்து கலியுகம் தோன்றுவதற்கான சகுனங்கள் எனக்குச் சில நாட்களாகவே தென்படத் தொடங்கிவிட்டன. கலியுகத்தில் கண்ணன் கலிநாளுக்கிரங்கி கல்லிலே இறங்கி சிலையாய் வாழ்ந்து அருள்வானே அன்றி மக்களோடு மக்களில் ஒருவராய் வாழமாட்டான் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் அதெல்லாம் இவ்வளவு விரைவில் தொடங்கும் என்பதைத்தான் நான் அறியவில்லை. வாருங்கள். நம் தாயிடம் கண்ணன் பரமபதம் சென்றதைத் தெரிவிப்போம்!’

பாஞ்சாலியோடு பாண்டவர்கள் அனைவரும் குந்திதேவியின் அறை நோக்கி நடந்தார்கள். அர்ச்சுனனைப் பார்த்த குந்திதேவி பரபரப்போடு கட்டிலில் எழுந்து அமர்ந்தாள்:

‘அர்ச்சுனா! துவாரகையில் கண்ணனைப் பார்த்தாயா? என் கண்ணன் நலமாக இருக்கிறானா? இரண்டு நாட்களாகவே என் மனம் சரியில்லை. உன் வருகைக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்!’

பாண்டவர்கள் தலைகுனிந்து நின்றார்கள். அர்ச்சுனன் ஒரு விம்மலோடு சொன்னான்:

‘அம்மா! நம் கண்ணன் நம்மையெல்லாம் விட்டுப் பரமபதம் சென்றுவிட்டான்! உலகே துயரக்கடலில் மூழ்கியுள்ளது!’

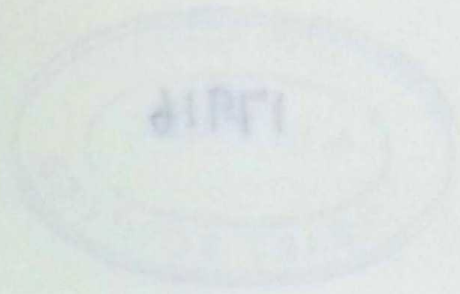
‘ஹா! கண்ணா! எங்களை விட்டுச் சென்றுவிட்டாயா நீ?’ குந்தியிடமிருந்து ஒரு கதறல் கேட்டது. மறுகணம் அவளின் உயிரற்ற உடல் கட்டிலில் சரிந்தது. ஓடிச் சென்று அந்த உடலைத் தாங்கிக் கொண்டார் தர்மபுத்திரர்.

பாஞ்சாலியும் மற்ற பாண்டவர்களும் திகைத்துப் போய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கண்ணன் போனபின்னும் அவர்கள் வாழ்கிறார்களே? குந்திதேவியால் கண்ணன் இன்றி வாழ இயலவில்லையே? குந்திதேவி அல்லவோ சிறந்த கிருஷ்ண பக்தை!

‘யார் உயர்ந்த கிருஷ்ண பக்தர் என்பது நான் போனால் தெரியும்!’ என்று அன்று கண்ணன் சொன்னானே? அந்த வாக்கியத்தின் அர்த்தம் அப்போது அர்ச்சுனனுக்குப் புரிந்தது.

திருப்பூர் கிருஷ்ணன் நூல்கள்

- ★ சிவப்பாய்ச் சில மல்லிகைகள் (சிறுகதைத் தொகுதி. தீபம் நா. பார்த்தசாரதி முன்னுரையுடன்.) இலக்கியச் சிந்தனையின் ஆண்டுப் பரிசுபெற்ற சின்னம்மிணி கதை உள்படப் பற்பல பரிசுக் கதைகளின் தொகுப்பு.
- ★ பட்டொளி வீசி...(சிறுகதைத் தொகுதி. இந்திரா பார்த்தசாரதி முன்னுரையுடன்.) வானதி பதிப்பக வெளியீடு. லில்லி தேவசிகாமணி முதல்பரிசு, அனந்தாச்சாரி இலக்கிய விருது, பாஞ்சஜன்யம் விருது உள்படப் பல பரிசுகளைப் பெற்ற கதைகளின் தொகுப்பு.
- ★ கோதை நாயகியின் இலக்கியப் பாதை... முன்னோடி இலக்கியவாதியும் சுதந்திரப் போராட்டத் தியாகியும் பாடகியுமான கோதைநாயகியின் வாழ்வும் பணியும் குறித்த ஆய்வுநூல். இலக்கியச் சிந்தனை ஆதரவுடன் வானதி பதிப்பகம் வெளியிட்ட புத்தகம்.
- ★ இன்றைய இலக்கியச் சிற்பிகள் வரிசையில் நா. பார்த்தசாரதி வாழ்வும் பணியும் குறித்த ஆய்வுநூல். சாகித்ய அகாதமி வெளியீடு.
- ★ சுவடுகள் - எழுத்துலக அனுபவங்களின் தொகுப்பு. கல்கியில் வெளிவந்த தொடர். (திருப்பூர் குமரன் பதிப்பக வெளியீடு)
- ★ அரவிந்த அமுதம் - ஸ்ரீஅரவிந்தரின் திருச்சரிதம். கல்கியில் வெளிவந்த தொடர். (திருப்பூர் குமரன் பதிப்பக வெளியீடு)
- ★ ஸ்ரீஅன்னை - ஸ்ரீஅன்னையின் திருச்சரிதம். மங்கையர் மலரில் வெளிவந்த தொடர். (திருப்பூர் குமரன் பதிப்பக வெளியீடு)
- ★ இலக்கிய முன்னோடிகள் - தி.ஜானகிராமன், தொ.மு.சி. ரகுநாதன், க.நா.சு., நாரண துரைக்கண்ணன், கண்ணதாசன் போன்ற காலஞ் சென்ற முன்னோடி எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய அனுபவப் பதிவு. (திருப்பூர் குமரன் பதிப்பக வெளியீடு)
- ★ நளசரிதம் - குமுதம் ஜங்ஷன் இதழ்த் தொடரின் நூல்வடிவம். மகாபாரத மூலத்தையும் அதிவீரராம பாண்டியன், புகழேந்திப் புலவர் ஆகியோர் எழுதிய செய்யுள் நூல்களையும் பாரதத்தில் வழங்கும் பல்வேறு நளமகாராஜன் கதைகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட உரைநடை இலக்கியம். (திருப்பூர் குமரன் பதிப்பக வெளியீடு)
- ★ அபூர்வ ராமாயணம் : தொகுதி - 1 : 'காற்றின் குரல்' - 44 ராமாயணச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு (திருப்பூர் குமரன் பதிப்பக வெளியீடு)

பாக்டர் திருப்பூர் கிருஷ்ணன், எம்.ஏ., பிஎச். டி.

- ❖ இந்திரா பார்த்தசாரதியின் நாடகங்களை ஆய்வுசெய்து டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர்.
- ❖ நா.பார்த்தசாரதியின் தீபம் இதழில் துணையாசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர்.
- ❖ தினமணியில் கால்நூற்றாண்டு காலம் துணையாசிரியராகப் பணியாற்றியவர்.
- ❖ அம்பலம், சென்னை ஆன்லைன் ஆகிய இணைய இதழ்களில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர்.
- ❖ அகில இந்திய வானொலி நடத்திய தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக் கவிதைப் போட்டியில் முதல் பரிசு, இலக்கியச் சிந்தனை ஆண்டுப் பரிசு, வில்லி தேவசிகாமணி முதல் பரிசு, அனந்தாச்சாரி அறக்கட்டளை முதல் பரிசு, ஆனந்த விகடன் முத்திரைப் பரிசுகள், ஹரிவம்சராய் பெயரிலான அகில இந்திய ஆசிரீவாத் விருது உள்ளிட்ட பல பரிசுகளும் விருதுகளும் பெற்றவர்.
- ❖ இதழ் இலக்கிய ஏந்தல், தமிழ் ஞானவாரிதி, தெய்வத் தமிழ் மாமணி உள்ளிட்ட பல பட்டங்கள் பெற்றவர்.
- ❖ இலக்கிய, ஆன்மிகச் சொற்பொழிவாளர். தொலைக்காட்சி, வானொலி ஊடகங்களில் நிகழ்ச்சிகள் வழங்குபவர்.
- ❖ திரு.ஏ.வி.எஸ். ராஜா அவர்களைப் பதிப்பாளராகக் கொண்டு ஸ்ரீராம் டிரஸ்ட் சார்பில் வெளியிடப்படும் அமுதசுரமி மாத இதழின் ஆசிரியர்.

